

อัตชีวประวัติอิมามมะกุมีน 1

อิมามอะลี(อ)

เขียน

ศาสตราจารย์เชคอะลี มุฮัมมัด อะลี ดุคัยยิด

แปล

อาจารย์อัยยูบ ขอมใหญ่

บทนำ

ตำแหน่งอิมาม

เมื่อเราถือว่า เป็นหน้าที่ของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ที่พระองค์ทรงเมตตากรุณา ในกรณีที่ยังมีมวลมนุษย์ซึ่งบุคคลที่ชี้นำค้ำคือนั้น และเรียกร่องเชิญชวนมนุษย์สู่หนทางอันเที่ยงตรงโดยได้ทรงอธิบายความรู้ในทางศาสนาและกำหนดแบบแผนอันแน่นอนตามที่ทรงประสงค์แก่พวกเขาเพื่อเป็น

หลักฐานข้อพิสูจน์ของพระองค์ที่ให้แก่พวกเขาตั้งโอองการที่ว่า :

“ คัจนั้น หลักฐานข้อพิสูจน์อันเป็นเหตุผลซึ่งเป็นของอัลลอฮ์ ” (๑) ผู้ชี้นำและผู้ค้ำคือนั้นที่วานี้คือท่านศาสนทูตมุฮัมมัด(ศ)ซึ่งได้มีปาฏิหาริย์มากมายและมีข้อพิสูจน์หลายประการมาสนับสนุนสัจธรรมและคำสอนของท่านและอัล-กูรออันอันทรงเกียรติเล่มนี้

ก็เป็นสิ่งมหัศจรรย์อันอมตะและเป็นข้อพิสูจน์อันเที่ยงธรรมประการหนึ่งของพระองค์ ที่ไม่มีความผิดพลาดใด ๆ ไม่ว่าจะเป็ในในยุคปัจจุบันและอนาคตข้างหน้าก็ตามจะล่วงล้ำกล้ำกลายคัมภีร์เล่มนี้ได้

มันเป็นสิ่งที่ถูกประทานจากพระผู้ทรงเกียรติ พระผู้ทรงปัญญาญาณนับเป็นเวลา ๑๔ ศตวรรษล่วงมาแล้วที่พระองค์ทรงทำทายนมนุษย์ชาติให้นำเสนอคัมภีร์ที่เหมือนกับเล่มนี้มาต่างหากสักเล่มหนึ่ง ต่อจากนั้นเมื่อทรงประจักษ์ถึงความค้อยในสมรรถภาพ และขีดความสามารถของมนุษย์

(๑)ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม :๑๔๕

พระองค์ตรัสว่า :

“ให้พวกเจ้านำมาเสนอเพียง ๑๐ บทที่เหมือนอย่างนี้” (๒)

ต่อมาตรัสอีกว่า :

“ให้พวกเจ้านำมาเสนอเพียงบทเดียว ที่เหมือนอย่างนี้” (๓)

และหลังจากเป็นที่แน่นอนแล้วว่า มวลมนุษย์ไร้ซึ่งสมรรถภาพ

พระองค์ก็ตรัสอีกว่า :

“จงกล่าวเถิดว่า แน่จนถึงแม้มวลมนุษย์กับญินจะร่วมกันนำเสนอ คัมภีร์สักเล่มหนึ่งให้เหมือนกับอัล-กุรอานนี้ พวกเขาก็มีอำนาจนำเสนอให้เหมือนเล่มนี้ได้ แม้ว่าส่วนหนึ่งจะเป็นฝ่ายช่วยเหลือแก่อีกส่วนหนึ่งก็ตามที” (๔)

เพราะท่านเป็นศาสนทูตจากอัลลอฮ์(ศ)สู่มวลมนุษย์เพื่อปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากสภาพความเป็นอยู่แบบงมงาย หลงผิดซึ่งท่านก็ได้ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ตามที่ได้รับมอบหมาย และจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ที่ท่านจำเป็นต้องกลับคืนสู่พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งหมายถึงความตายที่ท่านไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

(๒) ชูเราะฮ์ ฮุก : ๑๓

(๓) ชูเราะฮ์ ยูนุส : ๓๘

(๔) ชูเราะฮ์ อัลอิซรออ์ : ๘๘

ตั้งโครงการที่ว่า

“แท้จริง เจ้าคือคนที่ต้องตายคนหนึ่งแล้วพวกเขาที่เป็นคนที่ต้องตายด้วย” (๕)

“เป็นกฎของอัลลอฮ์ที่มีแต่บรรดาคนในรุ่นก่อนๆ และเจ้าจะไม่พบว่ากฎใด ๆ ของอัลลอฮ์มีความเปลี่ยนแปลง” (๖)

แน่นอนที่สุด หลังจากท่านได้สิ้นไปแล้วจะต้องมีเหตุหลายประการเกิดขึ้น ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

๑. ศาสนาที่จะต้องเลิกล้ม และบทบัญญัติของอิสลามจะต้องมีอันลบล้างไป ในเหตุผลที่ว่าตำแหน่งศาสดาเป็นของคู่กับชีวิตของท่านเมื่อสิ้นสูญไปด้วยกันแล้ว มวลมนุษยชาติก็จะย้อนกลับสู่สภาพที่ไร้อารยธรรมตามเดิมหรือ

๒. มนุษยชาติถูกทอดทิ้งโดยเจตนา ให้อยู่กับวัฒนธรรมและการควบคุมบริหารของพวกตนเพราะว่าพวกตนสามารถปกครองพวกกันเองด้วยตัวเองได้แล้ว และปล่อยให้พวกเขาดำเนินชีวิตไปตามแบบแผนที่พวกตนกำหนดขึ้นมาเองได้โดยหมดความจำเป็นแก่บทบัญญัติว่า ต้องมีผู้ควบคุมผู้อธิบายกฎเกณฑ์ในบทบัญญัตินั้นๆ และผู้ที่คงไว้ซึ่งการกำหนดขอบเขตต่างๆ ของบทบัญญัติดังกล่าวหรือ

(๕) ชูเราะฮ์ อัล-ฮุมร: ๓๐

(๖) ชูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ: ๖๒

๓. มิฉะนั้นประชาชาติในสมัยหลังจากท่านศาสดา (ศ) แล้ว มีอิสระในการตัดสินใจได้ โดยที่ประชาชนร่วมกันลงคะแนนเสียงเลือกอิมามขึ้นมาทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมพวกตนเองได้ หรือ

๔. จะต้องมีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งอิมามสำหรับประชาชาติไว้เพื่อดำรงไว้ซึ่งทางนำสำหรับพวกเขาเหล่านั้น และสั่งให้คนเหล่านั้นปฏิบัติตามและเคารพเชื่อฟัง

หากเราจะพิจารณาให้ถ่องแท้ เราจะต้องถอนความรู้สึกนิยมการถือฝักฝ่ายอันน่าชิงออกไปเสียก่อน แล้วเราค่อยวิเคราะห์แต่ละข้อด้วยเหตุผลแน่นอนที่สุด เราจะพบว่าความในข้อแรกที่ว่า บทบัญญัติต้องมีอันลี้มนั้น ผิดพลาดอย่างแน่นอน เพราะที่อิสลามคือบทบัญญัติสุดท้ายที่สมบูรณ์แบบเป็นมาตรการที่อัลลอฮ์(ช.บ.)ทรงประทานมาเพื่อมนุษย์ทั้งหมด

ดังโองการที่ว่า :

“แท้จริงศาสนาของอัลลอฮ์ คืออัล-อิสลาม”

ฉะนั้นถ้าหากว่า บทบัญญัติของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)อันควรค่าแก่การยกย่องนี้เป็นของที่อยู่กับชีวิตของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) เท่านั้น แน่แน่นอน ศาสนานี้ต้องมีความบกพร่อง เพราะว่า การเผยแพร่ยังมีได้ควบคุมไปยังมวลมนุษย์อีกเป็นจำนวนมหาศาลและยังมีได้เข้าใจกระจ่างแจ้งถึงวิถีทางนำอันถูกต้องและปลอดภัย

จุดบกพร่องอีกประการหนึ่งก็คือ งานเสียดสีอันยิ่งใหญ่ที่ท่านนบี (ศ) ได้ทุ่มเทเพื่อศาสนา

เป็นมรดกที่ยิ่งใหญ่ที่ท่านได้มอบไว้แก่ศาสนานี้ อีกทั้งยังปล่อยให้ เป็นอิสระแก่คนรุ่นหลังที่จะพิทักษ์ปกป้องหรือไม่ แต่ถ้าเราพิจารณาผู้ก่อตั้ง แนวคิดทางการเมืองและลัทธิความเชื่อทั้งหลายแล้ว

จะพบว่าคนเหล่านั้นวางพื้นฐานรองรับแนวความคิดของพวกเขา และ กำหนดแนวทางไว้ให้ยืนยาวสำหรับประชาชนในทุกยุคทุกสมัยต่อมา ไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลหักล้างข้อความในแง่นี้ให้ยืดยาวแต่อย่างใด เพราะ มันหมายถึงความผิดพลาดอย่างเห็นได้ชัด และคงไม่มีใครเห็นด้วยเลย ไม่ว่าจะ เป็นคนในศาสนาหรือไม่ก็ตาม

เหตุผลตามข้อ ๒. ที่ว่า ท่านได้ละทิ้งประชาชาติอิสลามโดยเจตนาให้ พวกเขาบริหารกิจการกันเองก็ยิ่งผิดพลาดมากกว่าข้อ ๑ เพราะทหารไม่อาจ ดำรงอยู่ได้โดยไม่มีผู้บังคับบัญชาและกำกับ การ ประชาชนก็ขาดเสถียรได้ซึ่ง หัวหน้าบริหารกิจการและพิทักษ์รักษาสิทธิต่างๆ ยิ่งกว่านั้น

แม้กระทั่งร่างกายเล็กๆ ของเรานี้ อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ก็ทรงกำหนดให้มีศูนย์ ควบคุม และหัวหน้าเอาไว้

นั่นคือ "หัวใจ" และศูนย์สมองความรู้สึกลึกลับต่าง ๆ ทว่าสารพวงค์ล้วน มีศูนย์กลางอยู่ที่หัวใจและศูนย์สมองทั้งสิ้น

เป็นไปได้อย่างไรที่ว่า ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) จะทอดทิ้งมนุษย์ ทั้งหลายโดยเจตนาให้พวกเขาดำเนินการกันไปเองตามธรรมชาติหรือ ความสามารถของพวกเขาเองโดยที่ท่านได้ให้บรรดาสาวก

และประชาชาติในยุคที่ติดตามมา ซึ่งได้รับพรอันสูงส่งทางด้านวิชา
ความรู้และการรู้จักพระเจ้าผู้เป็นเจ้านสามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีผู้
ชี้นำและผู้ปกครอง เนื่องจากทุกคนเคยใกล้ชิดท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)
แล้วได้รับเอาทุกสิ่งทุกอย่างมาจากท่านด้วยกัน แล้วอะไรจะเกิดขึ้นกับ
ประชาชนในเมืองอื่นๆ ที่อยู่ห่างไกลออกไป ทำอย่างไรจะให้คนในเมือง
นั้นๆ ได้มีผู้สอนศาสนาอธิบายบทบัญญัติและควบคุมให้อยู่ในกฎเกณฑ์
และขัดขวางบรรดาผู้ละเมิดตลอดทั้งต่อต้านกับพวกมิจนาทิลูฐิ (กาไฟร)

ใช่ว่าจะเป็นอย่างนี้ได้ ถ้าหากอัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงเปลี่ยนธรรมชาติของ
มนุษย์ให้เป็นธรรมชาติของมะลาอิกะฮ์และให้พวกเขาพำนักในโลกนี้เพียง
การพำนักในชั้นฟ้า กล่าวคือ อยู่ในระดับสูงเกินกว่าที่จะตั้งข้อกล่าวหาและ
ประเสริฐจนพ้นสภาพที่จะทรยศฝ่าฝืนได้อีก

คำตอบสำหรับเหตุผลตามข้อ๑. ที่ว่าให้ประชาชาติอิสลามเลือก
ผู้ปกครองของพวกเขาเองก็คือ เป็นไปไม่ได้ที่จะให้ประชาชนร่วมกันลง
มติเลือกคนใดคนหนึ่งขึ้นมา ถึงแม้คนๆ นั้น

จะมีความพร้อมบริบูรณ์และมีความรู้ที่สุดแล้วก็ตาม จะเป็นไปได้
อย่างไรที่ประชาชนทุกคนจะร่วมกันลงมติเลือกคนๆ เดียวกัน ในเมื่อต่างคน
ต่างก็มีความคิดเห็นและทัศนะทางด้านนโยบายแตกต่างกันทั้งนั้น

ปัจจุบันเป็นสมัยที่มีการปกครองกันในระบอบประชาธิปไตย ประชาชน
สามารถเลือกผู้แทนของตน และพวกเขาก็เข้าไปเลือกรัฐบาลโดยได้รับการ
สนับสนุนจากประชาชนอย่างถูกต้อง

แต่พร้อมกันนั้น เราก็พบว่าในทุกประเทศจะมีแต่ปัญหาความขัดแย้ง
กันเอง และพบว่ามีผู้ตั้งตัวขึ้นเป็นฝ่ายค้านทางการเมืองกับรัฐบาลในทุก ๆ
ประเด็น และจะพบว่าตามหน้าหนังสือพิมพ์ล้วนมีการโต้แย้งและขัดค้าน
การดำเนินงานของรัฐบาลมีการ โจมตีกันอย่างมากมาย

จนกระทั่งรัฐบาลนั้นถูกล้มไปก็จะมีทางเลือกตั้งครั้งใหม่กันอีก ในรูปแบบเดียวกันกับที่ผ่านมาแล้วในอดีต ในหมู่ผู้แทนก็จะมีการแบ่งฝักฝ่ายกันไปตามที่ประชาชนเลือกเข้ามา และถึงแม้จะเป็นที่ถูกต้องใจของฝ่ายที่คัดค้านในอดีตแต่ก็ยังขัดแย้งกับฝ่ายค้านอีกกลุ่มหนึ่งต่อไป เพราะแต่ละฝ่ายต่างก็มีหนังสือพิมพ์ มีพรรคการเมืองสนับสนุนบางครั้งการขัดแย้งก็มีได้น้อยไปกว่าคราวก่อนๆ เลย

เมื่อเป็นเช่นนี้ ประชาชนไม่สามารถจะร่วมกันลงมติเลือกบุคคลใดๆ ที่แน่นอนขึ้นมาได้ถึงแม้คนๆ นั้นจะเป็นผู้มีความดีเด่นและความรอบรู้สักเพียงใดก็ตามต่อให้พวกเขาาร่วมกันคัดเลือกทั้งทางทิศตะวันออกสุดจนถึงทิศตะวันตกสุด การเลือกของพวกเขาจะดีไปกว่าการเลือกของอัลลอฮ์ (ช.บ.) กระนั้นหรือ?

ความคิดเห็นของพวกเขาจะดีกว่าทัศนะของอัลลอฮ์(ช.บ.) กระนั้นหรือ ? อัซซัคซิมฟีรุลลอฮ์(ข้าพเจ้าออกภัยโทษต่ออัลลอฮ์) ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่มีมุสลิมคนใดกล้าพูดเช่นนั้น เพราะคนเราไม่ว่าจะมีความรู้ลึกซึ้งมากมายแค่ไหน ก็ยังมีการตัดสินใจผิดพลาดได้เสมอ

ยกตัวอย่าง ท่านนบีมูซา บินอิรอน(อ)ตามโองการที่ว่า

“และมุซาได้คัดเลือกพวกของตน ๗๐ คนเนื่องในการกำหนดเวลาของเรา” (๗)

โดยเชื่อว่าคนเหล่านั้นเป็นคนดีที่สุดในประชาชาติของท่าน แต่แล้วการสนทนาของคนเหล่านั้นมีต่อท่านตอนหนึ่งว่า :

“เราจะไม่ศรัทธากับท่านจนกว่าเราจะเห็นอัลลอฮ์ (ช.บ.) อย่างชัดเจน” (๘)

(๗) ซูเราะฮ์อัล-อะฮ์รอฟ: ๑๕๕

(๘) ซูเราะฮ์อัล-บะเกาะเราะฮ์: ๕๕

และการตกเตือนใดๆของท่านนบีมูซา(อ)ที่มีต่อพวกเขาก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดจนถึงกับมีเสียงกัมปนาทแห่งการลงโทษมาคร่าชีวิตของพวกเขาไปเลยเหตุผลที่แฝงเร้นอยู่ก็คือความไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ของพวกเขาในการตัดสินใจเลือกนั่นเอง เพราะมิได้ถูกต้องตรงกับสาวกที่มีคุณสมบัติประเสริฐสุดของท่านจริงๆ ทั้งๆ ที่ท่านเองก็เป็นถึงศาสดาที่พระเจ้าส่งมาเรื่องการเลือกอิมาม เป็นหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะของอัลลอฮ์ (ช.บ.) ดังโองการที่ว่า :

“และพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงสร้างและทรงคัดเลือกตามที่พระองค์ทรงประสงค์อันว่าการคัดเลือกมิได้เป็นเรื่องของพวกเขา ” (๕)

เพราะเป็นกิจการภายในศาสนาข้อสำคัญที่สุดข้อหนึ่งในเรื่องศาสนานั้น มวลประชาชาติไม่มีสิทธิในการแสดงความคิดเห็นเช่นในเรื่องจำนวนครั้งของรอกะฮ์ต่างๆ ในการนมาซ และพระองค์มิได้ปรึกษาหารือกับมนุษย์ในเรื่องอัตราการทำทรัพย์สิน (ชะกาต) และความรู้ต่างๆ ของอิสลามก็มิได้ถ่ายทอดออกมาจากความคิดของพวกเขาด้วย ทั้งนี้รวมไปถึงบทบัญญัติว่าอะไรเป็นของอนุญาต อะไรเป็นของต้องห้าม ยิ่งไปกว่านั้นในเรื่องเหล่านี้ อัลลอฮ์(ช.บ.)ทรงบัญชา และวางกฎข้อบังคับให้พวกเขาถือหลักปฏิบัติด้วยพระองค์เองทั้งสิ้น

(๕) ชูเราะฮ์อัล-เกาะศ็อศ: ๖๘

ตำแหน่งอิมามได้รับการยืนยันด้วยอะไร

“ตำแหน่งอิมาม” ได้รับการยืนยันโดยสิ่งสำคัญสองประการ นั่นคือ ข้อบัญญัติจากอัล-กูรอาน และจากท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) เกี่ยวกับเรื่อง “อิมาม” ที่มีมากมายหลายประการ ดังที่ท่านจะได้อ่านข้อบัญญัติของอัลกูรอานและจากท่านศาสนทูต (ศ) เป็นจำนวนมากในเรื่องของท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ) อินชาอัลลอฮ์(หากอัลลอฮ์ทรงประสงค์) ขณะเดียวกัน ประวัติศาสตร์ก็ได้บันทึกถึงความยิ่งใหญ่ และคุณสมบัติพิเศษต่างๆ มากมายของท่าน

ในปัจจุบันนี้ ท่านอิมามอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ) ได้จากไปแล้ว ๑๔ ศตวรรษ แต่เราก็ยังสามารถศึกษาคำเทศนาต่างๆ บทได้ในหนังสืออนุชัลละลาฆะฮ์ แม้กระทั่งในทุกบทตอนของการปราศรัยในที่ต่างๆ นอกจากนี้ท่านอิมาม(อ) ก็ยังมีการตอบคำถาม และการตัดสินคดีความซึ่งท่านอิมามอะลี(อ)ยังรู้คำตอบของคดีนั้นอย่างสมบูรณ์ก่อนแล้วขนาดที่ถ้าหากคนทั่วไปทั้งหมดร่วมกันนำเอาคำตอบข้อใดข้อหนึ่งของท่านมาพิจารณาหรือค้นคว้าในคำตัดสินคดีความของท่านเพื่อที่จะหาเหตุผลหักล้างแล้ว แน่แน่นอนคนทั้งหลายก็ไม่มีความสามารถจะกระทำได้เลย

ในเมื่อตำแหน่งอิมามของท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ) ได้รับการยืนยันโดยข้อบัญญัติของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)และโดยการสำแดงความมหัศจรรย์ออกมาด้วยตัวของท่านเองแล้ว ตำแหน่งอิมามของบรรดาลูกหลานของท่าน (อ) ก็ได้รับการยืนยันโดยข้อบัญญัติของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) และข้อบัญญัติของแต่ละท่านที่มีต่อกันและกันและโดยการสำแดงความมหัศจรรย์ออกมาด้วยตัวของท่านเหล่านั้นทั้งหมดเองด้วย

ทำไมต้องมีอิมาม?

ในเมื่อท่านนบีมุฮัมมัด (ศ) เป็นมนุษย์ที่ประเสริฐที่สุด มีความสมณะที่สุด มีความสำรวม เคร่งครัดที่สุด มีความรู้ดีที่สุด มีความกล้าหาญที่สุด และมีความเผื่อแผ่ที่สุดแล้ว ย่อมหมายความว่า

ท่านคือผู้ที่มีความดีเด่นสูงสุดยอดอย่างบริบูรณ์ มีคุณสมบัติที่ควรแก่การสรรเสริญ และมีบุคลิกภาพที่ยิ่งใหญ่เพียบพร้อมด้วยจริยธรรมอันทรงเกียรติเพราะถ้าท่านมิได้เป็นคนทีประเสริฐที่สุด

ท่านก็ต้องจำเป็นแสวงหาการชี้แนะจากมนุษย์คนอื่นอีก ถ้าหากท่านมิได้เป็นคนมีความสำรวมและยำเกรงพระเจ้าที่สุดแล้ว ท่านก็ยังคงเป็นที่ให้ความมั่นใจแก่ศาสนาและโลกนี้ไม่ได้ ถ้าหากท่านมิได้เป็นคนสมณะที่สุดแล้ว ความปรารถนาในทางโลกของท่านก็จะทำให้คนทั่วไปไม่ปรารถนาศาสนาของท่าน หากท่านมิได้เป็นคนมีความรู้มากที่สุด ท่านก็ไม่สามารถอธิบายให้ปวงบ่าวของพระเจ้าเข้าใจในการแยกแยะว่า อะไรเป็นของอนุมัติและอะไรเป็นของต้องห้าม ถ้าหากท่านมิได้เป็นคนกล้าหาญที่สุดในการรบและอดทนที่สุดในยามเผชิญหน้ากับศัตรูก็ย่อมจะเป็นข้อบกพร่องอย่างใหญ่หลวงในการควบคุมทหารและจะสร้างความพ่ายแพ้ในการสงคราม หากท่านมิได้เป็นคนที่มีความเผื่อแผ่ที่สุด แน่นนอนภารกิจทางศาสนาของท่านก็มีอาจดำรงอยู่ได้ บรรดาสาวกจะพากันแตกแยกจากท่าน เมื่อนั้นคนทั่วไปก็จะเป็นทาสของโลก และเป็นพวกแสวงหาผลประโยชน์ไปเสีย

ดังนั้น ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ) จึงต้องมีคุณสมบัติที่เพียบพร้อมด้วยเกียรติ และมีบุคลิกภาพที่ควรแก่การสรรเสริญที่สุด กล่าวคือประชาชนทั่วไปศึกษา เรียนรู้จริยธรรมอันบริบูรณ์จากท่าน และคุณสมบัติอันประเสริฐใดๆ ก็ตามที่ เราถือว่าต้องมีสำหรับบิฉันนั้น คือ เหตุผลที่ระบอบอย่างชัดเจน

สำหรับการเป็นอิมามภายหลังจากท่านศาสดา เพราะเขาผู้นั้นเป็นผู้สืบ ทอดตำแหน่งตามเจตนารมณ์ของท่านศาสดา จะทำหน้าที่ควบคุมและเผยแผ่ บทบัญญัติของท่านศาสดา และเป็นผู้อธิบายบทบัญญัติที่อนุวัติ(ชะลา)และ บทบัญญัติต้องห้าม(ฮะรออม)อย่างชัดเจน

ใครคืออิมาม?

ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับท่านศาสนทูต (ศ) ที่จะต้องดำเนินการให้มีอิมามแก่ประชาชาติตามบัญชาของอัลลอฮ์ (ช.บ.) เพื่อเขาจะได้ดำเนินการ เผยแผ่ศาสนาแก่ประชาชนทั้งหลาย และเพื่อเขาจะได้อธิบายให้ประชาชนมีความรู้ในสิ่งที่ดีงาม ผลตอบแทนสำหรับความดีและการลงโทษสำหรับ ความชั่ว เพื่อสอนคนเหล่านั้นให้รู้ชัดแจ้งในบทบัญญัติ และรู้ในสิ่งที่ เป็นของอนุญาต (ชะลา) และของต้องห้าม (ฮะรออม) อย่างชัดเจน อีกทั้งทำหน้าที่ดำรงไว้ซึ่งกฎเกณฑ์ทางศาสนาเพื่อประชาชาติจะได้ยึดเป็นหลัก การแล้วใครกันเล่า คืออิมามที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้แต่งตั้งไว้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นั่นคือ ท่านอะลี บินอะบีฏอลิบ (อ) กล่าวคือ นับแต่ วันที่ท่านศาสนทูต(ศ) ถูกแต่งตั้งจนถึงแก่การวายชนม์ ไม่ว่าจะอยู่ ณ แห่ง หนตำบลใด ท่านไม่เคยแยกตัวออกห่างจากท่านอะลี (อ) เลย

เมื่อเริ่มได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสตราจารย์และประกาศศาสนาใหม่ๆ ท่านศาสนทูต (ศ) ได้ประกาศเรียกคนในตระกูลบะนีฮาซิมมาประชุมพร้อมกัน ท่านได้พูดกับคนเหล่านั้นว่า

“ผู้ใดตอบรับงานอันนี้ และจะร่วมดำเนินการกิจอันนี้กับข้าบ้าง เขาก็คือพี่น้องของข้า และเป็นทายาท เป็นผู้ร่วมภารกิจ เป็นผู้สืบทอด และเป็นผู้ปกครองแทนข้า หลังจากข้าไปแล้ว ”

แต่ไม่มีใครตอบรับท่านเลยสักคน ท่านอะมีรุลมุมินีน (อ) จึงกล่าวขึ้นว่า

“ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ร่วมภารกิจนี้กับท่านเอง ”

ท่านศาสนทูต(ศ)จึงกล่าวว่า

“เจ้าคือพี่น้องของข้า ทายาทของข้า ผู้ร่วมภารกิจของข้า ผู้สืบทอด และผู้ปกครองแทนข้าหลังจากข้าไปแล้ว ”

คนเหล่านั้นพากันลุกขึ้นยืน พลาทกล่าวกับอะบีฏอลิบว่า

“วันนี้ท่านจะต้องวิบัติแน่แล้ว ถ้าท่านยอมรับศาสนาของลูกชายของน้องชายของท่านเพราะว่าเขาได้ตั้งลูกของท่านขึ้นเป็นผู้บัญชาการท่านแล้วนี่ ”

อีกเรื่องหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในตอนแรกของการประกาศศาสนาของท่าน ศาสดา (ศ) กล่าวคือ ครั้งหนึ่งเคยมีคนนำนกกอย่างเป็นอาหารไปมอบแก่ท่าน ศาสดา (ศ) ดังนั้นท่านได้อ้อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้า (คูอาอี) ว่า

“ข้าแต่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ขอได้ส่งคนที่พระองค์รักมากที่สุดมารับประทานนกกอย่างตัวนี้พร้อมกับข้าด้วยเถิด ”

ปรากฏว่าท่านอะลี (อ) ก็เข้ามาทันที อีกครั้งหนึ่งท่านได้กล่าวกับ
ท่านอะลี (อ)ว่า

“เชอกับฉันมีฐานะเช่นฮารูนกับมูซา เพียงแต่ไม่มีนบีคนใดหลังจาก
ฉันอีกแล้ว”

เมื่อครั้งท่านศาสดา (ศ) ได้ส่งท่านอิมามอะลี (อ) ออกไปรบดวลดาบตัว
ต่อตัวในสงครามคอนดัก(สนามเพลาะ) กับอัมร์ บินอับด์วุด อัล-อามิรี แล้ว
ท่าน ก็กล่าวขึ้นว่า

“อิมามทั้งมวลได้ออกไปเผชิญหน้ากับการชirik(ตั้งภาคี)ทั้งมวล”

แล้วหลังจากที่ท่านอิมามอะลี(อ)ได้สังหารอัมร์เสร็จ ท่านศาสดา (ศ) ได้
กล่าวว่า

“ การลงดาบเพียงครั้งเดียวของอะลีที่มีต่ออัมร บินอับด์วุด อัล-อามิรี
แห่งสงครามคอนดักครั้งนี้ นั้น มีค่าเทียบได้กับการเคาะพักคี(อิบาดัต)ต่อ
พระเจ้า ทั้งโดยหมู่ญินและมนุษย์ทั้งมวลรวมกัน ”

ในสงครามคัยบ์รท่านศาสดา(ศ)ได้กล่าวว่า

“แน่นอน วันพรุ่งนี้ฉันจะมอบธงชัยให้แก่คนผู้หนึ่งที่รักในอัลลอฮ์
(ซ.บ.) และศาสนทูตแห่งพระองค์ (ศ) โดยอัลลอฮ์ (ซ.บ.)และศาสนทูต (ศ)
รักเขาเช่นกัน เขาจะไม่กลับจากการบจนกว่าอัลลอฮ์ (ซ.บ.)จะมอบชัยชนะ
แก่เขา”

ต่อมาท่านจึงเรียกหาอิมามอะลี (อ) และเมื่ออิมามอะลี (อ) มาแล้วท่านก็
มอบธงชัยนั้นให้แก่ท่านอะลี (อ)

ซึ่งท่านอะลี (อ) ได้ออกไปพร้อมกับธงชัยทำสงครามอย่างห้าวหาญจน
ประสบผลสำเร็จโดยได้สังหารแม่ทัพฝ่ายคัยบ์ร็ชื่อ ว่า มัรหับ และมีชัยชนะ
กลับมาเพราะฝีมือของท่านท่านศาสดาเคยนำท่านอะลี (อ) ออกไปทำพิธี
สาบานเพื่อพิสูจน์ความจริง(มุบาฮะละฮ์)เพราะท่านอิมามอะลี (อ) มีค่า
เท่ากับตัวของท่านศาสดา (ศ) เอง

ดั่งโองการในอัล-กุรอานที่ว่า:

“ คั้งนั้นจงกล่าวเถิดว่า พวกท่านจงมาถกเถียงเถิดแล้วเราจะเรียกบรรดา
ลูกๆ ของเรามาและท่านเรียกบรรดาลูกๆ ของท่านมา เราเรียกบรรดาสตรี
ของเรามาและท่านก็เรียกบรรดาสตรีของท่านมาและเราเรียกตัวตนของเรา
มาและท่านเรียกตัวตนของพวกเขา ” (๑๐)

ท่านศาสดา(ศ)เคยคลุมตัวท่านอะลี(อ) ด้วยผ้าคลุม "กิชะ" ในขณะที่อ่าน
โองการของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ที่ว่า:

“ อันที่จริงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ประสงค์เพียงการขจัดมลทินออกไปจากพวก
เจ้า โอ้อะฮ์ลุลบัยต์และทรงชำระขัดเกลาพวกเจ้าให้บริสุทธิ์ยิ่ง ” (๑๑)

(๑๐) (ซูเราะฮ์ อาลี อิมรอน: ๖๑)

(๑๑) (ซูเราะฮ์ อัลอะหزاب: ๓๓)

ท่านศาสดา (ศ) เคยสั่งให้ปิดประตูบานต่างๆ ของบ้านที่ตรงกับมัศยิด ยกเว้นประตูบ้านของท่านอะลี (อ) เท่านั้น

ท่านศาสดา(ศ)เคยกล่าวถึงท่านอะลี(อ)ว่า

“ฉันคือนครแห่งความรู้ ส่วนอะลีคือประตูของมัน ”

ท่านศาสดา (ศ) เคยพูดกับท่านอะลี (อ) ว่า

“เธอคือทายาทของฉัน ผู้ทำหน้าที่ชำระหนี้สินของฉัน และทำความสมบูรณ์ให้แก่พันธะสัญญาของฉัน ”

ตลอดจนถึงวณะต่าง ๆ จำนวนนับร้อยที่ออกมาจากท่านศาสดา มุฮัมมัด (ศ) ซึ่งล้วนแต่ให้ความหมายบ่งชี้ถึงการแต่งตั้งให้ท่านอะลี (อ) เป็นอิมามของประชาชาติและประกาศให้ประชาชนได้ตระหนักว่า ท่านมีความรู้และบทสรุปของอัลอะคิษต่างๆเหล่านั้นที่สำคัญที่สุดได้มาถึงบทสรุปสุดท้ายแห่งอัลอะคิษ

ในวันสำคัญที่เจาะดิรคุม ท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ได้ประกาศว่าท่านจะบำเพ็ญฮัจญ์ในปีนี้เป็นครั้งสุดท้าย เพราะท่านได้ประจักษ์ว่า ท่านจะต้องตอบรับการเรียกร้องให้คืนกลับสู่พระผู้เป็นเจ้าของแล้ว ฉะนั้นประชาชนต่างมารวมกันจากทั่วทุกสารทิศ หลังจากเสร็จพิธีฮัจญ์ร่วมกับคนเหล่านั้นแล้ว ท่านศาสนทูต (ศ) ก็ได้เดินทางกลับไปยังนครมะดีนะฮ์ พร้อมกับบรรดามุสลิมทั้งหลาย ครั้นพอมาถึงตรงทางแยกที่บรรดาสุญญาจทั้งหมดต่างจำต้องแยกย้ายกันกลับบ้านเมืองของตนนั้น ท่านศาสดา (ศ) ได้สั่งให้หยุด และให้เรียกบรรดาพวกที่เดินรุดหน้าไปแล้วกลับมาและให้รอพวกที่ยังเดินทางอยู่ข้างหลังให้มาถึงด้วย

พอบรรดามุสลิมชุมนุมกันพร้อมแล้ว ท่านก็สั่งให้ตั้งมิมบรที่ท่าจาก
อานบนหลังอุฐมาวางลง แล้วท่านก็ขึ้นกล่าวคำเทศนาแก่คนเหล่านั้น โดย
อธิบายอย่างชัดเจนถึงบุคคลที่จะเป็นผู้นำ(อิมาม) ภายหลังจากท่าน
ต่อจากนั้นท่านก็จับมือของท่านอะลี บินอะบีฏอลิบ (อ) ชูขึ้น จนคนสามารถ
มองเห็นชอกรักแร้ที่ขาของท่านทั้งสองได้

ท่านศาสดา(ศ) กล่าวว่า

“ดั่งนั้นบุคคลใดที่ฉันเป็นผู้ปกครองของเขา ก็ให้ถือว่า อะลี ผู้นี้เป็น
ผู้ปกครองของเขาด้วย ข้าแต่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) โปรดคุ้มครองคนที่สวามิภักดิ์ต่อ
เขา และโปรดเป็นศัตรูต่อคนที่เป็ศัตรูต่อเขาโปรดช่วยเหลือ คนที่ช่วยเหลือ
เขา โปรดทำลายคนที่ทำลายเขา ”

จากนั้นท่านก็จัดให้ท่านอะลี (อ) ยืนโดดเด่นอยู่ภายนอก แล้วออกคำสั่ง
ให้บรรดามุสลิมเข้ามาแสดงการคารวะต่อท่านในฐานะผู้สรัทธา
และญิบรออิลได้นำ โองการหนึ่งลงมาความว่า

“วันนี้ ข้าได้ทำให้ศาสนาของพวกเจ้าสมบูรณ์สำหรับพวกเจ้าแล้ว และ
ข้าได้ให้ความโปรดปรานของข้าครบบริบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว และข้าพอใจ
ให้อิสลามเป็นศาสนาของพวกเจ้า ” (อัลมาอิดะฮ์: ๓)

ข้อบัญญัติจากท่านศาสนทูต (ศ) ในเรื่องบรรดาอิมาม (อ)

วณะ (อัล-สะดิษ) ของท่านศาสนทูต (ศ) ในประเด็นที่ว่า บรรดาอิมาม (อ)มี ๑๒ ท่านนั้นมีการบันทึกไว้มากมายอย่างน่าอัศจรรย์ บางทีข้าพเจ้าคงไม่ถึงกับเป็นคนพูดเกินเลยแต่อย่างใด

ถ้าจะกล่าวว่าอัลสะดิษในข้อนี้ มีไม่น้อยไปกว่าอัลสะดิษต่าง ๆ ที่กล่าวถึงเรื่องนมาซ หรือเรื่องการถือศีลอดเลย

สะดิษเหล่านี้มิได้ให้ความหมายในทางอื่น นอกจากว่า บรรดาอิมามทั้ง ๑๒ ท่านนั้นต้องเป็นอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ผู้ซึ่งมีฐานะเป็นสิ่งสำคัญหนักยิ่งอันดับที่ ๒ ซึ่งท่านศาสนทูต(ศ)ได้ฝากไว้ให้กับบรรดาประชาชาติและในเมื่อไม่มีคนใดสามารถคัดค้านหรือกล่าวตำหนิสายสืบผู้นำมาบันทึกเนื่องจากการบันทึกไว้ตรงกันอย่างมากมาย ประกอบกับจำนวนของนักรายงานที่มีมาก อีกทั้งจากการบันทึกโดยนักปราชญ์ต่างๆ แล้ว ผู้มีใจอคติบางกลุ่มจึงพยายามที่จะเบนเหตุผลที่มีอยู่ในสะดิษเหล่านี้ ออกจากความหมายตามความเป็นจริง และตีความตามเหตุผลดังกล่าวไปให้แก่คนกลุ่มอื่นอีกพวกหนึ่ง

ถึงแม้พวกเขาจะใช้ความพยายามในเรื่องนี้ ก็ปรากฏว่า ในส่วนของจำนวนนั้นยังขาดอยู่บ้างหรือเกินไปบ้างกล่าวคือบรรดาคอลีฟะฮ์อัร-รอซิดีน นั้นมิได้ครบตามจำนวน ส่วนคอลีฟะฮ์ในราชวงศ์อุมัยยะฮ์ก็เกินจากจำนวน และราชวงศ์อับบาซียะฮ์ก็ยิ่งเกินจากจำนวนไปเป็นทวีคูณ คนอีกส่วนหนึ่งก็พยายามจะดึงเอาฝ่ายโน้นมาประกอบกับฝ่ายนี้ ดึงฝ่ายนี้ไปประกอบกับฝ่ายโน้นเพื่อให้ได้ครบตามจำนวนตัวเลขทั้ง ๑๒ ท่าน แต่ก็จำเป็นต้องนับรวมเอานักปกครองทรราชย์ที่หลงผิดและเป็นปฏิเสศของคัมภีร์ลงไปด้วยเช่น มุอาวิยะฮ์, ยะซีด, อับดุลมาลิกบินมรวานและลูกหลานของตน

ถึงกระนั้นก็ยังไม่ครบจำนวนตามตัวเลขดังกล่าว อีกทั้งไม่ได้เป็นไปตามมาตรฐานและมีสมญานามต่างๆ ที่น่าดูแคลนสำหรับพวกเขาอยู่ กล่าวคือ พวกเขาไม่มีโอกาสที่จะเป็นบุคคลตามที่ท่านศาสนทูต (ศ) ประสงค์ที่จะให้เป็นผู้นำของประชาชาติมุสลิม และผู้ร่วมภารกิจกับอันกูรานอันทรงเกียรติได้ ขณะเดียวกันก็ยังมีชะดีษของท่านศาสดาอยู่อีกส่วนหนึ่ง ที่ระบุชื่อของบรรดาอิมามอย่างชัดเจนจนไม่อาจมองข้ามได้ เนื่องจากมีหลายรายงานและมีหลักที่มั่นคงอันต้องยอมรับ

เราเชื่อในความสามารถของผู้คัดค้านที่สามารถล้มล้างชะดีษบางเรื่องของท่านศาสนทูต (ศ) ได้แต่ต้องไม่ใช่ชะดีษต่าง ๆ อันเกี่ยวกับข้อบัญญัติในเรื่องอิมาม ๑๒ เนื่องจากการบันทึกที่ตรงกันของรายงานต่าง ๆ มากมายและประกอบกับจำนวนของนักบันทึกที่ได้รายงานกันมากมาย อีกทั้งเป็นชะดีษที่ถูกนำเสนอโดยบรรดานักปราชญ์จำนวนมาก และเชื่อว่าผู้ที่สันตัดในการตีความก็สามารถตีความหรือแปลความชะดีษบางเรื่องของท่านศาสดาได้ แต่จะทำไม่ได้กับชะดีษต่างๆ ในเรื่องนี้ เพราะจะไม่เป็นการถูกต้องเลย ถ้าหากมิให้หมายถึงบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์(อ)

ซัยค์ สุลัยมาน อัล-กีออนดูซี ได้กล่าวว่า นักวิเคราะห์ผู้สันตัดกรณีทางวิชาการอธิบายว่า

“ชะดีษต่างๆ ของท่านศาสดาที่ให้เหตุผลในเรื่องคอดีฟะฮ์

(ผู้สืบทอดการปกครอง) ต่อจากท่าน จำนวน ๑๒ คนนั้น เป็นที่รับรู้กันอย่างแพร่หลายโดยกระแสรายงานหลายฝ่าย กล่าวคือมีการอธิบายและให้รายละเอียดถึงกาลเวลาและสถานที่ จึงเป็นที่รู้กันว่าจุดมุ่งหมายของท่านศาสนทูตที่มีต่อชะดีษของท่าน ก็คือ บรรดาอิมาม ๑๒ เหล่านี้ต้องมาจากอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) และวงศัวานของท่านนั่นเอง

ฉะนั้นจึงไม่อาจให้ข้อสันนิษฐานได้เลยว่าชะดีษข้อนี้ของท่านศาสดา (ศ) จะหมายถึง คอลีพะฮ์ หลังจากท่านที่เป็นสาวก (ศอฮาบะฮ์) เนื่องจากจำนวนของพวกเขามีน้อยกว่า ๑๒ และไม่อาจสันนิษฐานอีกเช่นกันว่า จะหมายถึงราชวงศ์อุมัยยะฮ์ เนื่องจากพวกเขามีจำนวนเกินกว่า ๑๒ และเนื่องจากความอธรรมอย่างเลวร้ายของคนเหล่านั้นอีกด้วย ยกเว้น อุมัรบิน อับดุลอะซีซ คนเดียว และเนื่องจากเหตุผลประการหนึ่งคือ พวกนั้นมีใช้ลูกหลานจากตระกูลบะนีฮาซิมตามรายงานที่บันทึกจากท่านอับดุลมาลิก โดยการบอกเล่าของท่านญาบิร และที่ท่านศาสนทูต(ศ)ได้บอกกระซิบถึงข้อนี้ ซึ่งเป็นข้อแม่ของ

รายงานดังกล่าวก็เพราะพวกเขาไม่เห็นชอบกับตำแหน่งคอลีพะฮ์ของลูกหลานบะนีฮาซิม และไม่อาจสันนิษฐานได้อีกเลยว่า จะหมายถึงราชวงศ์อับบาซียะฮ์เนื่องจากพวกเขามีได้รับความคุ้มครองโดยโองการที่ว่า

“จงกล่าวเถิดว่า ฉันมิได้ขอรางวัลใด ๆ สำหรับเรื่องนี้จากพวกท่าน นอกจากความจงรักภักดีในญาติสนิทของฉัน ” (อิซฮุรอฮ์: ๒๓)

และเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับฟ้าคลุ้มกึกา ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ชะดีษของท่านศาสดา(ศ)ข้อนี้ ต้องหมายถึงบรรดาอิมาม ๑๒ จากอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ซึ่งเป็นวงศ์วานลูกหลานของท่านเท่านั้น เพราะเขาเหล่านั้นเป็นคนมีความรู้มากที่สุดสำหรับคนในยุคนั้น

อีกทั้งมีเกียรติคุณที่สุด มีความยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้ามากที่สุด มีความ
สำรวมตนที่สุด มีสายตระกูลที่ดีที่สุด มีสติปัญญาดีที่สุด และมีเกียรติยิ่ง ณ
อัลลอฮ์ (ช.บ.) ซึ่งวิชาความรู้ของพวกเขาอันได้รับมาจากบรรพบุรุษของ
พวกเขานั้น มีความเชื่อมสัมพันธ์กันกับทวดของพวกเขาเอง นั่นคือ

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) โดยการสืบทอดและถ่ายทอด

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่รู้กันว่า พวกเขาคือ อะฮ์ลุลอิม์ที่ควรค่าแก่ความรู้และการ
วิเคราะห์ที่ถูกต้องเป็นอะฮ์ลิกัซฟี ผู้มีญาณหยั่งรู้ที่ถูกต้อง นั่นคือหมายความว่า
จุดมุ่งหมายของท่านนบี (ศ) ในเรื่องอิมาม ๑๒ คืออะฮ์ลุลบัยต์ของท่าน
ทั้งนี้ได้รับการสนับสนุนยืนยันโดยชะดีษ "อัยษะกอถ์ยน์"

(สิ่งสำคัญที่หนักยิ่งสองประการ) และชะดีษต่างๆ ของท่านศาสดา (ศ) อีก
จำนวนมากที่ได้รับการกล่าวถึงไว้ในหนังสือเล่มนี้ และเล่มอื่นๆ ส่วนของ
ท่านนบี (ศ) ที่ว่า

“พวกเขาทุกคน จะได้รับการยินยอมร่วมกัน โดยประชาชาติมุสลิม”

ในชะติษของท่านศาสดาที่รายงานโดยท่านญาบิร บิน ซะมุเราะฮ์นั้น ก็
โดยจุดประสงค์ของท่านศาสดา (ศ) ที่จะให้ประชาชาติมุสลิมรู้ว่า

“ประชาชาตินี้ต้องให้การยอมรับอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ ในตำแหน่งอิมาม
ของพวกเขาทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่ท่านอิมาม-มะฮ์ดีผู้ยังดำรงอยู่
ของพวกเขา (ขอให้อัลลอฮ์ประทานความปิติปราโมทย์แก่ท่าน) ปรากฏ
ขึ้นมา” (๑๒)

(๑๒) (ยะนาบีอูล-มะวัตตะฮ์ หน้า ๔๔๖ชะติษทั้งหลายของท่านศาสดาในเรื่องนี้ แบ่งออกได้เป็น ๒
ประเภท

- ๑ .ประเภทที่ระบุว่าบรรดาอิมาม มี ๑๒ ท่าน แต่มิได้ระบุชื่อของท่านเหล่านั้น
- ๒ .ประเภทที่มีกรกล่าวถึงชื่อของอิมามเหล่านั้นทั้งหมด หรือด้วยการกล่าวเป็นนัยยะ และระบุชื่อ
ของบางคนไว้

ต่อไปนี้จะกล่าวถึงวาระต่าง ๆ ประเภทแรกก่อน

๑. ท่านญาบิร บินชะมุเราะฮ์ ได้รายงานไว้ว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า

“จะมีอะมีร ๑๒ (อะมีร-ผู้นำ)คน แล้วท่านก็ได้กล่าวอีกประโยคหนึ่งที่ข้าพเจ้าฟังไม่ได้ยินแต่บิดาของข้าพเจ้าบอกว่า ท่านกล่าวว่าเขาเหล่านั้นจะเป็นชาวกุเรชทุกคน” (๑๓)

๒. ท่านญาบิร บินชะมุเราะฮ์ ได้รายงานไว้ว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี(ศ) กล่าวว่า “กิจการของมนุษย์จะไม่สูญสลายเหมือนแต่ก่อนมาจนกว่าชายทั้ง ๑๒ คนได้มาปกครองพวกเขาจนครบถ้วน”

ต่อจากนั้นท่านนบี (ศ) ก็พูดประโยคหนึ่งที่เขามาก ข้าพเจ้าจึงถามบิดาว่า “ท่านศาสดา (ศ) พูดอะไร?” ท่านตอบว่า “เขาเหล่านั้น จะเป็นชาวกุเรชทุกคน” (๑๔)

๓. รายงานจากท่านญาบิร บินชะมุเราะฮ์ กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “ศาสนานี้ยังคงดำรงอยู่อย่างมีเกียรติไปจนครบ ๑๒ คอลีฟะฮ์” ประชาชนพากันกล่าวตักบิร เสียงดังลั่น ต่อจากนั้นท่านพูดอีกประโยคหนึ่งแผ่วเบา ข้าพเจ้าพูดกับบิดาว่า “โอ้บิดาท่านกล่าวว่าอย่างไร?” ท่านตอบว่า “เขาเหล่านั้นจะเป็นชาวกุเรชทุกคน” (๑๕)

(๑๓) ศอฮิฮ์ อัล-บุคอรี เล่ม ๔ หน้า ๑๗๕

(๑๔) ศอฮิฮ์มุสลิม เล่ม ๒ หน้า ๑๕๑

(๑๕) ศอฮิฮ์อะบิดาวูด เล่ม ๒ หน้า ๒๐๗

๔. รายงานจากท่านญาบิร บินชะมูเราะฮ์ กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยิน

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “หลังจากฉัน จะมีอะมีร ๑๒ คน” แล้วท่านก็พูดอีกประโยคหนึ่งแต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงถามคนที่ใกล้เขาบอกว่า ท่านกล่าวว่า “เขาเหล่านั้นจะเป็นชาวกูเรซทุกคน” (๑๖)

๕. รายงานจากท่าน อุน บิน ญะฮัฟะฮ์ ผู้ได้บันทึกมาจากบิดาของท่าน ข้าพเจ้ากับลุงเคยอยู่กับท่านนบี(ศ)ในครั้งหนึ่ง ท่านศาสดา (ศ) ได้กล่าวว่า “กิจการแห่งประชาชาติของข้า ยังไม่วายจะเป็นสิ่งที่ดำเนินอยู่ต่อไปเสมอ จนกว่าจะผ่าน ๑๒ คอลีฟะฮ์เสียก่อน”

จากนั้นท่านพูดประโยคหนึ่งด้วยเสียงแผ่วเบา ข้าพเจ้าจึงถามลุงซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าของข้าพเจ้าว่า “โอ้ลุง ท่านศาสดากล่าวว่าอย่างไร?”

ลุงตอบว่าท่านศาสดา(ศ)กล่าวว่า “เขาเหล่านั้นจะเป็นชาวกูเรซทุกคน” (๑๗)

๖. รายงานจากท่าน ดาวูด บิน อินด์ ซึ่งได้รับคำบอกเล่าจากท่านอัช-ซุอบีรีย์ที่ได้รับคำบอกเล่าจากท่าน ญาบิร บินชะมูเราะฮ์ ข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี (ศ)กล่าวว่า “สำหรับประชาชาตินี้ จะมี ๑๒คอลีฟะฮ์” (๑๘)

(๑๖) ศอฮ์อิคริมี่ซัย เล่ม ๒ หน้า ๔๕

(๑๗) อัล-มุขตัครีอิก อะลัศ-ศอฮ์อิฮ์น เล่ม ๓ หน้า ๖๑๘

(๑๘) มุสนัดอะหมัด เล่ม ๕ หน้า ๑๐๖ ท่านอิมามอะหมัดได้บันทึกไว้ในหนังสือมุสนัดหลายข้อบัญญัติด้วยกันเกี่ยวกับเรื่องคอลีฟะฮ์ ๑๒ จากรายงานของญาบิรมี ๓๔ กระแส ในเล่ม ๕ หน้า ๘๖ มี ๑ สะดิษ ในหน้า ๗๘ มี ๒ สะดิษ ในหน้า ๘๕ มี ๑ สะดิษ ในหน้า ๙๐ มี ๑ สะดิษ หน้า ๙๒ มี ๒ สะดิษ ในหน้า ๙๓ ๙๔ ๙๕ มีหน้าละ ๑ สะดิษ หน้า ๙๖ มี ๒ สะดิษ หน้า ๙๗ มี ๒ สะดิษ หน้า ๙๘ มี ๑ สะดิษ หน้า ๑๐๐ มี ๑ สะดิษ

๗. ท่านนบี (ศ) กล่าวว่า “สำหรับประชาชาตินี้จะมี ผู้ทำหน้าที่ควบคุมให้อยู่ยั่งยืน ๑๒ คน เขาเหล่านั้นจะไม่ได้รับอันตรายจากคนที่บั่นทอนพวกเขาเหล่านั้นทุกคนเป็นชาวกุเรช”(๑๙)

๘. ท่านนบี (ศ) กล่าวว่า “ศาสนานี้ยังคงดำรงอยู่อย่างมีเกียรติและเข้มแข็งจนกระทั่งถึง ๑๒ คอลีฟะฮ์ ทุกคนมาจากกุเรช” มีคนถามขึ้นว่า “ต่อจากนั้นจะมีอะไรเกิดขึ้นอีก” ท่านนบี(ศ)ตอบว่า “ต่อจากนั้นจะมีเหตุการณ์วุ่นวายอันน่าตื่นตระหนกสับสน”(๒๐)

๙. รายงานจากท่านญาบิร บินชะมุเราะฮ์ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าและบิดาเคยอยู่กับท่านนบี (ศ) ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านกล่าวว่า “หลังจากฉันแล้ว จะมีคอลีฟะฮ์ ๑๒ คน” จากนั้นเสียงของท่านแผ่วเบามาก ข้าพเจ้าจึงถามบิดาว่า ตอนที่เสียงของท่านแผ่วเบา นั้น ท่านพูดว่าอย่างไร? ท่านกล่าวว่า “เขาเหล่านั้น จะเป็นลูกหลานของตระกูลบะนีฮาซิมทุกคน” (๒๑)

(๑๙) มุนตะคอบ กันซลุมมัล เล่ม ๕ หน้า ๓๑๒

(๒๐) ตัยซีรุค- วุซูล อิดา ญามิอิลอฺศูล เล่ม ๒ หน้า ๓๔

(๒๑) ษะนาบิอุล-มะวัคคะฮ์ หน้า ๔๔๕ อธิบายว่า

ษะฮ์ยา บินอ็ด-ษะซัน กล่าวไว้ในหนังสืออัลอุมดะฮ์ ๒๐ กระแสรายงานว่าคอลีฟะฮ์หลังจากท่านนบี(ศ)จะมี ๑๒ คน ทุกคนเป็นชาวกุเรช ในหนังสือบุคอรียะมี ๓ กระแสรายงาน ในหนังสือมุสลิมียะมี ๙ กระแสรายงานในอะบีดาวุคมี ๓ กระแสรายงาน ในตริมีซี มี ๑ กระแสรายงาน และในอัล-อุมัยดี มี ๓ กระแสรายงาน

๑๐. ท่านนบี (ศ) กล่าวว่า “ศาสนานี้ยังคงดำรงอยู่อย่างมีเกียรติและเข้มแข็ง เขาเหล่านั้นจะชนะผู้ที่ทำให้พวกเขาตกต่ำ โดยการนี้จะมี ๑๒ คอลิฟะฮ์ ทุกคนล้วนมาจากกูเรช”(๒๒)

๑๑. จากท่านญาบิร บินชะมุเราะฮ์ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “หลังจากฉันแล้วจะมี ๑๒ อะมีร” ต่อจากนั้นท่านได้พูดด้วยน้ำเสียงเบาว่า “ทุกคนจะมาจากกูเรช”(๒๓)

๑๒. รายงานจากท่านอัช-ซูอัยบี อันได้รับคำบอกเล่าจากท่านมัซรู๊กกล่าวว่า “ขณะที่พวกเรานั่งเปิดหนังสืออ่านอยู่กับท่านอิบน์มุสอูดนั้นมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งกล่าวกับท่านว่า “ศาสดาของพวกท่านได้สัญญากับพวกท่านหรือไม่ว่าจะมีคอลิฟะฮ์ภายหลังจากท่านอีกกี่คน?” ท่านกล่าวว่า “เธอเป็นเด็กรุ่นใหม่แต่สิ่งที่เธอถาม ยังไม่เคยมีใครถามฉันมาก่อนแม้แต่คนเดียว ไซ้ท่านนบี (ศ) สัญญากับเราว่าหลังจากท่านแล้ว จะมี ๑๒ คอลิฟะฮ์ ซึ่งเท่ากับจำนวนของหัวหน้าในตระกูลบะนีอิสรออีด”(๒๔)

(๒๒) ตารีคุด-कुละฟาย์ หน้า ๓

(๒๓) ตารีคุด-บัฆดาดี เล่ม ๑๔ หน้า ๓๕๓

(๒๔) อิกมาลุดดีน เล่ม ๑ หน้า ๓๘๗ มีรายงานหลายกระแส

๑๓. รายงานจากท่านซิมาก บินฮาร็อบ ได้กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าได้ยื่นท่านญาบิร บิน ชะมุเราะฮ์กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าได้ยื่นท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวเทศนา แล้วท่านกล่าวว่า “แน่นอนอิสลามยังคงดำรงอยู่อย่างมีเกียรติจนครบ ๑๒ คอลีฟะฮ์” ต่อจากนั้นท่านกล่าวถ้อยคำหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าไม่เข้าใจจึงถามบิดาว่า “ท่านพูดอะไร?” ท่านตอบว่า “เขาเหล่านั้นเป็นชาวกูเรชทุกคน” (๒๕)

๑๔. รายงานจากท่านอัช-ซุบัยรซึ่งได้รับคำบอกเล่าจากท่านญาบิร บิน ชะมุเราะฮ์ ได้กล่าวว่า

“ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวว่า “ศาสนานี้ยังคงดำรงอยู่อย่างมีเกียรติตลอดไป จนครบ ๑๒ คอลีฟะฮ์ เขาเหล่านั้นจะชนะผู้ที่ทำให้พวกเขาตกต่ำ” ต่อจากนั้นท่านพูดประโยคหนึ่งซึ่งเสียงของท่านแผ่วเบาจนคนทั่วไปไม่ได้ยิน ข้าพเจ้าจึงถามบิดาของข้าพเจ้าว่า “ท่านพูดอะไร” ท่านตอบว่า ท่านนบี (ศ) พูดว่า “เขาเหล่านั้นเป็นชาวกูเรชทุกคน” (๒๖)

๑๕. รายงานจากท่านญาบิร บินชะมุเราะฮ์ กล่าวว่า

ข้าพเจ้าได้ยื่นท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า

“อิสลามยังคงดำรงอยู่อย่างมีเกียรติตลอดไปจนครบ ๑๒ คอลีฟะฮ์ ซึ่งเขาเหล่านั้นเป็นชาวกูเรชทุกคน”

(๒๕) ศอฮีฮอะบีดาูด เล่ม ๒ หน้า ๑๘๐

(๒๖) อัล-มะลาอิม วัล-ฟิถัน หน้า ๑๓๒

ในอีกรายหนึ่งกล่าวว่า “กิจการของประชาชนทั้งหลายยังคงดำรงอยู่ตลอดไปเหมือนอดีตราบจนกระทั่งมีบุคคล ๑๒ คนมาทำหน้าที่ปกครองพวกเขา คนเหล่านั้นเป็นชาวกูเรชทุกคน”

อีกรายงานหนึ่งกล่าวว่า “ศาสนานี้ยังคงดำรงอยู่ตลอดไปจนกระทั่งถึงเวลาหนึ่งจะมีคอลีฟะฮ์ในหมู่พวกเขา ๑๒ คนทุกคนมาจากชาวกูเรช”(๒๗)

๑๖. รายงานจากท่านญาบิร บินชะมูเราะฮ์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าและบิดาได้เข้าพบท่านนบี (ศ) แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยื่นท่านพูดว่า “แท้จริงภารกิจอันนี้จะไม่ผ่านพ้นไป จนกว่าจะมีคอลีฟะฮ์ ๑๒ คนมาปกครองพวกเขา ก่อน”

ท่านกล่าวอีกว่า ต่อจากนั้นท่านได้พูดประโยคหนึ่งแล้ว เขาบอกว่า “แล้วข้าพเจ้าก็ถามบิดาว่า “ท่านพูดอะไร?” ท่านตอบว่า “เขาเหล่านั้นเป็นชาวกูเรชทุกคน” (๒๘)

(๒๗) มิชกาตุล-มะชอบีฮ์ ของคอดีบ อัต-ตับรีซี ภาค ๒ หน้า ๑๖๒

(๒๘) ศอฮ์ฮ์มุสลิม เล่ม ๒ หน้า ๒๐๑ มีบันทึกรายงานหลายกระแสโดยสำนวนที่คล้ายๆ กัน

ต่อไปเป็น事迹ต่าง ๆ ประเภทที่สอง

๑. รายงานจากท่านอียาเยฮ์ บินรุบอีย์ ซึ่งได้รับฟังจากท่านญาบิรว่า ท่านศาสนทูต(ศ)ได้กล่าวว่า "ข้าคือประมุขของศาสดาทั้งหลายและทายาทของข้ามี ๑๒ คน คนแรกคืออะลี คนสุดท้ายคือผู้ดำรงอยู่ อัล-มะฮ์ดี" (๒๕)

๒. ท่านอับนุอับบาส(ร.ฎ.)กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวว่า

"ตัวฉันและอะลี สะฮัน สุเซนและลูกหลานของสุเซนอีก ๕ คน เป็นผู้บริสุทธิ์ที่ได้รับการคุ้มครองให้พ้นจากบาปและมลทิน" (๓๐)

๓. ท่านศาสนทูต(ศ)ได้กล่าวแก่ ท่านอับบาส บินอับดุลมุฏฏออิบ ผู้เป็นลุงของท่านว่า "โอ้ท่านลุง ลูกหลานของฉัน ๑๒ คนจะได้ปกครองในตำแหน่งคอลีฟะฮ์ ต่อจากนั้นจะเกิดเหตุการณ์อันน่ารังเกียจ และจะยังมีเหตุร้ายแรงมาก ต่อจากนั้น อัล-มะฮ์ดี ผู้เป็นลูกหลานคนหนึ่งของฉันจะปรากฏขึ้นมาอัลลอฮ์ (ซ.บ.) จะส่งเสริมกิจการของเขาในคืนๆ หนึ่ง ดังนั้น แผ่นดินจะเหี่ยวพร้อมไปด้วยความยุติธรรม อย่างเช่น ที่ความไม่เป็นธรรมเคยเนื่องนองมาก่อน เขาจะอยู่ในโลกตราบเท่าที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงประสงค์ แล้วคัจจาลจะค่อยปรากฏตามออกมา" (๓๑)

(๒๕) ยะนาบีอูล-มะฮ์ดีฮ์ หน้า ๔๔๕

(๓๐) ยะนาบีอูล-มะฮ์ดีฮ์ หน้า ๔๔๕

(๓๑) มอฮะคูล-มะรอม หน้า ๗๐๔

๔. รายงานจากท่านญาบิร ยินยะซีด อัล-ญอฟี ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ยินท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อัล-อันศอรี กล่าวว่า “เมื่อครั้งที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงประทานโอองการแก่ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ) ว่า

“โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาจงเคารพเชื่อฟังอัลลอฮ์(ซ.บ.) และเคารพเชื่อฟังศาสนทูต(ศ) และบรรดาผู้ปกครองในหมู่ของสุเจ้า ” (๑๒)

ข้าพเจ้ากล่าวว่า “ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) เรารู้จักอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และศาสนทูตของพระองค์ (ศ) แล้ว ฉะนั้นใครอีกเล่าที่เป็นผู้ปกครองทั้งหลาย ที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงถือเอาการเคารพเชื่อฟังต่อพวกเขาเหมือนกับ การเคารพเชื่อฟังท่าน?”

ท่านนบี (ศ) กล่าวว่า “เขาเหล่านั้นคือคอดีฟะฮ์ของฉัน โอ้อญาบิร พวกเขาเป็นอิมามของมวลมุสลิมภายหลังจากฉัน คนแรกในหมู่พวกเขา ได้แก่ อะลี บินอะบีฏอลิบ ต่อมาคือสะฮัน และสุเซน ต่อมาได้แก่ มุฮัมมัด บินอะลี อันเป็นที่รู้จักในคัมภีร์เตารอตว่า อัล-บาภิร ญาบิรเอ๋ย เจ้าจะได้ยู่จนพบกับเขาผู้นี้ ฉะนั้นเมื่อเจ้าพบเขา ก็จงบอกเขาว่า ฉันฝากสลามถึง ต่อจากนั้นจะได้แก่อัศ-ศอดิก ญะอ์ฟัร บินมุฮัมมัด ต่อจากนั้นได้แก่ มุซา บินญะอ์ฟัร ต่อจากนั้นได้แก่ อะลี บินมุซา ต่อจากนั้นได้แก่มุฮัมมัด บินอะลี ต่อมาได้แก่ อะลี บินมุฮัมมัด ต่อมาได้แก่ อัล-สะฮัน บินอะลี ต่อจากนั้นเป็นคนที่ใช้ชื่อและสมญานามเช่นเดียวกับของฉัน เขาเป็นข้อพิสูจน์ของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ในหน้าแผ่นดินเป็นมรดกของพระองค์ที่ให้ไว้สำหรับปวงบ่าวของพระองค์ เขาคือบุตรของสะฮัน บินอะลี เขาผู้นี้อัลลอฮ์(ซ.บ.)จะให้นามของเขาเป็นที่ระบือทั้งทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกของโลก

(๑๒) ชูเราะฮ์ อัน-นินสาฮ์ :๕๕

เขาผู้นี้จะยังไม่ปรากฏแก่สายตาของพรรคพวก และมวลมิตรจีอะฮ์ของเขาจนไม่มีใครยื่นยันถึงตำแหน่งอิมามของเขาได้ นอกจากคนที่อัลลอฮ์ (ช.บ.) ทดสอบหัวใจแห่งความศรัทธาของเขาเท่านั้น”

ท่านญาบิร กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากล่าวว่า “ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) แล้วจะมีคุณค่าอันใดแก่พรรคพวกของเขาบ้างในการยังไม่ปรากฏของเขา?”

ท่านศาสนทูต(ศ) กล่าวว่า “ขอสาบานต่อพระผู้ทรงแต่งตั้งข้าให้ดำรงตำแหน่งนี้ว่า เขาเหล่านั้นจะได้รับแสงสว่างจากรัศมีของเขา เขาเหล่านั้นจะได้รับคุณค่าโดยการปกครองในสภาพแฝงเร้นของเขา จุดดั่ง ที่คนทั้งหลายได้รับประโยชน์จากแสงอาทิตย์ในยามที่มันเลือนลับอยู่ในก้อนเมฆ”(๓๑)

๕. ในชะดีษของท่านศาสดา(ศ) ที่ว่าด้วยเรื่องความประเสริฐ และเกียรติคุณของท่านอะลี (อ) และลูกหลานของท่านนั้น มีอยู่ว่า ท่านญาบิร บิน अबดุลลอฮ์ อัลอันศอรีได้ยื่นขึ้นถามว่า “ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ในจำนวนลูกหลานของอะลีนั้น มีใครบ้างที่เป็นอิมาม?”

ท่านศาสดา (ศ) ตอบว่า “อัล-ฮะซันและอัล-ฮุเซนซึ่งเป็นสองหัวหน้าของบรรดาชายหนุ่มแห่งสวรรค์

ต่อจากนั้นได้แก่ หัวหน้าแห่งปวงบ่าวผู้ก่อก่ออัลลอฮ์ (ช.บ.) ในสมัยของเขา นั่นคืออะลี บินฮุเซน

(๓๑) (อิหม่าลุด-ดีน เล่ม ๑ หน้า ๓๖๕ อิถ-ซามูล-นาคิบ เล่ม ๑ หน้า ๕๕

ยะนาบีอุล-มะวัคคะฮ์ หน้า๔๘๕

ต่อมาได้แก่ อัล-บาคิร มุฮัมมัด บินอะลี ญาบิรเอ๋ยเจ้าจะได้พบเขาผู้นี้ ครั้น
 เมื่อเจ้าพบเขาแล้วก็จะบอกเขาว่า ฉันฝากสลามมา ต่อมาได้แก่ ศอดิก
 ญะอ์ฟิร บินมุฮัมมัด ต่อมาได้แก่ กาชิม มูซา บินญะอ์ฟิร ต่อมาได้แก่ ริฎอ
 อะลี บินมูซา ต่อมาได้แก่อัต-ตะกิ มุฮัมมัด บิน อะลี ต่อมาได้แก่ อัน-นะกิ
 อะลี บินมุฮัมมัด ต่อมาได้แก่ อัช-ชะกิ อัล-สะซัน บินอะลี ต่อมาได้แก่
 บุตรชายของเขา นั่นคือผู้ดำรงไว้ซึ่งความชอบธรรม ชื่อว่า มุฮัมมัด มะฮ์ดี
 แห่งประชาชาติของฉัน ซึ่งแผ่นดินจะเพียบพร้อมไปด้วยความเที่ยงธรรม
 และยุติธรรม ดังเช่นที่เคยเต็มไปด้วยความไม่ชอบธรรมมาก่อน
 ญาบิรเอ๋ย เขาเหล่านั้นคือคอลีฟะฮ์ของฉัน เป็นทายาทของฉัน เป็นลูกหลาน
 ของฉัน และเป็นผู้ถอดแบบไปจากฉัน ใครที่เคารพเชื่อฟังเขาก็เท่ากับเคารพ
 เชื่อฟังฉัน และใครที่ทรยศต่อเขาก็เท่ากับทรยศต่อฉัน ใครที่ปฏิเสธต่อคนใด
 คนหนึ่งในหมู่พวกเขา ก็เท่ากับปฏิเสธฉัน” (๓๔)

๖. ท่าน อัมมาร บินยาซิด กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยอยู่ร่วมกับท่านศาสนทูต
 แห่งอัลลอฮ์ (ศ) ในการทำสงครามครั้งหนึ่ง และท่านอะลี (อ) ได้สังหารพวก
 อากูวียะฮ์สำเร็จ และทำลายคนกลุ่มนั้นจนกระจัดกระจายและท่านยังได้
 สังหารอัมร บินอับดุลลอฮ์ อัล-ญะมะฮิ และชัยบะฮ์ บินนาฟิอ์อีกด้วย

ข้าพเจ้าได้เข้าพบท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) แล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ)

แท้จริง อะลีได้ต่อสู้ในวิถีทางของอัลลอฮ์(ช.บ.)อย่างสมภาคภูมิโดยแท้”

(๓๔) อิล-ชามูล-นาคิบ เล่ม ๑ หน้า ๑๘๕

ท่านศาสนทูต(ศ)^๑ได้กล่าวว่า

“เพราะว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของฉันเป็นผู้ทำหน้าที่ในข้อสัญญาของฉันจนสมบูรณ์และเป็นคอดีฟะฮ์ภายหลังจากฉัน หากไม่มีเขาแล้วไซริ ผู้ศรัทธาจะไม่รู้จักความถูกต้องสมบูรณ์ที่แท้จริง ภายหลังจากนั้นการต่อสู้กับเขาเท่ากับต่อสู้กับฉัน การยอมรับต่อเขาเท่ากับยอมรับต่อฉันการยอมรับต่อฉัน เท่ากับยอมรับกับค็ต่ออัลลอฮ์ (ช.บ.) แน่อนเขาคือบิดาของผู้สืบตระกูลสองคนของฉัน และบรรดาอิมามภายหลังจากฉันก็มาจากสายเลือดของเขา ซึ่งอัลลอฮ์ (ช.บ.) จะทรงนำออกมาให้ดำรงตำแหน่งเป็นอิมามผู้ชี้ทางที่ถูกต้อง ส่วนคนหนึ่งในหมู่พวกเขา คือ มะฮ์ดี สำหรับประชาชาตินี้” (๓๕)

๗. ท่าน अबดุลลอฮ์ บิน มัสอูด ได้รับฟังชะดีษหนึ่งจากท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ที่กล่าวถึงบรรดาอิมาม(อ)ว่า

“บรรดาอิมามนั้นมาจากสายเลือดของสุเซน (อ) คนที่เก้าของพวกเขาคือ มะฮ์ดีสำหรับพวกเขา” (๓๖)

๘. ท่าน สะอิด บิน มะซีบ รายงานจากท่านอัมร บิน อุษมาน บิน ออฟฟาน ได้กล่าวว่า บิดาของฉันได้กล่าวว่า “ฉันได้ยินท่านศาสดาแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “อิมามภายหลังจากฉันมี ๑๒ คน เก้าคนจะมาจากสายเลือดของสุเซน และมะฮ์ดีสำหรับประชาชาตินี้จะมาจากเรา” (๓๗)

(๓๕) กิฟายะตุล-อะษร

(๓๖) กิฟายะตุล-อะษร

(๓๗) มุนตะก็อบ อัล-อะษร

๘. ท่านศาสนทูต(ศ)ได้กล่าวว่า “บรรดาอิมามภายหลังจากฉันมี ๑๒ คน
เก้าคนจะมาจากสายเลือดของสุเซน คนที่เก้าในหมู่พวกเขาคือผู้ดำรงอยู่”
ต่อจากนั้น ท่านกล่าวว่า “ไม่มีใครซึ่งซึ่งเราเลย นอกจากพวกกลับกลอก
(มุนาฟิก)เท่านั้น ” (๓๘)

๑๐. ท่านสุเซน(อ) ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยเข้าพบท่านศาสนทูต
แห่งอัลลอฮ์ (ศ) ผู้เป็นตาของข้าพเจ้า แล้วท่านก็ให้ข้าพเจ้านั่งบนตักของท่าน
แล้วกล่าวกับฉันว่า “แท้จริงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงคัดเลือกคนในสายเลือดของ
เจ้าเก้าคนให้เป็นอิมาม โอ้สุเซนเอ๋ย คนที่เก้านั้นคือผู้ดำรงอยู่ ทุกคนมีเกียรติ
และมีฐานะเท่าเทียมกัน ณ พระองค์อัลลอฮ์ (ซ.บ.)” (๓๙)

(๓๘) มุนตะก้อบ อัล-อะษัร ๘๒

๑๑. จากชะดุษของท่านศาสนทูต(ศ)ในเรื่องม็อริอัจญ์ (การเสด็จขึ้นสู่ฟากฟ้า)มีตอนหนึ่งว่า

“ฉันได้มอง และฉันได้เห็นดวงประทีป ๑๒ ดวง และในแต่ละดวง มีเส้นสีเขียวซึ่งปรากฏชื่อของทายาทแต่ละคนของฉัน คนแรกคืออะลี คนสุดท้ายคือผู้ดำรงอยู่ในฐานะอัล-มะฮ์ดี ฉันได้กล่าวว่า

ข้าแต่พระผู้อภิบาล คนเหล่านี้เป็นทายาทในภายหลังจากฉันใช่ไหม ? ทันใดนั้น ฉันก็ถูกเรียกว่า โอ้มุฮัมมัด คนเหล่านี้คือ ผู้เป็นที่รักที่โปรดปรานของข้า เป็นผู้ที่มีศรัทธาสุจริตใจของข้าและของเจ้า ขอสาบานด้วยเกียรติและความยิ่งใหญ่ของข้า แน่แน่นอนข้าจะชำระแผ่นดินให้สะอาดบริสุทธิ์ พ้นจากความอธรรมด้วยอัล-มะฮ์ดีคนสุดท้ายของพวกเขา และแน่นอนข้าจะให้เขาปกครองทั้งภาคตะวันออกและภาคตะวันตกทั้งหมดของโลก และแน่นอนข้าจะให้ก้อนเมฆที่หนักอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา และจะให้ความเป็นไปของสิ่งทั้งหลายคล้อยตามความต้องการของเขา ข้าจะสนับสนุนส่งเสริมเขาด้วยกองทัพของข้า ข้าจะเกื้อหนุนเขาจนกระทั่งข้อเรียกร้องของข้าจะได้สูงส่งขึ้น และมวลมนุษย์จะร่วมกันอยู่ภายในกรอบเอกภาพของข้า (๔๐)

(๔๐) (ชะนาบีอูล-มะฮ์ดี หน้า ๔๘๖)

๑๒. ท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)ได้กล่าวว่า “ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) เคยกล่าวว่า “อิมามภายหลังจากฉันมี ๑๒ คน โอ้อะลี คนแรกในหมู่พวกเขา คือท่าน ส่วนสุดท้ายคือผู้ดำรงอยู่ที่องค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) เกือบหนึ่งให้เขา มีอำนาจครอบครองโลกทั้งภาคตะวันออกและภาคตะวันตก” (๔๑)

๑๓. ท่านญนูด บิน ญินาดะฮ์เคยกถามท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ใน เรื่องทายาทของท่าน

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้กล่าวว่า “คนแรกของพวกเขาเป็นประมุข ของบรรดาทายาทเป็นบิดาของบรรดาอิมาม นั่นคืออะลี ต่อจากนั้นได้แก่ สะฮันและสุเซน ลูกชายสองคนของเขา ดังนั้น เจ้าจงยึดมั่นต่อพวกเขา และ จงอย่าให้ความมมงายแบบคนโง่เขลาต่อลงเจ้าเป็นอันขาด ครั้นเมื่ออะลี ชัยนุลอาบิตีนบุตรของสุเซนกำเนิดมาอัลลอฮ์(ช.บ.)ก็จะทรงให้อายุขัยของ เจ้าครบกำหนดไป แล้วในโลกหน้าของเจ้าก็จะมีเสบียงให้เจ้าได้คู่คี่มิได้ ดีกว่านมสดในโลกนี้ที่เจ้าเคยดื่ม ”

ท่านญนูดจึงกล่าวว่า “เราเคยพบเห็นในคัมภีร์เตารอตและในคัมภีร์ของ ศาสดาต่างๆ ปรากฏชื่อ อีลยา, ซะบร์, ซะบิร แล้วนี่เป็นชื่ออะลี, สะฮัน, สุเซน แล้วมีใครในภายหลังสุเซนอีก และพวกเขามีนามว่าอย่างไรบ้าง?”

ท่านศาสนทูต(ศ)กล่าวต่อไปว่า “เมื่อยุคของสุเซนผ่านไปแล้ว อะลีผู้เป็น บุตรชายก็จะเป็นอิมามต่อไปเขามีฉายานามว่า ชัยนุลอาบิตีน แล้วถัดจากเขา อีกก็คือมุฮัมมัด บุตรชายของเขา ซึ่งมีฉายาว่าอัล-บากิร ถัดจากนั้นคือ ญะฮ์ ฟิร บุตรชายของเขา มีฉายาว่าอัศ-ศอดิก ถัดจากนั้นคือ มุซา บุตรชายของเขา ฉายาของเขาคือ กาชิม ถัดจากนั้นคือ ผู้เป็นบุตรมีฉายาว่า อีร์-ริฎู

(๔๑) (ชะนาบีอุล-มะวัตตะฮ์ หน้า ๔๕๓)

ถัดจากนั้นคือมุฮัมมัด ผู้เป็นบุตรชาย ฉายาของเขาคือ อัน-นะกีและอัช-ชะกี
ถัดจากนั้นคืออะลี ผู้เป็นบุตร ฉายาของเขาคืออัต-ตะกีและอัล-ฮาดี

ถัดจากนั้นคือฮะซัน ฉายาของเขาคืออัล-อัชการี แล้วถัดจากเขาคือ มุฮัมมัด
ผู้เป็นบุตร ซึ่งมีฉายานามว่าอัล-มะฮ์ดี อัล-กออิม และอัล-ฮัจญะฮ์ซึ่งเขาจะอำ
พร่างกายอยู่ ต่อจากนั้น เขาจะปรากฏออกมา เมื่อเขาปรากฏออกมา โลกจะ
เต็มไปด้วยความเที่ยงธรรมและยุติธรรมดังเช่นที่ความไม่เป็นธรรมเคยเนื่อง
นองมาก่อน ความผาสุกจะเป็นของบรรดาผู้อดทน ในช่วงที่เขายังไม่ปรากฏ
ความผาสุกจะเป็นของบรรดาผู้สำรวจตน โดยตั้งอยู่ในความรักที่มีต่อพวก
เขา คนเหล่านี้คือ ผู้ที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงบอกลักษณะไว้ในคัมภีร์ของ
พระองค์ที่ว่า

“เป็นทางนำสำหรับผู้สำรวจตน ซึ่งศรัทธาในสิ่งเร้นลับ” (๔๒)

ต่อจากนั้นพระองค์ยังมีโองการอีกว่า “เขาเหล่านั้น คือพรรคของอัลลอฮ์
(ซ.บ.) แน่อนยังพรรคของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) นั่นคือผู้ได้รับความสำเร็จ”

๑๔. ท่านชะละมะฮ์ได้รับคำบอกเล่าจากท่านอะบีซัลมา คนเลี้ยงอูฐของ
ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ว่า “ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์
(ศ) กล่าวว่า” ในคืนที่พระผู้อภิบาลของฉันทรงนำฉันเดินทางขึ้นสู่ชั้นฟ้า
นั้น”

พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ศาสนทูตได้ศรัทธาในสิ่งที่พระผู้อภิบาลทรง
ประทานให้แก่เขาแล้ว”

ฉันกล่าวว่า “และมวลผู้ศรัทธาทั้งหลายด้วย”

พระองค์ตรัสว่า “เจ้าพุดถูกแล้ว มุฮัมมัดแต่ใครเล่าที่เจ้ามอบหน้าที่การ
ปกครองประชาชาติของเจ้าให้?”

(๔๒) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ :๓

ฉันตอบว่า “คนที่ประเสริฐที่สุดในประชาชาติ”

พระองค์ตรัสถามว่า “อะลี บินอะบีฏอลิบ หรือ?”

ฉันตอบว่า “ใช่แล้ว ข้าแต่พระผู้อภิบาล”

พระองค์ตรัสอีกว่า “โอ้ มุฮัมมัด ข้าได้ประกาศิตสู่แผ่นดินเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ว่า ข้าได้คัดเลือกเจ้าแทนสิ่งทั้งหลาย กล่าวคือ ข้าได้แยกเอานามของข้า ออกมานามหนึ่งให้เจ้า ซึ่งไม่ว่าข้าจะถูกเอ่ยถึงเมื่อใด เจ้าก็จะถูกเอ่ยถึงพร้อม กับข้าเมื่อนั้น ดังนั้นข้าคือ มะห์มูด (ผู้ได้รับการสรรเสริญ) เจ้าก็คือมุฮัมมัด (ผู้ได้รับการสรรเสริญ) ต่อจากนั้นข้าก็ได้ประกาศิตเป็นครั้งที่สองว่า ข้าได้คัดเลือกอะลี และข้าได้แยกนามของข้าออกมานามหนึ่งให้เป็นนาม ของเขา ดังนั้น ข้าคือ อัล-อะฮ์ลฺ (ผู้สูงสุด)

ส่วนเขาคือ อะลี (ผู้สูงส่ง) มุฮัมมัดเอ๋ย ข้าได้สร้างเจ้าสร้างอะลี ฟาฎิมะฮ์ สะฮัน ซูเซน และบรรดาอิมามที่สืบสายเลือดของพวกเรามาจากรัศมี (นूर) ของข้ารัศมีหนึ่ง และข้าได้ประกาศิตเรื่องการปกครองของพวกเจ้าให้เป็นที่รู้ แก่บรรดาผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดิน ผู้ใดยอมรับเรื่องนี้ก็เท่ากับเป็น ผู้ศรัทธาของข้า ผู้ใดปฏิเสธเรื่องนี้ก็เท่ากับเขาเป็นผู้หนึ่งจากบรรดาผู้ปฏิเสธ ต่อข้า สำหรับข้า โอ้มุฮัมมัด แม้ว่าปากของข้าคนใดจะเคารพกัดคิตต่อข้าจน ขาดใจตายหรือจนเนื้อหนังฉีกขาดไป แต่เขาผู้นั้นปฏิเสธการปกครองของ พวกเจ้า ข้าก็จะไม่ยอมให้อภัยให้แก่เขาเลยนอกจากว่าเขาจะยอมรับใน การปกครองของพวกเจ้าเท่านั้น โอ้มุฮัมมัด เจ้าชอบที่จะเห็นเขาเหล่านั้น ไหม?”

ฉันตอบว่า “ใช่แล้ว ข้าแต่พระผู้อภิบาล”

พระองค์ตรัสกับฉันอีกว่า “จงหันไปมองทางด้านขวาของบัลลังก์ “อัลอรัซ” แล้วฉันก็หันไปมองทันใดนั้นก็ปรากฏว่ามี อะลี, ฟาฏิมะฮ์, สะซัน, สุเซน, อะลี บินสุเซน, มุฮัมมัด บิน อะลี, ญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด, มูซา บินญะฮ์ฟัร, อะลี บินมูซา, มุฮัมมัด บินอะลี, อะลี บินมุฮัมมัด, สะซัน บินอะลี และอัล-มะฮ์ดี อยู่ในแสงเรืองของดวงประทีปในทำยีนนาฆ และปรากฏว่า เขา(อัล-มะฮ์ดี) อยู่ระหว่างกลางคนเหล่านั้น ลักษณะเหมือนดาวอันสุกใส”

พระองค์ตรัสว่า “มุฮัมมัดเอ๋ย บุคคลเหล่านี้คือข้อพิสูจน์ และเป็นทายาท ลูกหลานของเจ้าผู้ที่จะมาปฏิบัติ ขอสาบานด้วยเกียรติยศของข้าว่าเขาเป็นข้อพิสูจน์ที่จำเป็นสำหรับบรรดาบ่าวที่รักของข้า และเขาจะเป็นผู้ชำระแค้นแก่ บรรดาศัตรูของข้า” (๔๓)

๑๕. รายงานจากซัดมาน อัล-มุฮัมมะดี กล่าวว่า “ฉันเคยเข้าพบท่านนบี (ศ) ในขณะที่ สุเซน (อ) อยู่บนตักของท่าน ท่านบรรจงจูบที่นัยน์ตาทั้งสอง และริมฝีปากของเขาพลางกล่าวว่า “เจ้าคือหัวหน้าซึ่งเป็นบิดาของบรรดา หัวหน้า เจ้าคืออิมามบุตรของอิมาม และบิดาของอิมาม เจ้าคือข้อพิสูจน์ผู้ เป็นบุตรแห่งข้อพิสูจน์ เป็นบิดาของบรรดาข้อพิสูจน์ (อัล-กออิม) ทั้งเก้าคน ซึ่งสืบสายเลือดของเจ้า คนที่เก้าในหมู่พวกเขาคือ ผู้ดำรงอยู่” (๔๔)

(๔๓) มัคคัล-สุเซน ของกอวาริซมี เล่ม ๑ หน้า ๕๖

(๔๔) มัคคัล-สุเซน ของกอวาริซมี เล่ม ๑ หน้า ๑๔๖

๑๖. รายงานจากท่านอับลลอส บินอับบาสได้กล่าวว่า

“ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอส (ศ) เคยกล่าวว่า

“แท้จริงบรรดาคอดีพะอ์ของมัน และบรรดาทายาทของมัน และบรรดา
ข้อพิสูจน์ ของอัลลอส (ช.บ.) ที่มีไว้สำหรับมวลมนุษย์ทั้งหลาย ภายหลังจาก
มันแล้ว มี ๑๒ คน คนแรกผู้ซึ่งเป็นพี่น้องของมัน ส่วนคนสุดท้ายคือลูกของ
มัน”

มีคนถามว่า “ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอส (ศ) ใครเล่า ที่ เป็น
ลูกพี่ลูกน้องของท่าน?”

ท่านตอบว่า “อะลี บินอะบีฏอลิบ”

มีคนถามอีกว่า “ใครเล่าที่เป็นลูกชายของท่าน?”

ท่านกล่าวว่า “อัล-มะฮ์ดีผู้ซึ่งทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความเที่ยงธรรม
และยุติธรรมเหมือนอย่างที่เต็มไปด้วยความไม่เป็นธรรมมาก่อน ขอสาบาน
ต่อพระเจ้าผู้ซึ่งแต่งตั้งฉันมาในฐานะผู้ทรงสิทธิ์อย่างแท้จริงสำหรับการเป็นผู้
แจ้งข่าวดีและตักเตือนว่า ถึงแม้อายุขัยของโลกจะยังมีเหลือไม่เกินไป
หนึ่งวันก็ตาม แน่นอนอัลลอส(ช.บ.)จะยึดเวลาให้แก่นั้น จนกระทั่ง
อัล-มะฮ์ดี บุตรชายของฉันจะออกมาปรากฏ แล้วรัฐอัลลอส อีซา บุตรมัรยัม ก็
จะลงมาแล้วขึ้นนามาตามหลังเขา โลกสว่างไสวด้วยรัศมีแห่งพระผู้อภิบาล
และอำนาจของพระองค์จะแผ่ครอบคลุมทั้งภาคตะวันออกและภาคตะวันตก”
(๔๕)

(๔๕) อิล-ซามุน-นาสิบ เล่ม ๑ หน้า ๑๘๗

๑๗. ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวว่า “ฉันคือประมุขแห่งบรรดานบี ส่วนอะลี บินอะบีฏอลิบคือประมุขแห่งบรรดาทายาท แท้จริงทายาทของฉัน มีทั้งหมด ๑๒ คน คนแรกได้แก่อะลี คนสุดท้ายได้แก่ “อัล-มะฮ์ดี” (๔๖)

๑๘. ท่านศาสนทูต(ศ) กล่าวอีกว่า “บรรดาอิมามภายหลังจากฉันจะมี ๑๒ คน คนแรกได้แก่ อะลี บินอะบีฏอลิบ คนสุดท้าย ได้แก่ อัล-กออิม (ผู้ดำรงอยู่) ของพวกเขา คนเหล่านั้นคือผู้สืบตำแหน่งการปกครองของฉัน (คอลีฟะฮ์) และเป็นทายาทของฉัน เป็นผู้รับมอบอำนาจของฉัน และเป็นข้อพิสูจน์ของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ที่ให้ไว้แก่ประชาชาติของฉัน หลังจากฉัน อันว่า ผู้ใดที่ยึดมั่นต่อพวกเขาแล้วไซ้หรื นั่นแหละคือ ผู้ศรัทธา และอันว่าผู้ใดปฏิเสธพวกเขาแล้วไซ้หรื นั่นแหละคือผู้ปฏิเสธ(กาเฟร)” (๔๗)

๑๙. รายงานจากท่านฮาติม บินญบัยรฺ ซึ่งเป็นคำบอกเล่าจากท่านอะบีฏอ ฟิล อามิร บินวาฮิละฮ์ที่ได้รายงานถึงคำบอกเล่าจากท่านซัยด์ บินษาบิตว่า “ฉันเคยได้รับฟังท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “อะลี บิน อะบีฏอลิบ คือผู้บังคับบัญชาของผู้ทรงธรรม และเป็นผู้พิฆาตคนบาป เป็นพลังแห่งชัยชนะสำหรับคนที่ช่วยเหลือเขา เป็นพลังแห่งความพ่ายแพ้สำหรับ คนที่บั่นทอนเขา จงรู้ไว้ว่า การเคลือบแคลงสงสัยในอะลีเท่ากับเคลือบแคลง สงสัยในอิสลาม คนที่ดีที่สุดภายหลังจากฉันและบรรดาสาวกของฉันได้แก่ อะลี เลือดเนื้อของเขาคือเลือดเนื้อของฉัน และเขาคือบิดาแห่งผู้สืบสาย ตระกูลสองคนของฉัน และจากสายเลือดของสุเซน จะมีอีกเก้าคนที่เป็ นอิมาม หนึ่งในจำนวนนั้น คืออัล-มะฮ์ดีของประชาชาตินี้” (๔๘)

(๔๖ (อิล-ชามูน-นาซิบ เล่ม ๑ หน้า ๑๘๗

(๔๗ (อิคมาลุดดีน เล่ม ๑ หน้า ๓๗๒

(๔๘ (มุนตะกอบ อัลอะฮ์ร หน้า ๒๐๓

๒๐. รายงานจากท่านอัล-ฮัจญาจ บิน อิรฎออะฮ์ เป็นคำบอกเล่าจากท่านอะฎียะฮ์ อัล-เอาฟี ซึ่งได้รับรายงานจากท่านอะบี ชะอีด อัล-คุดรีว่า “ข้าพเจ้าได้ยื่นท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวแก่ท่านสุเซนว่า

“เจ้าคืออิมามบุตรของอิมาม น้องชายของอิมาม อีกเก้าคนที่มาจากสายเลือดของเจ้า คืออิมามของผู้ทรงธรรม และคนที่เก้าคือกออิมของพวกเขา” (๔๘)

๒๑. รายงานจากท่านอะบี ชะอีด อัล-คุดรีกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “อิมามภายหลังจากฉัน มี ๑๒ คน เก้าคนจะมาจากสายเลือดของสุเซน คนที่เก้าคือกออิมของพวกเขา ดังนั้นความผาสุกจะเป็นของคนที่รักพวกเขา” (๕๐)

๒๒. รายงานจากท่านอะบีซัร อัล-หม็อฟฟารีกกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “คนใดรักฉันและอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน เราจะอยู่ด้วยกันเหมือนของสองอย่างนี้ (พลาถยกนี้ชี้กับนิ้วกลางขึ้นมาแสดง)” แล้วท่านก็กล่าวต่อไปว่า “ลูกพี่ลูกน้องฉันคือทายาทที่ดีที่สุด ผู้สืบตระกูลสองคนของฉัน คือผู้สืบตระกูลที่ดีที่สุด อัลลอฮ์ (ช.บ.) จะทรงนำออกมาจากสายเลือดของสุเซนซึ่งบรรดาอิมามของผู้ทรงธรรม และมะฮ์ดีสำหรับประชาชาตินี้จะมาจากพวกเรา” ข้าพเจ้าถามท่านศาสดาว่า “แล้วอิมามภายหลังจากท่านมีจำนวนเท่าใด?”

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวว่า “มีเท่ากับจำนวนของหัวหน้าในหมู่บะนีอิสรออีล” (๕๑)

(๔๘) (มนตะกอบ อัลอะษัร หน้า ๘๒)

(๕๐) (มนตะกอบ อัลอะษัร หน้า ๘๑)

(๕๑) (มนตะกอบ อัลอะษัร หน้า ๘๖)

๒๓. รายงานจากท่านอะบีชะอิด อัล-คุดรีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “บรรดาอิมามภายหลังจากฉันมี ๑๒ คน แก้วคนจะมาจากสายเลือดของสุเซนคนที่แก้วคือกออิมของพวกเขา” (๕๒)

๒๔. รายงานจากท่านอะบีชะอิด อัล-คุดรี กล่าวว่าอีกว่า “ข้าพเจ้าได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า “คอลีฟะฮ์ภายหลังจากฉันจะมี ๑๒ คน แก้วคนจะมาจากสายเลือดของสุเซน คนที่แก้วคือ กออิมของพวกเขาและเป็นมะฮ์ดีของพวกเขา ดังนั้น ความสุขจะได้แก่คนที่รักพวกเขาความวิบัติจะได้แก่ ผู้ที่โกรธเกลียดพวกเขา” (๕๓)

๒๕. รายงานจากท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ในอัลฮะดีษเกี่ยวกับการเสด็จขึ้นสู่ฟากฟ้า(มีอรรถาธิบาย)ว่าพระองค์ตรัสกับฉันว่า

“จงมองดูด้านขวาของบัลลังก์อัล-อะรัชเกิด แล้วฉันก็มอง ทันใดนั้นปรากฏว่ามีอะลี, ฟาฏิมะฮ์, สะฮัน, สุเซน, มุฮัมมัด บินอะลี, ญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด, มูซา บินญะฮ์ฟัร, อะลี บินมูซา, มุฮัมมัด บินอะลี, อะลี บินมุฮัมมัด, สะฮัน บินอะลี และมุฮัมมัด อัล-มะฮ์ดี บินอัล-สะฮัน เขามีลักษณะคล้ายดาวสุกใสดวงหนึ่งท่ามกลางคนเหล่านั้น พระองค์ตรัสว่า “มุฮัมมัดเอ๋ยคนเหล่านี้คือข้อพิสูจน์ที่ขำมีไว้สำหรับปวงบ่าวของข้า คนเหล่านี้คือทายาทของเจ้าและอัล-มะฮ์ดีจากพวกเขานั้นเป็นผู้สืบสายเลือดของเจ้าที่จะมาปฏิวัติขอสาบานด้วยเกียรติยศและความยิ่งใหญ่ของข้าว่า เขาจะเป็นผู้ชำระแค้นแก่ศัตรูของข้า และเป็นผู้ก่อหนูนสำหรับบรรดาบ่าวที่รักของข้า” (๕๔)

(๕๒) (มนตะคอบ อัลอะษัร หน้า ๘๓)

(๕๓) (มนตะคอบ อัลอะษัร หน้า ๘๓)

(๕๔) (ยะนาบีอุลมะวัตตะฮ์ หน้า ๔๘๘) รายงานโดยอะบูมุอัยยัด เมอัฟิก บินอะหมัด อัลคอรอซมี

๒๖. ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวว่า “ข้าคือผู้รินน้ำให้แก่พวกเจ้าที่
สระน้ำ (อัล-เฮอฎ)

ไอ้อะลีเจ้าคือผู้ให้น้ำดื่ม สะฮันคือผู้ช่วย สุเซนคือผู้สั่งการ อะลี บินสุเซน
คือผู้สำรวจ มุฮัมมัด บินอะลี คือผู้ชี้แนะ ญะอ์ฟัร บินมุฮัมมัด คือผู้ชักนำ มุซา
บินญะอ์ฟัร คือผู้นับจำนวนคนรักและคนชังและเป็นผู้คอยปราบพวกกลับ
กลอก อะลี บินมุซา คือผู้ตกแต่งเรือนร่างของผู้ศรัทธา มุฮัมมัด บินอะลี
เป็นผู้จัดระดับชั้นต่าง ๆ แก่ชาวสวรรค์ อะลี บินมุฮัมมัด เป็นผู้กล่าวคำ
เทศนาแก่พรรคพวกซื่อสัตย์ของตน และทำหน้าที่แต่งงานคนเหล่านั้นกับ
บรรดานางสวรรค์ สะฮัน บินอะลี จะเป็นดวงประทีปแก่ชาวสวรรค์และชาว
สวรรค์ก็ได้รับความสว่างไสวจากดวงประทีปนั้น ส่วนอัล-มะฮ์ดีจะเป็นผู้
คอยสงเคราะห์ให้แก่เขาเหล่านั้น(ซื่อสัตย์) ในวันคืนชีพ(กียามะฮ์) จนกระทั่ง
ว่า อัลลอฮ์(ซ.บ.)จะไม่ยินยอมให้เลย นอกจากเขาประสงค์และพอใจด้วย”
(๕๕)

๒๗. รายงานจากท่านอะบีฮารูน อัล-อับดี เป็นคำบอกเล่าจากท่านอะบีชะ
อิด อัล-คุดรีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า
“อะฮ์ลุคัลบัยต์ของฉัน คือหลักประกันความปลอดภัยให้แก่บรรดาชาวโลก
เช่นเดียวกับที่มวลดารารเป็นหลักประกันความปลอดภัยให้แก่บรรดาผู้ที่อยู่
ในชั้นฟ้า”

(๕๕ (มักคัล-อัลสุเซนของคอรอซมี เล่ม ๑ หน้า ๕๕

มีคนถามว่า “ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) บรรดาอิมามภายหลังจากท่าน ก็เป็นคนจากอะฮ์ลุลบัยต์ของท่านกระนั้นหรือ?”

ท่านศาสนทูต(ศ)กล่าวว่า “ใช่แล้ว ภายหลังจากฉัน จะมีอิมาม ๑๒ คน แก้วคนจะมาจากสายเลือดของสุเซน พวกเขาล้วนเป็นผู้ได้รับความคุ้มครองให้พ้นจากความบาปและมลทิน ในหมู่พวกเรายังมีมะฮ์ดีสำหรับประชาชาตินี้ แน่แน่นอนอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน และลูกหลานของฉันเหล่านี้คือเลือดเนื้อของฉันคนใดที่ระรานต่อฉันในเรื่องของพวกเขาแล้วใช่หรือ การอนุเคราะห์ของฉัน ที่อยู่ ณอัลลอฮ์(ซ.บ.)จะไม่ได้แก่พวกเขาเลย” (๕๖)

๒๘. ท่านอะบีชะอิด อัล-คุดรี กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ยินท่านศาสนทูต (ศ) กล่าวกับสุเซน (อ) ว่า

“สุเซนเอี้ยเจ้าคืออิมาม บุตรของอิมาม น้องชายของอิมาม แก้วคนจากสายเลือดของเจ้าเป็นอิมามของผู้ทรงธรรม คนที่แก้ว คือ กออิม(ผู้ดำรงอยู่) ของพวกเขา”

มีคนถามว่า “ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) อิมามภายหลังจากท่านมีจำนวนเท่าใด?”

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ตอบว่า “๑๒ คน แก้วคนจะมาจากสายเลือดของสุเซน” (๕๗)

(๕๖) (มนตะกอบ อัลดะฮ์ร หน้า ๖๕)

(๕๗) (มนตะกอบ อัลดะฮ์ร หน้า ๘๒)

อิมามอะมีรุลมุมินีน (ความสันติสุขพึงมีแต่ท่าน)

ท่านอับดุลอะซัน อะลี บินอะบีฏอลิบ บินอับดุลมุกฏอลิบ บินฮาซิม บินอับดุลมะนาฟ คือ บุตรชายของผู้เป็นลุงของท่านศาสนทูต(ศ) ผู้ยิ่งใหญ่

(อัลลอฮ์ทรงประทานพรและความสันติสุขแก่ท่านและวงศ์วานของท่าน) เป็นบุคคลแรกที่ตอบรับการเชิญชวน และยอมรับในศาสนาของท่านศาสดา และที่ได้ขึ้นมาพร้อมกับท่านนับเป็นครั้งแรกในประชาชาตินี้ ท่านคือผู้มีเกียรติยศสูงที่สุด และอยู่ในฐานะที่ล้ำหน้าสำหรับทุกประชาชาติ ท่านเป็นคนที่มีความรู้ในคัมภีร์และจริยวัตรศาสดามากที่สุด เป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจ และมีการเคารพภักดี การต่อสู้เสียสละเพื่ออัลลอฮ์(ช.บ.)และในวิถีทางแห่งศาสนาของพระองค์มากที่สุด กล่าวคือ หากมิใช่เพราะดาบของท่านแล้วไซริ์ ศาสนาเมืองอาจดำรงอยู่ได้และการรุกรานของพวกปฏิเสธ(กาเฟร)จะไม่มีวันถูกยกเลิกให้พ้นไปได้จริงๆ แล้วประวัติศาสตร์ของมวลมนุษย์อันยาวนานยังไม่เคยปรากฏเป็นที่ยอมรับกันว่า

หลังจากท่านศาสนทูตผู้ยิ่งใหญ่(ศ) แล้วจะมีบุคคลใดประเสริฐกว่าท่าน อะลี บินอะบีฏอลิบ

หลังจากท่านศาสนทูต(ศ)แล้วไม่เคยมีมนุษย์คนใดได้รับการบันทึกถึงเกียรติยศ ความประเสริฐความดีต่างๆ ให้เหมือนกับที่ได้มีการบันทึกในเรื่องของท่าน อะลี บินอะบีฏอลิบ กล่าวคือ จะประเมินคุณค่าต่างๆ ของบุรุษผู้หนึ่งว่าการต่อสู้ของเขากับ อัมร์ บินอับด์วูด อัล-อามิรีย์ ในสงคราม “ค็อนดัก” มีค่าเท่ากับ “การเคารพภักดี (อิบาดะฮ์) ของมวลมนุษย์และญิน” ให้ทั่วถ้วนได้อย่างไร จะกำหนดถึงความประเสริฐต่างๆ ของบุรุษผู้หนึ่งที่มีศรัทธาถึงกับต้องปกปิดความดีงามต่างๆของเขาไว้เพราะความกลัวอันตราย

ในขณะที่ศัตรูของเขากลับเคลื่อนความดีงามต่าง ๆ นั้นไว้เพราะความชิงชังถึงกระนั้นความดีงามต่าง ๆ ก็ยังแผ่จรขยายไปทั่วทุกสารทิศให้ครบถ้วนได้อย่างไร(๑)

และเขาคือ “บุคคลที่ถ้าหากมนุษย์ร่วมกันให้ความรักแล้วไซ้ร้แน่นอนอนอัลลอฮ์ (ซ.บ.)จะไม่ต้องสร้างนรกมา” เหมือนดั่งที่ท่านศาสนทูตผู้ยิ่งใหญ่(ศ)ได้เคยกล่าวไว้เช่นนั้น

เรื่องราวเกี่ยวกับท่าน อะลี บินอะบีฏอลิบนั้น ยืดยาวมากจนไม่อาจบันทึกให้จบสิ้นลงในตำราเล่มต่างๆ ได้และไม่อาจนับจำนวนตำราเหล่านั้นให้ครบถ้วน จนกระทั่งท่านอิบนุอับบาส ถึงกล่าวว่า

“หากต้นไม้ทั้งหมดเป็นปากกา ทะเลทั้งหลายเป็นน้ำหมึก มนุษย์และญินทั้งหมดเป็นตำราและบัญชีบันทึก ก็ไม่อาจพรรณนาถึงเกียรติยศต่างๆ ของท่านอะมีรุลมุมินีน(อ) ได้หมด” (๒)

ฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องสรุปเรื่องราวที่เกี่ยวกับท่าน อะลี(อ) ลงในหนังสือเล่มนี้ ก็เพียงแค่นี้ถึงคุณสมบัติพิเศษและความดีงามในด้านต่างๆ ของท่านบางประการเท่านั้น ส่วนหน้าที่ในการเสนอรายละเอียดนั้นเป็นเรื่องของตำราอื่นๆ นอกเหนือไปจากเล่มนี้

(๑)เป็นคำพูดของท่าน มุฮัมมัด อัซ-ซาฟิฮียฺ อิมาม มัซฮับ(

โปรตุเกสในอะฮาดิษุล-มุสลิมินฟีฟะฎอิลอะมีรุลมุมินีน หน้า ๑๗

(๒)ดิชกิเราะตุลเคาะวาศ หน้า ๗

ชีวประวัติของท่านอิมามอะลี(อ)

นามจริง

อะลี(อ)

ชื่อบิดา

อะบุฏอลิบ (อับดุล-มะนาฟ)

ชื่อมารดา

ฟาฏิมะฮ์ บินติอะซัด บินฮาซิม

ชื่อปู่

อับดุล-มุกฏอลิบ บินฮาซิม

พี่น้องฝ่ายชาย

ฏอลิบ ฉะอ์ฟัร

พี่น้องฝ่ายหญิง

อุมมุฮานี ญิมานะฮ์

เกิด

วันศุกร์ที่ ๑๓ เดือนเราะฎ็บบ ที่สถานอัลกะอ์บะฮ์อันทรงเกียรติ เมื่อ
ท่านศาสนทูตผู้ยิ่งใหญ่(ศ) มีอายุได้ ๓๐ ปี

บุคลิกลักษณะส่วนตัว.....

ท่านอะลี(อ)มีเรือนร่างสมส่วนคิ้วโก่ง ดวงตากลมโต ใบหน้างดงามดู
ดวงเดือนในคืนวันเพ็ญอันสวยงาม ผิวสีน้ำตาล มีเรือนผมบางเป็นลอน ผมที่
ท้ายทอยดั่งมงกุฎ ลำคอเชิตรงหงโศดเด่นราวคณโฑเงิน หน้าท้องอวบเรื้อน
กายกำยำ หน้าอกผึ่งผาย ฝ่ามือหนุนหนา กล้ามเนื้อแน่นจนแยกแทบไม่ออก
ระหว่างแขนกับข้อศอก ลำข้อศอกอวบอูม ไหล่ผาย เกรางามปล่อยมาถึง
ทรวงอก แข็งสองข้างกำยำยิ่งนัก(๓)

การเข้ารับอิสลาม

ท่านคือคนแรกที่เข้ารับอิสลาม

ภรรยาที่ปรากฏชื่อเสียง

ฟาฏิมะฮ์ อัชชะฮรอฮ์(ซ) , เคาละฮ์ บินดิญะฮ์อัฟร บินกัยซ

อัลค็อยอะมียะฮ์, อุมมุสะบิบ บินดิ-เราะบีอะฮ์, อุมมุค-ปะนิน บินดิฮิซาม บิน
คอดิด บินคาริม, ลัยลา บินมัดฮูด อัคคาร์มียะฮ์, อัชมาฮ์ บินดิอุมัยซ อัค-ค็อย
อะมียะฮ์, อุมมุ-ชะฮีด บินดิอูเราะฮ์ บินมัดฮูด อัช-ชะกะฟีย์

บุตรชาย

สะฮัน(อ), ฮุเซน (อ), มุฮัมมัด (มีนามแฝงว่า กอซิม), อุมร์, ญะฮ์อัฟร,
อุษมาน, อับดุลลอฮ์, มุฮัมมัด, อัค-อัศมีอร (มีนามแฝงว่า อะบูบักร์)
อูบัยคิลลาฮ์, ยะฮ์ยา (๔)

)๓ (สะยาตุ-อะมีริลมุมีนีน หน้า ๓๗ และชะคออิรุล-อุกบา หน้า ๕๗

(๔) (นี่คือรายงานตามที่ท่านเชคมุไฟด์บันทึก และท่านกล่าวว่า ตามหลักฐานในสายชีอะฮ์ยังมีอีกคน
หนึ่งชื่อว่า มุฮ์ซัน) คลอดก่อนกำหนด(

บุตรสาว

ชัยหนีบ อัล-กูบรอ, ชัยหนีบ อัล-ศุฆรอ (มีนามแฝงว่า อุมมูกุลชุม),
รุก็อยยะฮ์, อุมมุล-สะซัน, ร็อมละฮ์, นะฟีซะฮ์, ชัยหนีบ อัล-ศุฆรอ, รุก็อยยะฮ์
อัล-ศุฆรอ, อุมมุฮานี, อุมมุล-กิรอญิมานะฮ์ (มีนามแฝงว่า อุมมูญะฮ์ฟัร)
อุมมุชะละมะฮ์, มัยมูนะฮ์, คอดีญะฮ์, ฟาฎิมะฮ์

นามแฝงต่างๆ ของท่านมีดังนี้

อะบุล-สะซัน, อะบุลชีบฎัยน์, อะบุลร็อยฮานะตัยน์, อะบุตุร็อบ (เป็น
นามแฝงที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ตั้งให้)

ฉายานาม

อะมีรุลมุมีนีน, (ผู้นำของศรัทธาชน) อัล-มูรตะฎอ, อัลวะศีย์, ฮัยดร์
ยะฮ์ซุบูล-มุมีนีน, ยะฮ์ซุบุดดิน

คุณสมบัติเฉพาะตัวในด้านต่าง ๆ

- ก. ท่านเกิดที่สถานอัล-กะอ์บะฮ์ซึ่งที่แห่งนี้ไม่เคยมีใครถือกำเนิด
เลยแม้สักคนเดียว ทั้งก่อนและหลังจากท่าน
- ข. ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ประกาศความเป็นพี่น้องกับท่านใน
ขณะที่มวลมุสลิมทั้งหลายประกาศความเป็นพี่น้องระหว่างกันและกัน
- ค. เป็นผู้ถือธงชัยของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)

ง. ในบางสมรภูมิต่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) เคยเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านแต่ท่านศาสนทูต(ศ)ไม่เคยแต่งตั้งใครให้เป็นผู้บังคับบัญชาแก่ท่านอะลี(อ)เลย

จ. เป็นผู้นำโองการในซูเราะฮ์ อัล-เตาบะฮ์(บะรออะฮ์)ไปประกาศที่มักกะฮ์

พิธีรับสัตยาบัน

ท่านได้รับสัตยาบันสู่ตำแหน่งคอลีฟะฮ์ ในวันที่ ๑๘ เดือนชุลฮิจญะฮ์ ฮ.ศ.๑๐ ที่ตำบลเมฆะดีรคุม โดยคำสั่งของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) และท่านได้เข้ารับตำแหน่งทางการปกครองในเดือน ชุล-ฮิจญะฮ์ ฮ.ศ.๑๕

เมืองหลวงในสมัยของท่าน

กูฟะฮ์

กวีประจำสมัย

อัน-นะญาซี อัลอะฮ์วัร อัช-ซันนี

ลายสลักบนแหวน

อัลลอฮฺ-มาลิก วะอะลีฮุน อับดุลฮุ(อัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติ และอะลี(อ) คือ บ่าวของพระองค์)

สงครามในสมัยของท่าน

ญะมัล, ศิฟฟิน, นะฮ์รอวาน

ธงประจำการรบของท่าน

ธงผืนเดียวกับของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)

ผลงานที่ปรากฏ

นะฮ์ญุล-บะลาเกาะฮ์

องค์กรพิเศษ

ซัลมาน อัล-ฟารีซี

อาลักษณ์ประจำตัว

อับดุลลอฮ์ บินอะบิรอฟิ

วาระแห่งการพลีชีพ

อับดุลเราะฮ์มาน บินมุลญิม อัล-มูรอดี อัล-คอริจญี ฟาดคาบลงบนศีรษะ
ของท่าน ในคืนวันที่ ๑๕ เดือน รอมฎอน ฮ.ศ. ๕๐ ขณะที่ท่านกำลังทำ
นมาซศุบห์ ที่มีสยิด อัล-กุฟะฮ์ ท่านเสียชีวิตในคืนวันที่ ๒๑ ของเดือน
ดังกล่าวนั่นเอง (ท่านเป็นชะฮีด)

สุสาน

ท่านอะซัน(อ)ฝังท่านในสภาพที่ปกปิดข่าวเกี่ยวกับตำแหน่งของสุสาน เพราะกลัวพวกเคาะวาริจญ์และมูอาวิชะฮ์จะล่วงรู้ วันนั้นท้องฟ้าสาดสีทอง ประกายสูงเด่นเป็นพิเศษ มวลมุสลิมทั่วทุกสารทิศจากโลกอิสลามทั้งมวล ต่างก็ขมขื่นเพียรในการเยือนสุสานของท่าน ณ นะญ์ฟ อัลอัชรอฟ อยู่ ตลอดเวลาจนบัดนี้

ประมวลแห่งคุณงามความดี

หลังจากท่านศาสนทูตผู้ยิ่งใหญ่(ขออัลลอฮ์(ช.บ.)ประทานความจำริญ แก่ท่านและแก่บรรดาวงศ์วานของท่าน)แล้ว โลกยังไม่เคยรู้จักเลยว่าจะมี บุรุษคนใดที่มีคุณงามความดี และมีจริยธรรมอันทรงเกียรติในด้านต่าง ๆ อย่างครบครัน เสมอเหมือนกับท่านอิมามอะมีรุลมุมินีน(อ)

ท่านอยู่ในฐานะดีเด่นล้ำหน้าสำหรับชนรุ่นก่อนและเป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ สำหรับชนรุ่นหลังคุณงามความดีของท่านอะลี(อ)มากมายสุดที่จะประมาณ ได้ ความประเสริฐของท่านยิ่งใหญ่อย่างไม่มีที่สิ้นสุด กับคุณค่าของบุรุษผู้ที่ ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) กล่าวถึง ไว้ในวันที่เข้าทำการสู้รบกับ อัมร์ บินอับด์ วุคค์ อัล-อามิรีย์ ว่า “พลังศรัทธาทั้งมวล ได้พิชิตพลังแห่งการ ตั้งภาคีทั้งมวลแล้ว ”

และทันทีที่ท่านได้สังหารอัมร์ท่านศาสนทูต(ศ) ก็กล่าวสดุดีว่า

“การลงดาบครั้งเดียวที่อะลี (อ) กระทำต่ออัมร์ในสงครามคืออันดับมีค่า เท่ากับการเคารพภักดีของมนุษย์และญินรวมกัน ”

แล้วเราคิดคำนวณให้ครบถ้วนได้อย่างไร?

ท่านมุญาฮิดกล่าวว่า “มีชายคนหนึ่งตั้งคำถามท่านอิบนุอับบาสว่าเกียรติคุณของอะลี บินอะบีฏอลิบ มีมากมายปานใด แต่ฉันคิดว่าจะต้องมีถึงสามพันประการ”

ท่านอิบนุอับบาสกล่าวตอบเขาว่า “มันจะต้องมีถึงสามหมื่นประการมากกว่าสามพันประการ”

จากนั้นท่านอิบนุอับบาสกล่าวอีกว่า “หากแผ่นดินไม่เป็นปากกา ท้องทะเลเป็นน้ำหมึก มนุษย์และญินเป็นสมุดและบัญชีก็ไม่อาจพรรณนาถึงเกียรติคุณของท่านอิมามอะลี บินอะบีฏอลิบ ให้ครบถ้วนได้” (๑)

เราจะพรรณนาถึงคุณงามความดีของบุรุษผู้หนึ่งให้ครบถ้วนได้อย่างไร ในเมื่อท่านเป็นคนแรกที่เข้ารับอิสลาม และมีการเคารพ อิบาเดศ์มากกว่าใครทั้งหมด เป็นคนสมณะที่สุดในโลก เป็นคนมีสะอาดที่สุด เป็นผู้เสียสละมากที่สุด เป็นคนที่รู้ในเรื่องของคัมภีร์อัลกุรอาน และจริยวัตรของท่านศาสดา(ซุนนะฮ์)มากที่สุด เป็นคนที่สันทัดในการเจรจาและมีความสามารถสูงสุดในการพูดเรื่องราวของท่านเกี่ยวกับอิสลาม หมายถึงเรื่องราวที่เป็นเนื้อหาของอิสลามทั้งหมด

กล่าวคือ หากไม่มีท่าน อิสลามจะไม่มีวันดำรงอยู่ได้และบ่าวของอัลลอฮ์ (ช.บ.) ก็คงจะไม่มี

(๑) ตัซกีเราะตุล เคาะวาศ หน้า ๘

แน่นอนที่สุด ระบบอิสลามดำรงอยู่โดยรากฐานหลายประการ เช่น การเผยแพร่ การต่อสู้เสียสละของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ในวิถีทางเพื่อเผยแพร่ศาสนา การสนับสนุนส่งเสริมที่ท่านอะบีฏอลิบ ผู้เป็นลุงมีต่อท่าน การต่อสู้เสียสละของท่านอะลี(อ) และทรัพย์สินของท่านหญิงคอดีญะฮ์(ร.ฎ) นอกจากนี้ ท่านอะลี(อ)คือ บุคคลแรกที่ขานรับการเชิญชวนสู่อิสลามของท่านศาสนทูต(ศ)ท่านคือบุคคลที่ถือได้ว่าเป็นเอกฉันท์ของบรรดานักประวัติศาสตร์ที่ลงมติว่า ท่านเป็นคนแรกที่นับถือศาสนาอิสลาม

ท่านอะลี(อ)เคยกล่าวว่า “ฉันคือคนแรกที่เชื่อมั่นกับท่านศาสนทูต (ศ)”
(๒)

นักประวัติศาสตร์ได้กล่าวอีกว่า “ท่านนบี (ศ) ได้รับการแต่งตั้งเมื่อวันจันทร์ และอะลี (อ) เข้ารับอิสลามในวันอังคาร ” (๓)

รายงานจากท่านอะฟีฟ กันดี ได้กล่าวว่า อัซฮับ บินกัยษ ผู้เป็นพี่ชายของข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ว่า “ฉันเคยเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยืนนมาซ แล้วได้มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งเข้ามา แล้วไปยืนตรงด้านขวาชายหนุ่มผู้นั้น จากนั้น ก็มีสุภาพสตรีคนหนึ่งเข้ามา แล้วเธอก็ยืนอยู่ด้านหลังของคนทั้งสอง ฉันจึงพูดกับอับบาสว่า นี่คือการวิวาทที่ยิ่งใหญ่มาก”

ท่านกล่าวต่อไปว่า “ที่แท้ นี่ก็คือ มุฮัมมัด (ศ) อะลี (อ) และคอดีญะฮ์ (ร.ฎ.) พี่น้องของฉันผู้นี้บอกฉันว่า พระผู้อภิบาลของเขาคือ พระผู้อภิบาลแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดิน เขาถูกส่งมาในเรื่องเกี่ยวกับศาสนา”

(๒) นะฮ์ญุล-บะลาเฆาะฮ์ ๑/๑๑๕

(๓) อะฮ์ยานุช-ชีอะฮ์ ๓ กอฟ ๑/๖๑

ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ว่า ศาสนานี้จะไม่มีวันปรากฏอยู่บน
หน้าพิภพได้เลย หากไม่เป็นเพราะบุคคลทั้งสามนี้”

ท่านอะฟีฟได้กล่าวภายหลังจากที่ตนได้เข้ารับอิสลามอีกว่า “ถ้าหากฉัน
เข้ารับอิสลามในวันนั้น แน่แน่นอนฉันจะต้องเป็นอันดับที่สองรองจากอะลี
บินอะบีฏอลิบ” (๔)

เมื่อท่านได้บอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องการเคารพภักดีของท่านอะลี(อ) ท่านได้
กล่าวว่า “ท่านเองเคยทราบเกี่ยวกับคำพูดของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ)
มาแล้วที่ว่า “การสังหารที่อะลี (อ) กระทำต่ออัมร์ บิน อับดะวุดด์ที่สงคราม
คืออันดับนั้นมีความเท่ากับการเคารพภักดีของมนุษย์และญินรวมกัน”

แล้วจะมีการเคารพภักดีของใครอีกหรือ ที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าการเคารพภักดี
ของเขา ? ชีวิตทั้งหมดของท่านอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ)เป็นอิบาดะฮ์การ
เคารพภักดีและการเคลื่อนไหวทุกประการของเขาเป็นการฎออะฮ์(เชื่อฟัง
ปฏิบัติตามอัลลอฮ์(ซ.บ.)และรอซูล(ศ))

มีอะดิษที่บอกเล่าถึง การนมาซและการประกอบศาสนพิธีของท่านว่าชายคน
หนึ่งสนทนากับท่านว่า ขอได้โปรดเล่าถึงเรื่องของคุณคคนที่มาพร้อมกับ
ท่านนบี(ศ)เป็นบุคคลแรก

ท่านอะลี(อ)กล่าวว่า “ฉันได้ขึ้นมาพร้อมกับท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ)
ก่อนใครทั้งหมดเป็นเวลาเจ็ดปีและฉันคือคนแรกที่ขึ้นมาพร้อมกับท่าน”
(๕)

(๔) .อัล-มะนาทิบ เล่ม ๑ หน้า ๒๕๐

(๕) .ตัซกีเราะตุล-เคาะวาศ หน้า ๖๓

ท่านอะลี(อ)ได้กล่าวอีกว่า “ฉันเข้ารับอิสลามก่อนการเข้ารับอิสลามของ
คนทั้งหลายและฉันนมาซก่อนการนมาซของคนทั้งหลาย” (๖)

มีรายงานเล่าว่า “ท่านอะลี (อ) นมาซวันกับคืนหนึ่งจำนวนหนึ่งพัน
ร็อกอะฮ์” (๗)

อิบน์อะบีล สะดิกกล่าวว่า “ท่านอิมามอะลี(อ)คือบุรุษผู้หนึ่งที่บำเพ็ญ
เพียรในพิธีกรรมทางศาสนาตลอดทั้งคืนระหว่างสงครามคิฟฟินท่านนมาซ
เป็นอาจิม โดยมีคอกธนูอยู่ข้างตัว และผ่านเฉียดเนื้อตัวของท่านทั้งทางซ้าย
และทางขวาซึ่งท่านมิได้หวั่นกับเรื่องนี้เลย และท่านไม่เคยลุกขึ้นตราบใดที่
งานในหน้าที่ยังไม่เสร็จ ท่านคือคนหนึ่งที่น่าภาคภูมิใจเนื่องจาก
การศรัทธามาก หากท่านต้องการจะพิจารณาความหมายของบทดุอาอ์และการ
วิงวอนของท่าน และการศึกษาถึงการให้เกียรติต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ที่มีอยู่ในสิ่ง
นี้ รวมถึงความหมายที่บนอบต่อความสว่างงามของพระองค์และต่อมคนต่อ
เกียรติคุณของพระองค์ ท่านผู้อ่านย่อมจะทราบดีถึงขีดระดับความบริสุทธิ์ใจ
ของท่าน และท่านผู้อ่านจะเข้าใจว่า อะไรบ้างที่กั้นกรองออกมาจากหัวใจ
และลิ้นที่เคลื่อนไหวนั้น มีคนถามท่านอะลี บินฮุเซน(อ) ในฐานะที่ท่านเป็น
คนที่มีการประกอบการเคารพภักดีสูงมากกว่า “การเคารพภักดีของท่านอัน
เป็นส่วนหนึ่งของการเคารพภักดีแห่งผู้เป็นปู่ของท่านมาจากไหน ?”

(๖.) ษัรฮ์ นะฮ์ญุลบะลาเกาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๐

(๗.) อัลด-เมอะด็ร เล่ม ๕ หน้า ๕ โดยรายงานหลายกระแส

ท่านตอบว่า “การเคารพภักดีของฉันได้มาจากการเคารพภักดีของปู่ของฉัน เช่นเดียวกับที่การเคารพภักดีของปู่ของฉันได้มาจากการเคารพภักดีของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ)” (๘)

ในส่วนของความสมณะของท่านอิมามอะลี(อ) ในโลกนี้ยังไม่เคยมีใครรู้จักมาก่อนเลยว่า

จะมีนักปกครองคนหนึ่งที่คนทั้งประเทศบนอบให้แก่เขา อำนาจอรัฐทั้งหมดอยู่ในกำมือของเขา ในขณะที่เดียวกันเขาสวมใส่เสื้อผ้าที่มีราคาเพียงสามดิรฮัม และถ้าเขาเห็นว่าผ้าผืนยาว เขาก็ยังตัดให้สั้นลงอีก

ท่านอะบู เนวาร์ พ่อค้าผ้าคนหนึ่งได้กล่าวว่า “อะลี อิบนิอะบีฏอลิบพร้อมกับคนรับใช้คนหนึ่งมาหาฉันแล้วก็ซื้อชุดคลุมจากฉันไปตัวหนึ่ง จากนั้นเขาได้พบกับคนรับใช้ของเขาว่า “จงเลือกชุดของที่เราต้องการซิ” แล้วคนรับใช้ก็เลือกเอาตัวหนึ่ง ท่านอะลี (อ) จึงเอาอีกตัวหนึ่งมาสวม แล้วยึดมือออกไปพลางกล่าวว่า “จงตัดส่วนเกินออกไปแค่มือของฉัน” ดังนั้น ฉันก็ตัดมันออก ท่านรับไว้แล้วเอามาสวมเดินออกไป” (๕)

และท่านอิมามอะลี(อ) ก็ได้พูดขึ้นว่า “เสื้อคลุมของฉันก็ได้ถูกปะชุนจนกระทั่งฉันเกิดความเงินอายคนปะชุนเสื้อผ้า”

(๘.) ษัรฮ์ นะฮ์ญุล-บะลาฆะฮ์ เล่ม ๑ เล่ม ๕

(๕) .อะชะดุค-ฆอบะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๒๔

หลังจากนั้นวันหนึ่งมีคนกล่าวแก่ฉันว่า “ทำไมท่านไม่ทิ้งมันไปเสียเลย”
ดังนั้น ฉันจึงตอบเขาไปว่า “การทำเช่นนั้นไม่ใช่วิถีชีวิตของฉัน เมื่อฟ้าสางผู้
เดินทางในคำคินกลางทะเลทรายก็ร้องปิติยินดีที่ผ่านพ้นความลำบากตรากตรำ
ในคำคินนั้นมาได้” นอกจากเรื่องเสื้อผ้าแล้ว อาหารของท่านมิได้ดีไปกว่า
เสื้อผ้าที่ท่านสวมใส่ เพราะไม่มีอะไรมากไปกว่าก้อนข้าวบาร์เลย์

ท่านอับดุลลอฮ์ บินอะบิรอฟิอ์ ได้กล่าวว่า “เมื่อวันถัดข้าพเจ้าได้เข้าไปหา
ท่าน แล้วท่านได้นำเอากล่องเก็บอาหารออกมา ในนั้น ฉันได้พบว่ามิใช่ขนมปัง
แห้งแข็งที่ทำจากข้าวบาร์เลย์ แล้วท่านก็ได้เอามารับประทาน”

ฉันจึงกล่าวแก่ท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)ว่า “ท่านเก็บไว้อย่างมิดชิดทำไม?”

ท่านตอบว่า “ฉันกลัวว่า ลูกชายของฉันทั้งสองคนจะเอาไปทานหรือ
อบน้ำมัน”(๑๐)

ท่านอะหฺนัฟ บินกัษษ์ ได้พูดกับมูอาวิยะฮ์ว่า “ฉันได้เข้าไปหาเขาในคำคิน
วันหนึ่งที่เขากำลังจะละศีลอด แล้วเขาได้กล่าวแก่ฉันว่า “ท่านจงลุกไป
รับประทานอาหารร่วมกับสะฮันและสุเซนก่อนเถิด” จากนั้น ท่านอิมามอะลี
(อ)ก็ได้ทำมาฆ ครั้นเมื่อมาฆเสร็จแล้ว ท่านก็เรียกหากล่องขนมปังที่เก็บ
ไว้แล้วท่านก็นำออกมามันคือข้าวบาร์เลย์แห้งแข็งที่เก็บเอาไว้”

ฉันจึงพูดกับท่านว่า “ท่านอะมีรุลมุมีนีน ฉันมิได้ถือว่าท่านเป็นคน
ตระหนี่หรอก แต่ทำไมท่านถึงเก็บมันไว้อย่างมิดชิด สำหรับข้าวบาร์เลย์
อย่างนี้?”

(๑๐) .อะฮฺยานุช-ชีอะฮ์ ๓ กอฟ ๑/๑๑๒

ท่านตอบว่า “ฉันมิได้เก็บมันไว้เนื่องจากความตระหนี่ แต่ฉันกลัวว่าสะพานกับสุเซนจะนำมันไปชุบน้ำมันให้อ่อนนุ่มต่างหาก”

ฉันถามว่า “แล้วมันเป็นสิ่งที่จะต้องห้ามหรือ?”

ท่านตอบว่า “มิได้ แต่บรรดาอิมามที่แท้จริงนั้น เขาจะต้องสัมผัสกับสภาพของความอัปจนแร้นแค้นของผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองในเรื่องของการกินอยู่และการนุ่งห่ม โดยมีได้มีการแยกตัวออกไปหาสิ่งใดๆ ที่คนส่วนใหญ่ไม่มีความสามารถจะหาได้ เพื่อว่าเมื่อคนจนเป็นอิมามของพวกเขาแล้วก็จะมีความรู้สึกขอบคุณต่อแนวทางของอัลลอฮ์ (ช.บ.) และเมื่อคนรวย เห็นแล้วก็จะรู้สึกมีความขอบคุณและนอบน้อมต่อพระองค์มากขึ้น” (๑๑)

ความมีน้ำใจโอบอ้อมอารีของท่านอะลี(อ)นั้น “ใครเล่าจะมีน้ำใจโอบอ้อมอารียิ่งไปกว่าคนๆ หนึ่งที่มอบอาหารที่ตนเตรียมไว้เพื่อละศีลออกให้แก่คนยากจนที่ร่อนเร่มาขอในยามค่ำคืน และมอบให้แก่เด็กกำพร้า อีกครั้งหนึ่งในคืนที่สอง และมอบให้แก่เชลยสงครามอีกครั้งในคืนที่สาม จนกระทั่งอัลลอฮ์ (ช.บ.) ได้ประทาน โองการมายกย่องเรื่องของท่านว่า

“และพวกเขามอบอาหารจากความรักที่มีต่อพระองค์แก่คนยากจน เด็กกำพร้า และเชลยสงคราม พวกเขากล่าวว่า ความจริงแล้วเราเพียงแต่มุ่งหวังยังอัลลอฮ์(ช.บ.)เท่านั้น สำหรับการให้อาหารแก่พวกท่านโดยเรามีได้ ต้องการรางวัลและการขอบคุณใด ๆ จากพวกท่านเลย แท้จริง เราขำเกรง พระผู้อภิบาลของเราในวันหนึ่งซึ่งมีความเข้มงวดอย่างเดือดร้อนยิ่งนัก” (๑๒)

(๑๑.) ตัซกีเราะฮ์ตุลเคาะวาศ หน้า ๖๔

(๑๒.) อัจญ์มาอุล- มุฟัซซอรีน

ระดับความเป็นคนที่สูงส่งด้วยจิตใจที่โอบอ้อมอารีของท่านอะลี(อ)นั้น แม้แต่ศัตรูของท่านอย่าง มูอาวิยะฮ์ บินอะบิซุฟยาน ก็ยังกล่าวยกย่องไว้ว่า “เขาเป็นคนที่ถ้าหากว่าเป็นเจ้าของบ้านสองหลัง หลังหนึ่งทำด้วยทองคำอีก หลังหนึ่งทำด้วยฟาง แน่แน่นอนเขาจะต้องบริจาคหลังที่ทำด้วยทองคำก่อน หลังที่ทำด้วยฟาง” (๑๓)

ท่านซุบัยฮ์ได้กล่าวว่า “ท่านอะลี (อ) คือคนที่มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มากที่สุด” (๑๔)

“ท่านเคยแบ่งทรัพย์สินจากกองทุนส่วนกลาง(บัยตุลมาล)ที่เมืองบัสเราะฮ์ ภายหลังจากสงครามญะมัดลปรากฏว่า ส่วนรับของทหารทุกคนมีห้ำร็อยคิรฮัมและท่านอะลี(อ) ก็รับห้ำร็อยคิรฮัมด้วยเช่นเดียวกัน”

ท่านอะบูอัสวัด อัค-คูลียะฮ์กล่าวว่า “เมื่อเสร็จสงครามญะมัดแล้ว ท่านอะลี(อ)ก็เข้ามาจัดการกับทรัพย์สินส่วนกลางที่เมืองบัสเราะฮ์กับบรรดาประชาชนทั้งชาวมุฮาญีรีนและชาวอันศอร

(๑๓.) .ซรัฮ์ นะฮ์ญุล-บะลาเฆาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๗

(๑๔) .ซรัฮ์ นะฮ์ญุล-บะลาเฆาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๗

ฉันก็เป็นคนหนึ่งในจำนวนคนเหล่านั้นด้วย ครั้นเมื่อท่านเห็นว่าทรัพย์สินส่วนกลางมีจำนวนมาก

ท่านก็กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงแบ่งปันกันในระหว่างสหายของฉัน คนละห้าร้อยดริฮัม” แล้วทุกคนก็แบ่งปันกันไปตามจำนวนนั้น ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ผู้ทรงแต่งตั้งนบีมุฮัมมัด (ศ) มาว่า “จำนวนเงินเหล่านั้นไม่ขาดไม่เกินแม้แต่ดริฮัมเดียว เหมือนกับที่ท่านรู้จำนวนยอดเงินนั้นมาก่อน คือปรากฏว่ามีเงินจำนวนหกล้านดริฮัมจำนวนคนก็มีหนึ่งหมื่นสองพันคน” (๑๕)

ท่านสุบะตุล-อรรนี กล่าวว่า ท่านอะลี(อ) ได้จัดแบ่งทรัพย์สินบัยตุลมาลที่เมืองบัสเราะฮ์ให้แก่สหายของท่านคนละห้าร้อยดริฮัม และท่านเองก็รับเอาห้าร้อยดริฮัมเหมือนคนเหล่านั้น แล้วปรากฏว่ามีชายคนหนึ่งที่มีได้ออกสงครามเข้ามาหา และกล่าวว่า “ท่านอะมีรุลมูมีนีน แท้จริงหัวใจของฉันอยู่กับท่านเสมอ ถึงแม้ร่างกายของฉันจะได้อยู่กับท่านก็ตาม ดังนั้น โปรดมอบบางส่วนให้ฉันได้รับบ้างเถิด” แล้วท่านก็มอบเงินห้าร้อยดริฮัมในส่วนที่ท่านรับไปนั้นให้แก่เขาไปโดยที่ท่านมิได้รับส่วนแบ่งในคราวนั้นเลยแม้แต่ น้อย”(๑๖)

(๑๕.) ษรัษ นะฮ์ญุล-บะลาเฆาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๐๐

(๑๖) .ษรัษ นะฮ์ญุล-บะลาเฆาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๐๐

ถ้าหากเราจะกล่าวถึงงานในด้านการต่อสู้ของท่าน ท่านอะลี(อ)ก็เคยร่วมรบกับท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)มาทุกสมรภูมิ ท่านเป็นนักรบที่กล้าหาญ อยู่หน้าเสมอ และท่านเป็นราชสีห์ที่ครอบครองชัยชนะทุกสมรภูมิ ท่านคือผู้ถือธงรบประจำกองทัพของประชาชาติมุสลิม ดังเช่นในเหตุการณ์สงครามบะดร์ อัล-กุบรอ ท่านได้สังหารพวกตั้งภาคีถึงสามสิบห้าคน ในขณะที่บรรดามุสลิมและมะลาอิกะฮ์ ได้สังหารสามสิบห้าคนเช่นกัน ในสงครามอุฮุดท่านได้สังหารพวกแนวหน้าทั้งหมด ครั้นเมื่อบรรดามุสลิมแตกพ่ายหลังจากที่คอลิด บินวะลีดเข้าบุกจู่โจม ท่านยืนหยัดเพื่อปกป้องท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) จนบรรดานักประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า

“ญิบรออีลได้ประกาศในวันนั้นว่า “ไม่มีดาบอื่นใดอีกนอกจากดาบซุลฟีกี้อรและไม่มีชายหนุ่มคนใดอีกนอกจากอะลี (อ)” (๑๗)

ในสงครามคัยบ์ บรรดาชาวมุฮาญิรีนมีไม่น้อยเลยที่ต้องการถือธง แต่ก็ไม่ได้แล้วที่แต่ละคนต้องรีบเร่งนำธงกลับมาหาท่านศาสนทูต(ศ)ด้วยความพ่ายแพ้จนท่านนบี(ศ)กริ้วแล้วกล่าวว่า

“พຽ່ງนี้ ๓ั๓จะต๓องม๓บธงรบให้แก๓คนๆ หนึ่งทีຽักรั๓อัลล๓ฮ์(ซ.บ.) และศ๓สนท๓ูต(ศ)ของพระองค๓์ อี๓กทั้งอัลล๓ฮ์(ซ.บ.)และศ๓สนท๓ูต(ศ)ของพระองค๓์ก็ຽักรั๓เขา เขายืนห๓ยค๓ ๓ั๓หนึ๓และ๓ั๓ก๓ลับม๓าจนก๓ว่าอัลล๓ฮ์(ซ.บ.)จะให้เขาได้ຽัรบห๓ยชนะ”

(๑๗.) มะนาทิบ อะมีรุลมุมีนีน(อ)ของท่านอิมาม มะฆอชะลีษ์ หน้า ๑๕

ในวันรุ่งขึ้นท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ก็ได้เรียกท่านอะลี(อ)มาหาและมอบธงรบให้ ท่านได้รับธงรบแล้วรีบรุดมุ่งหน้านำกองทัพออกไปสมรภูมิจนกระทั่งได้สังหาร มะละฮับ จอมทัพและพังประตูเมืองได้สำเร็จและได้สังหารพวกยะฮูดีเป็นจำนวนมาก ในที่สุดชัยชนะก็เป็นของกองทัพมุสลิม

ในสงครามอะหฺซาบ อะบูซุฟยานและเหล่าบรรดามุชริกีนกลุ่มต่างๆ ยกทัพมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อทำลายล้างท่านนบี(ศ) และบรรดามุสลิมปรากฏว่าท่านอะลี(อ)ได้สังหารหัวหน้ากลุ่ม นั่นคืออัมร บินอัब्ดะวุดและเอาชนะกลุ่มต่างๆ ทั้งหมดจนล่าถอยไม่เป็นกระบวน ในการที่ท่านอะลี(อ)สังหารอัมร์คราวนี้เองที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวว่า

“มีค่าเท่ากับการเคารพภักดีของมนุษย์และญินรวมกัน”

ในสงครามหุหนัยนซึ่งบรรดามุสลิมต้องแตกพ่ายทั้งหมดคงเหลือแต่พวกบะนีฮาซิมสืบแก่คนเท่านั้น และท่านอะลี(อ)ก็ยื่นหยัดในการทำหน้าที่ปกป้องท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ให้รอดพ้นจากภัยอันตรายจนสามารถสังหารอะบูญะรูดได้สำเร็จ ในฐานะที่เขาเป็นผู้ถือธงของฝ่ายมุชริกีน

ฮฺวาซันได้เตลิดหนีเพราะความกลัวในแสนยานุภาพของท่านอะลี(อ)และได้ประสบชัยชนะอย่างสมบูรณ์ บรรดามุสลิมก็เป็นฝ่ายได้เปรียบในสมรภูมิตสงครามครั้งอื่นๆ ของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ก็เป็นอย่างนี้

ชาวมุฮาญีรีนเหล่านั้นได้นำธงรบออกไปเองเช่น ท่านอะบูบักร ท่านอุมร์ อิบนุก็อฎฏ็อบ ศาสนาได้ถูกก่อตั้งขึ้นแล้วมันก็ดำรงอยู่ หากแม้มิใช่เพราะการต่อสู้ของท่านที่ผ่านมาแล้ว โครงสร้างแห่งศาสนาก็มีอาจดำรงอยู่ได้

สำหรับในส่วนของเรื่องวิชาการ ท่านอะลี(อ)ได้กล่าวไว้เองว่า

“ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ได้สอนวิชาการให้แก่ฉันมากถึงหนึ่งพัน
หมวดวิชา ในแต่ละหมวดวิชานั้น ท่านได้เปิดเผยให้อีกหมวดวิชาละหนึ่ง
พันแขนง” (๑๘)

มีคนถามท่านอิบนุอับบาสว่า “ความรู้ของท่านกับความรู้ของบุตรแห่งลุง
ของท่านเปรียบเทียบกันได้แค่ไหน?” ท่านตอบว่า “เหมือนหยดหนึ่งของน้ำฝนกับ
ทะเลอันกว้างใหญ่” (๑๙)

ท่านได้กล่าวว่า “ถ้าหากได้นำแผ่นดินกระดาษามาซ่อนให้ฉัน เพื่อฉันจะได้
อธิบายถึงความหมายของคำว่า “บิสมิลลาฮ์” แล้วไซ้จะมากเท่ากับจำนวน
สัมภาระที่สำหรับอูฐตัวหนึ่งบรรทุก”

ท่านยังกล่าวอีกว่า “หากแผ่นดินกระดาษาได้ถูกนำมากระจายให้แก่ฉัน
เพื่อฉันจะตัดสินในเรื่องระหว่างพวกที่ถือคัมภีร์เตารอต กับคัมภีร์เตารอต
ของพวกเขา และระหว่างพวกที่ถือคัมภีร์อินญีล กับคัมภีร์อินญีลของพวกเขา
และระหว่างพวกที่ถือคัมภีร์อัล-ฟุรกอน กับคัมภีร์อัล-ฟุรกอนของพวกเขา
และไม่ว่าจะเป็นโองการใดในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ที่ถูกประทานลงมา
ในเรื่องสำคัญ

(๑๘) .พระรอด ชิมภูษณ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๐๑

(๑๙.) ชรัศ นะฮ์ญุด-บะลาเกาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๖

ฉันจะต้องรู้เสมอว่า “มันถูกประทานลงมาเมื่อใด และถูกประทานลงมา
ในเรื่องของใคร” (๒๐)

ท่านเคยกล่าวแก่บรรดาผู้นำกองทัพว่า “ท่านทั้งหลายจงถามฉันก่อนที่
พวกท่านจะจากไป ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) ว่า ไม่ว่าพวกท่านจะถามใน
เรื่องใดที่เกี่ยวข้องระหว่างพวกท่านกับยามอวสาน และไม่ว่าจะเป็นข้อ
ทดสอบใดๆ ที่นำทางและที่ทำให้หลงผิด ฉันสามารถที่จะบอกเล่าให้พวก
ท่านทราบในคืนลี้กหนาบางของมันได้อย่างครบถ้วนแม้กระทั่งเรื่องที่ว่า
ใครจะมีชัยชนะในสงคราม และใครจะต้องเสียชีวิต” (๒๑)

ท่านอะฮัด บินมุฮิบได้กล่าวว่า “ไม่มีใครนอกจากอะลี อิบนิ อะบี
ฏอลิบที่กล้าพูดว่า จงถามฉัน” (๒๒)

ท่านอะลี(อ)ยังเคยช่วยแก้ปัญหาที่สำคัญ ๆ ให้แก่บุคคลที่ดำรงตำแหน่ง
ผู้นำก่อนหน้าท่าน เมื่อยามประสบปัญหา จนถึงกับว่าท่านอุมร์บินคอกฏออบ
ได้กล่าวว่า “ฉันขอความคุ้มครองให้พ้นจากการเกิดปัญหาที่ร้ายแรง ในขณะที่
ที่อะลี พ่อของอะฮัดไม่อยู่ และถ้าหากไม่มีอะลีแล้วใคร
แน่นอนอุมร์ต้องประสบกับหายนะเป็นแน่แท้” (๒๓)

(๒๐) .อะฮฺยานุชชีอะฮ์ ๓ กอฟ ๑/๑๐๖

(๒๑) .ซัรียะฮ์ ๓-บะลาฆะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๘๓

(๒๒) .อะชะคุล-ฆอบะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๒๒ และ อะอิมมะตุล-อิบนาอะฮฺร ของอิบนิ ญุสลุค ๕๑

(๒๓) .ตัซกีเราะตุลเคาะวาศ หน้า ๘๗

ท่านอุษมาน บินอัฟฟานได้กล่าวว่า “หากแม้ว่าไม่มีอะลี แน่นอน อุษมานต้องประสบกับ ความหายนะอย่างแน่แท้” (๒๔)

ในส่วนของความปราดปรื่องนั้น ปรากฏว่าท่านเป็นคนที่สอนคนให้มีความฉลาดปราดปรื่องด้วยโวหารของท่านที่เต็มไปด้วยอรรถรสแห่งคัมภีร์

ท่านอับดุลอะมีด บินยะฮ์ยา อัลกาติบ ได้กล่าวว่า “ฉันจดจำคำปราศรัยของท่านได้เจ็ดสิบเรื่อง ช่างมีความลึกซึ้งมากมายอะไรเช่นนั้น” (๒๕)

มูอาวิยะฮ์ บินอะบิซุฟยาน ศัตรูของท่านอิมามอะลี(อ) และมีแผนการร้ายต่อท่านเสมอมาก็ยังกล่าวแก่มุหัมมัดฮัฟฟิน บินอะบิมุหัมมัดฮัฟฟิน เมื่อมุหัมมัดฮัฟฟินกล่าวแก่เขาว่า “ฉันเพิ่งมาจากคนที่อ่อนแอ ไร้สมรรถภาพที่สุด”

มูอาวิยะฮ์กล่าวตอบว่า “เขา (อะลี) จะเป็นคนที่อ่อนแอที่สุดได้อย่างไร ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ว่า ในบรรดาคนของตระกูลกูเรช ไม่มีใครอีกแล้วที่ปราดปรื่องยิ่งไปกว่าเขา” (๒๖)

(๒๔) .อัล-เมาะกีร เล่ม ๘ หน้า ๒๑๔

(๒๕) .ซัรฮ์ นะฮ์ญุล-บะลาเฆาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๘

(๒๖) .ซัรฮ์ นะฮ์ญุล-บะลาเฆาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๘

หนังสือ “นะฮ์ญลปะลาเมาฮ์” คือ หลักฐานชิ้นหนึ่งที่แสดงว่ามันเป็น
โฆฮารที่สูงส่งเกินกว่าโฆฮารของมนุษย์ทั้งหลาย ทั้งๆ ที่มีไชเป็นถ้อยคำของ
ผู้สร้าง บรรดานักปราชญ์ล้วนให้ความสำคัญในการเรียนรู้และจดจำอย่างทั่ว
หน้า

ท่านอัลลามะฮ์ อามินียฺได้กล่าวเป็นหลักฐานว่า บทอรรถาธิบายมีมากมาย
ถึงแปดสิบเล่ม(๒๗)

ในส่วนของความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความมีเมตตาของท่านนั้นดังเป็นที่รู้
กันว่า ท่านต้องเป็นคู่อริกับชาวเมืองบัสเราะฮ์ แต่ครั้งเมื่อท่าน ได้มีชัยชนะ
เด็ดขาดเหนือคนเหล่านั้น ท่านก็ออกคำสั่งให้สหายของท่านวางมือและคืน
ทรัพย์สินให้แก่คนเหล่านั้น และยังมีกรป่าวประกาศอีกว่า

“ผู้ใดวางอาวุธ เขาจะปลอดภัย ผู้ใดเข้าไปในบ้านเขาก็จะปลอดภัย”

ความเมตตาของท่านแผ่คลุมถึงแม้กระทั่งบรรดาหัวหน้าของฝ่าย
ข้าศึกท่านเคยยกยให้แก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ และส่งกองทัพของนางคืนกลับ
มะดีนะฮ์อย่างดีงาม ยิ่งท่านให้อภัยให้แม่แต่มีรวาน บินสุกมะศ์ตุรของท่าน

ท่านอับนุซุบัยร ได้เคยกล่าวคำปราศรัยท่ามกลางชาวบัสเราะฮ์ว่า

“คนที่น่าตำหนิและอ่อนแอได้เดินทางมาหาพวกท่านแล้ว” แต่หลังจากที่
เขาพ่ายแพ้ต่อท่านอิมามอะลี(อ) เขาถูกนำตัวมาพบท่าน(อ)

(๒๗) .อัล-เมาฮ์ตีร์ เล่ม ๔ หน้า ๑๕๓

อิมามอะลี(อ)กลับกล่าวแก่เขาว่า “จงไปเถอะข้าไม่อยากเห็นหน้าเจ้า”
(แสดงถึงการให้อภัยของท่านไม่เอาความต่ออิบน์ฮุบัยร์)

เช่นเดียวกันที่ท่านได้ให้อภัยแก่ซะอีด บินอาศเมื่อตอนที่ท่านจับตัวเขาได้ที่มักกะฮ์

นี่คือส่วนเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับคุณงามความดีของท่านอะลี(อ) ทั้งๆ ที่เกียรติคุณของท่านมีมากมายหลายยุคคณานับ และเราก็ได้ทราบเกี่ยวกับคำพูดของท่านอิบน์ฮุบัยร์ มาแล้วที่ว่า

“ถ้าหากฉันไม่จะเป็นปากกาทะเลเป็นน้ำหมึก มนุษย์และญินจะเป็นสมุดบันทึกและบัญชีก็ไม่อาจพรรณนาคุณงามความดีของท่านอะลีจะมีรูลมูมินินให้จบสิ้นได้”

ในทัศนะของอัล-กูรออัน

เรื่องของท่านอะลี(อ) ที่ถูกประทานลงไว้ในอัล-กูรออันมีมากมายอย่างชนิดที่ไม่มีเรื่องของใครเทียบได้ คำยืนยันในเรื่องนี้มีปรากฏหลักฐานอยู่ในตำราตฟซีร และหนังสือที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์หลายเล่มที่รวบรวมรายละเอียดของโองการที่กล่าวถึงท่านอะลี(อ)

ท่านอับดุลลอฮ์ บินฮุบัยร์ได้กล่าวว่า

“ในเรื่องของอะลีมีโองการที่ถูกประทานมาถึงสามร้อยโองการ” (๑)

(๑) อัล-ฟุฎุฮาด อัล-อิสลามียะฮ์ เล่ม ๒ หน้า ๕๑๖

ท่านกล่าวอีกว่า “แน่นอนที่สุดสำหรับบรรดาสาวกทั้งหลายของมุฮัมมัด (ศ) นั้น อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงมีการกล่าวคำறிไว้ในอัล-กุรอานไม่ที่ใดก็ที่นี่ แต่จะไม่ทรงกล่าวถึงอะลีในลักษณะอื่นใด นอกจากยกย่องเท่านั้น” (๒)

ท่านกล่าวอีกว่า “โองการใดก็ตามที่เริ่มต้นว่า “โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย... .” ล้วนแต่หมายความว่า อะลี คือผู้นำอยู่ในโองการนั้นๆ และเป็นต้นแบบอยู่ในโองการนั้นๆ” (๓)

ฉันได้รับฟังมาเป็นจำนวนที่มากครั้งเหลือเกินกับเรื่องของคนๆ หนึ่งที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวถึงเขาว่า

“อะลีอยู่กับอัล-กุรอานและอัล-กุรอานอยู่กับอะลี ทั้งคู่จะไม่พรากจากกันจนกว่าจะไปถึงฉัน ณ อัลเฮาญ์แห่งสวรรค์” (๔)

มีนักปราชญ์ทั้งรุ่นเก่าและรุ่นหลังจำนวนหนึ่งรวบรวมโองการต่างๆ ที่ถูกประทานลงมาในเรื่องราวของบุคคลกลุ่มที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงประทานสิริมงคลให้แก่พวกเขา ดังที่เราจะกล่าวถึงชื่อของนักปราชญ์เหล่านั้นบางส่วน

(๒) ยะนาบีอุล-มะวัตตะฮ์ หน้า ๑๒๖

(๓) กัซฟูล-ฆ็อมมะฮ์ หน้า ๕๓

(๔) อัล-ฟุตุหาคุด-อิสลามียะฮ์ เล่ม ๒ หน้า ๕๑๗ กัซฟูล-ฆ็อมมะฮ์ หน้า ๑๒๐

๑. ท่านอิบรอฮีม บินมุฮัมมัด บินสะอีด บินฮิลาล บินชะฮัด บินมัศอูด อัย-ยักฟี กล่าวว่

“ส่วนหนึ่งของอัล-กุรอานคือ โองการต่างๆ ที่ถูกประทานลงมาในเรื่องของท่านอะมีรุลมีมีนีน(อ)” (๕)

๒. ท่านอะห์หมัด บินสะซัน อัล-อ็ชชะรอฮีนี อะบุลอับบาส ได้กล่าวถึง โองการต่าง ๆ ที่ถูกประทานลงมาในเรื่องของบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์(อ) ไว้ในหนังสือของท่านที่มีชื่อว่า “อัล-มะศอบีหฺ” นับเป็นหนังสือที่มีคุณค่ายิ่งเล่มหนึ่ง (๖)

๓. ท่านฮาฟิซ อะบูนะอีม อะหมัด บินอับดุลลอฮ์ อัลอิศฟะฮานีย์ บันทึกลงเกี่ยวกับโองการต่าง ๆ ที่ถูกประทานมาในเรื่องของท่านอะลี(อ)(๗)

๔. ท่านอะหมัด บินมุฮัมมัด บินสะอีด อิบน์อุกคะฮ์ ก็ได้อธิบายไว้ในตอนที่กล่าวถึงโองการที่ว่า “อันแท้จริง ฉันเป็นเพียงผู้ตักเตือนเท่านั้น” (๘)

๕. ท่านสะซัน บินอะหมัด บินกอซิม บินมุฮัมมัด บินอะลี บินอะบีฏอลิบ บันทึกลงในหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า “คุณสมบัติเฉพาะของท่านอะมีรุลมีมีนีน (อ) จากอัล-กุรอาน” (๙)

(๕) อัล-ฟะรอรอฮต หน้า ๒๗

(๖) อีร์-ริฎาล ลิล-นะญาซีฮ หน้า ๖๘ และมะอะลิมุล อุละมาฮ์ หน้า ๑๕

(๗) มะอะลิมุล อุละมาฮ์ หน้า ๒๕

(๘) มะอะลิมุล อุละมาฮ์ หน้า ๑๗

(๙) อีร์-ริฎาล หน้า ๔๙

๖. ท่านสุเชน บินกอซิม บินมุฮัมมัด บินอัยยูบ บินซัมอูน อะบูอับดุลลอฮ์ อัล-กาติบ บันทึกในหนังสือชื่อ “นามทั้งหลายของท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ) ในอัล-กุรอาน” (๑๐)

๗. ท่านฮัส-ฮัยร์(๑๑) บันทึกเป็นหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ ของอัล-กุรอานที่ถูกประทานในเรื่องของอะฮ์ลุลบัยต์(อ)(๑๒)

๘. ท่านศอดิก มะห์ดี อัล-สุซัยนี บันทึกหนังสือชื่อ “อะฮ์ลุลบัยต์ตามที่ปรากฏในอัล-กุรอาน” (๑๓)

(๑๐) อีร-ริฎาล หน้า ๔๕

(๑๑) ในหนังสืออัล-กะนีวัล-อัลกอบ เล่ม ๒ หน้า ๑๕๕ มีชื่อเต็มว่า อะบูอับดุลลอฮ์ บินอิสมาอีล บินอะหมัด นัยซาบุร ท่านกอติบได้อธิบายลงใน
ตารีคอัล-บัคคาด

(๑๒) มะอาลิมุล อุลมะมาฮ์ หน้า ๑๔๔

(๑๓) หน้า ๔๐๖ ตีพิมพ์โดย “มรรักษ อิลมี” กรุงเบรุต ๑๙๗๕

๙. อีกเล่มหนึ่งชื่อ “อะลีตามที่ปรากฏในอัล-กุรอาน” (๑๔)

๑๐. หนังสือของท่านผู้นี้อีกเช่นกัน ชื่อ “อัล-มะห์ดี ตามที่มีปรากฏในอัล-กุรอาน” (๑๕)

๑๑. ท่านอับดุลอะซีซ บินยะฮ์ยา บินอะหมัด บินอีซา อัล-ญะลุดี สหายคนหนึ่งของท่าน อะบิญะฮ์ฟัร(อ) มีหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ

“โครงการที่ถูกประทานลงมาในเรื่องของบุคคลทั้งห้า” (๑๖)

๑๒. ท่านผู้นี้ยังมีหนังสืออีกเล่มหนึ่งชื่อ “โครงการจากอัล-กุรอานที่ถูกประทานมาในเรื่องของท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ)” (๑๗)

๑๓. ท่านฮาгим อะบูอับดุลลอฮ์ อุบัยดิลลาฮ์ บินอับดุลลอฮ์ อัลด-หัจกานี มีหนังสืออยู่เล่มหนึ่งชื่อ

“หลักฐานที่ถูกระทานมาเกี่ยวกับรากฐานของการให้เกียรติ” (๑๘)

๑๔. หนังสือของท่านอีกเล่มหนึ่งชื่อ “คุณสมบัติของท่านอะลี บิน อะบีฏอลิบ ในอัล-กุรอาน” (๑๙)

๑๕. ท่านอะบูอัล-ฟะร็อจ อะลี บินสุเซน อัล-อิสฟะฮานกีมีหนังสือเล่มหนึ่งคือ “โองการในอัล-กุรอานที่ถูกระทานในเรื่องของอะลี อะมีรุลมุมีนีน (อ)” (๒๐)

๑๖. ท่านอะลี ร็อสตุม บันทิกหนังสือชื่อ “โองการต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องคุณงามความดี” (๒๑)

(๑๔) จากสำนักพิมพ์ ดารุศ ศอดิก เบรุต ปี ๑๓๗๕ เล่มที่ ๑ หน้า ๔๐๔ เล่มที่ ๒ หน้า ๕๒๗

(๑๕) จากสำนักพิมพ์ ดารุศ ศอดิก เบรุต ปี ๑๕๗๕ หน้า ๒๖๒

(๑๖) อัล-ริฎาล หน้า ๑๖๘ มะฮาลิมุล อุละมาฮ์ หน้า ๘๐ อัชชะร็อฮ์ เล่มที่ ๑๕ หน้า ๑๕

(๑๗) อัล-ริฎาล หน้า ๑๖๘

(๑๘) มะฮาลิมุลอุละมาฮ์ หน้า ๗๘

(๑๙) มะฮาลิมุล-อุละมาฮ์ หน้า ๗๘

(๒๐) อัล-ฟะร็อจ ของอิบน์ นะดีม ๒๒๔ และอัช-ชะร็อฮ์ เล่ม ๑๕ หน้า ๒๘

(๒๑) ฉบับตีพิมพ์ในอิหร่าน

๑๗. ท่านอะลี มุฮัมมัด อะลี ตุกัยล์ ได้บันทึกเรื่อง “อะลีในทัศนะของอัล-กูรอาน” (๒๒)

๑๘. ท่านมุฮัมมัด บินอะหมัด บินอับดุลลอฮ์ บินอิสมาอีล มีหนังสือชื่อ “ข้อความในอัล-กูรอานที่ถูกประทานมาเกี่ยวกับเรื่องของอะลี (อ)” (๒๓)

๑๙. หนังสือของท่านอีกเล่มหนึ่งคือ “ชื่อต่าง ๆ ของท่านอะมีรุล-มุมีนีน (อ) ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ (ช.บ.)” (๒๔)

๒๐. ท่านมุฮัมมัด บินเอาเราะมะฮ์ อัล-กุมมี มีหนังสือชื่อ “ข้อความจากอัล-กูรอานที่ถูกประทานมาในเรื่องของอะมีรุลมุมีนีน (อ)” (๒๕)

๒๑. ท่านมุฮัมมัด บินอับบาต บินอะลี บินมรวาน มีหนังสือชื่อ “ข้อความจากอัล-กูรอานที่ถูกประทานลงมาในเรื่องของอะฮ์ลุลบัยต์ (อ)” (๒๖)

๒๒. ท่านอะบูอับดุลลอฮ์ มุฮัมมัด บินอิมรอน มุร ชะบานี มีหนังสือชื่อ “ข้อความในอัล-กูรอานที่ถูกประทานมาเกี่ยวกับ อะลี อิบนิ อะบีฏอลิบ” (๒๗)

๒๓. ท่านมุฮัมมัด บินมุฮัมมัด บินนูอมาน หรือ ชัยค์ มุฟิด มีหนังสือชื่อ “ความเป็นผู้นำของอะมีรุลมุมีนีน (อ) ที่มีในอัล-กูรอาน” (๒๘)

(๒๒) จัดพิมพ์โดยคารุส-มูรตะฎอ เบรุต ๑๙๘๐

(๒๓) อีร์-ริฎาล หน้า ๒๓๐ และอัล-พะฮ์รอฮ หน้า ๑๗๙

(๒๔) อัล-พะฮ์รอฮ หน้า ๑๗๙

(๒๕) อีร์-ริฎาล หน้า ๒๓๒

(๒๖) อีร์-ริฎาล หน้า ๒๖๘ และอัล-พะฮ์รอฮ หน้า ๑๗๗

(๒๗) มะอาลิมุล-อูละมาอ์ หน้า ๑๑๘

(๒๘) อีร์-ริฎาล หน้า ๒๘๔

๒๔. ท่านมุฮัมมัด บินมุมิน อัช-ชีรอซี มีหนังสือเล่มหนึ่งคือ “โองการของอัล-กุรอานที่ถูกประทานมาในเรื่องของท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ)”(๒๔)

๒๕. ท่านฮารูน บินอุมร์ บินอับดุลอะซีซ อัล-มะญาชะอี มีหนังสือชื่อ “โองการในอัล-กุรอาน เกี่ยวกับท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ)”(๓๐)

๒๖. ท่านยะฮียา บินอะลี บินสะซัน บินมุฮัมมัด บินอัลบักฎริก มีหนังสือชื่อ “คุณสมบัติน่าชื่นชมของท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ) ในอัล-วะหฺยู” (๓๑)

๒๗. ท่านซัยยิดได้อ้างไว้ในหนังสือ “ชะอัด ชุอูด” หน้า ๑๑๑ เกี่ยวกับหนังสือ เรื่องข้อความที่ถูกประทานมาในอัล-กุรอานเกี่ยวกับท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) และอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) ของท่าน แต่มิได้กล่าวนามของผู้เรียบเรียง (๓๒)

(๒๔) มะอาลิมุล อุละมาฮ์ หน้า ๑๑๘

(๓๐) อรรถนิยาม หน้า ๓๐๘

(๓๑) อัช-ชะรีอะฮ์ เล่ม ๗ หน้า ๑๗๕

(๓๒) โปรดดูหนังสือของเราที่ชื่อว่า “อะลีในอัล-กุรอาน” ซึ่งในนั้นมีการตีพิมพ์โองการที่ถูกประทานมาในเรื่องของท่านถึง ๕๐ โองการ

ในบทนี้เราจะขอสรุปเพียงห้าโครงการที่ถูกระทานมาในเรื่องของ
ท่านอะลี อะมีรุลมุมีนีน(อ)

๑. โครงการของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ที่ว่า

“บรรดาผู้ที่บริจาคทรัพย์สินของตน ในยามกลางคืนและกลางวันโดย
ลับและเปิดเผยนั้น สำหรับพวกเขาคือรางวัลของพวกเขา ณ พระผู้อภิบาล
ของพวกเขา ความหวาดกลัวใด ๆ จะไม่มีแก่พวกเขา และ พวกเขาจะไม่
ระทมทุกข์” (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ โองการที่ ๒๗๔)

ท่านอาฮดี ได้อ้างโองการนี้ไว้ในหนังสือศัพท์ซ็รของท่าน โดยมีสายสืบ
อ้างถึงท่านอับนุ อับบาส (ร.ฎ.)ที่ท่านกล่าวว่า

“อะลี บินอะบิฏอลิบ มีทรัพย์สินเพียงสี่ดิรฮัมเท่านั้น แต่เขาบริจาคไป
ในยามค่ำคืนหนึ่งดิรฮัม บริจาคในยามกลางวันอีกหนึ่งดิรฮัม บริจาคในที่ลับ
อีกหนึ่งดิรฮัม และบริจาคในที่เปิดเผยหนึ่งดิรฮัม อัลลอฮ์(ซ.บ.)จึงประทาน
โองการนี้ลงมา “บรรดาผู้ที่บริจาคทรัพย์สินของตนในยามกลางคืน

และในยามกลางวัน โดยลับและโดยเปิดเผยนั้น สำหรับพวกเขาคือรางวัล
ของพวกเขา ณ พระผู้อภิบาลของพวกเขา ความหวาดกลัวใด ๆ จะไม่มีแก่
พวกเขาและพวกเขาจะไม่ระทมทุกข์”

รายงานจากท่านเมาฟีก บินอะหมัด และชะมุวัยนี และชะละบีซี และมา
ลิกี และอะบินะอิมอัล-ฮาฟิซโดยที่คนเหล่านั้นได้มีสายสืบที่รายงานมาจาก
มุญาฮิด ที่ได้จากท่าน อับนุอับบาสที่ว่า

“ที่อะลี อิบนุอะบิฏอลิบมีเพียงสี่ดิรฮัมเท่านั้น แล้วเขาได้บริจาคในยาม
กลางคืนหนึ่งดิรฮัม ในยามกลางวันหนึ่งดิรฮัม ในยามลับหนึ่งดิรฮัมและใน
ยามเปิดเผยหนึ่งดิรฮัม

แล้วโองการนี้ก็ถูกประทานลงมาว่า “บรรดาผู้ที่บริจาททรัพย์สินของตน ในยามกลางคืนและในยามกลางวัน โดยลับและโดยเปิดเผย สำหรับพวกเขา คือรางวัลของพวกเขา ณ พระผู้อภิบาลของพวกเขา ความหวาดกลัวใดๆ จะไม่มีแก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่ระทมทุกข์”

๒. โองการที่ว่า

“อันที่จริงแล้วผู้ปกครองของสุเจ้ามีเพียงอัลลอฮ์(ซ.บ.) และ ศาสนทูตของพระองค์(ศ)และบรรดาผู้ศรัทธาที่เขาเหล่านั้นดำรงการนมาซและส่งมอบ(ทรัพย์สิน)ชะกาดในขณะที่พวกเขาโค้ง”

(ซูเราะฮ์อัล-มาอิดะฮ์ โองการที่ ๕๕)

ท่านซุญญี ได้กล่าวไว้ใน หนังสือ อัลดุรุล-มันษูร ว่า
ท่านคอฎีบได้รายงานไว้ในหนังสือมุตตอฟิก จากคำบอกเล่าของท่าน
ท่านอิบนูอับบาสว่า “ท่านอะลีได้บริจาทแหวนของท่านไปในขณะที่ท่าน
กำลังโค้ง (ในพิธีนมาซ) โดยท่านนบี (ศ) ได้กล่าวแก่ชายผู้ขอคนนั้นว่า
“ใครให้แหวนวงนี้แก่ท่านเล่า?”

เขากล่าวว่า “ชายผู้ที่กำลังโค้งอยู่นั้นไง”

แล้วอัลลอฮ์(ซ.บ.) ก็ประทานโองการนี้ลงมาท่านอับดุล-ร้อซซซาก
ท่านอับดุล บินฮะมิด ท่านอิบนู ญะรียร์ ท่านอะบูนุซัยค์ ท่านอิบนูมร์ควียะฮ์ ได้
รายงานคำบอกเล่ามาจากท่านอิบนูอับบาส เกี่ยวกับโองการนี้
อันที่จริงแล้ว ผู้ปกครองของสุเจ้ามีเพียงอัลลอฮ์(ซ.บ.)
และศาสนทูตของพระองค์(ศ)ว่า ได้ถูกประทานลงมาในเรื่องของท่านอะลี
อิบนิ อะบีฏอลิบ(อ)

ท่านภู่อบรอนี่ ได้รายงานไว้ใน “อัล-เอาซัฎ” และท่านอิบนุมัรควียะฮ์ได้ รายงานคำบอกเล่าจากท่านอัมมาร์ บินยาซีรว่า “มีผู้ขอรับบริจาคคนหนึ่งยื่น ใกล์ท่านอะลีในขณะที่ท่านกำลังโค้ง (ในพิธีนมาซ) แล้วท่านก็ถอดแหวน ออกจากนั้นก็ได้มอบมันไปให้แก่คนขอรับบริจาคผู้นั้น ต่อมา ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้เดินทางมาถึงเขาแล้วเขาก็บอกเรื่องนี้ให้ท่าน รู้ แล้วโองการนี้ก็ถูกประทานลงมายังท่านนบี(ศ)ที่ว่า “อันแท้จริงแล้วผู้ปกครองของสุเจ้ามีเพียงอัลลอฮ์ (ช.บ.) และท่านศาสนทูต ของพระองค์ (ศ) เท่านั้น ”

เมื่อท่านศาสนทูตอ่านโองการนี้ ให้บรรดาสาวกทั้งหลายของท่านฟังแล้ว ท่านก็กล่าวว่า

“ฉันเป็นผู้ปกครองของใคร อะลีก็เป็นผู้ปกครองของคนนั้นด้วย ”

ท่าน อิบนุมัรควียะฮ์ ได้รับคำบอกเล่าจากท่านอะลี อิบนุอะบีฏอลิบว่า โองการนี้ถูกประทานให้แก่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ที่บ้าน เมื่อท่าน ออกจากบ้านแล้วก็เข้ามัสยิด ขณะนั้นประชาชนกำลังนมาซกันอยู่ บ้างก็โค้ง บ้างก็สุญูด และบ้างก็กำลังยืนนมาซ ในขณะนั้นมีผู้ขอรับบริจาคอยู่คนหนึ่ง ท่านจึงกล่าวว่า

“โอ้ชายผู้ขอรับบริจาค มีใครให้อะไรแก่ท่านสักอย่างแล้วหรือยัง ?”

เขาตอบว่า “ยังเลย นอกจากท่านอะลีที่กำลังโค้งอยู่นั้นแหละที่มอบ แหวนวงนี้ให้แก่ฉัน ”

ท่านอินนูอะบิฮาดิม และท่านอินนูอะซากีร ได้รับคำบอกเล่าจากท่าน
ชะลิมะฮ์ บินกะฮิลว่า ท่านอะลี(อ) ได้บรีจากแหวนของท่าน ในขณะที่ท่าน
กำลังโค้ง แล้วโองการนี้ก็ถูกประทานลงมาความว่า
“อันที่จริงแล้วผู้ปกครองของสุเจ้ามีเพียงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และท่านศาสนทูต
ของพระองค์ (ศ)....”

ท่านฎ็อบรอนิ ท่านอินนู มัรควียะฮ์ และท่านอะบุนนะอิม ได้รับคำบอกเล่า
จากท่าน อะบิรอฟี ว่า “ข้าพเจ้าได้เข้าพบท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ)
ในขณะที่ท่านกำลังยืนรับวะหีย์อยู่ สักครู่หนึ่งท่านจึงอ่านโองการออกมาว่า
“อันที่จริงแล้วผู้ปกครองของสุเจ้ามีเพียงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และท่านศาสนทูต
ของพระองค์”

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ผู้ทรงประทานความโปรด
ปรานอันบริบูรณ์แก่อะลี(อ)และโปรดประทานความดีงามให้แก่อะลี
โดยเฉพาะ”

ท่าน อินนูมัรควียะฮ์ รับคำบอกเล่าจาก ท่านอินนูอับบาส อีกตอนหนึ่งว่า
“ในขณะที่ท่านอะลี บิน อะบิฏอลิบกำลังยืนนมาซอยู่นั้น ผู้ขอรับบรีจากคน
หนึ่งได้เข้ามาหา ซึ่งท่านกำลังโค้งอยู่ แล้วท่านก็ได้มอบแหวนของท่านให้
ชายผู้นั้นไป”

แล้วโองการนี้ก็ถูกประทานลงมา ฉะนั้นคำว่า “ผู้ศรัทธา” ในโองการนี้
“อะลีจึงเป็นคนแรกของพวกเขา”

ในหนังสือ “อัค-คฺรฺรลฺมณฺญูร” และ “อัค-กัชชาฟ” อธิบายว่า “วะสุมรอกิอุน” ในที่นี้ “อัคษรวา” หมายถึง “สภาพการณ์ (ฮาล) นั้นๆ” คือเขากระทำการนั้น ในขณะที่เขากำลังอยู่ในสภาพโศก นั่นก็คือ ขณะที่มีการนอบน้อมต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) เมื่อเวลาขึ้นมาและเมื่อเวลาบริจาคมมีการกล่าวกันว่า นั่นคือสภาพการณ์ของผู้ที่กำลังบริจาคมชะกาด หมายความว่าเขาบริจาคมชะกาดในขณะที่กำลังโศกเมื่อตอนขึ้นมา และนี่คือ โองการที่ถูกประทานมาในเรื่องของท่านอะลี บิน อะบีฏอลิบ (อ) โดยคนขอรับบริจาคม มาขอในขณะที่ท่านโศกขึ้นมา แล้วท่านก็ส่งมอบแหวนของท่านให้แก่เขาไป”

ท่านกล่าวอีกว่า “ถ้าหากท่านจะกล่าวว่า จะถูกต้องได้อย่างไร ที่โองการนี้จะหมายถึง ท่านอะลีในขณะที่ถ้อยคำในโองการระบุถึงคนหนุ่มๆ”

ขอตอบว่า “ถึงแม้จะเป็นเรื่องราวเกี่ยวข้องกับคน ๆ เดียวแต่สามารถใช้ถ้อยคำสำหรับคนส่วนมากได้ ในกรณีที่เรียกร้องความสนใจของคนทั้งหลายให้มีต่อเรื่องราวนั้นๆ”

๓. โองการที่ว่า

“สุเจ้าถือหรือว่าให้ผู้ที่ทำหน้าที่จัดน้ำดื่มแก่ผู้บ่าเพ็ญฮัจญ์ กับผู้ที่ทำนุบำรุงมัสยิดอัล-ฮะรอมีมีความเสมอเหมือนกับผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก และได้ต่อสู้เสียสละในวิถีทางของอัลลอฮ์ ไม่เสมอเหมือนกันดอกในทัศนะของอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์ไม่ทรงชี้หน้ากลุ่มชนผู้ธรรม”

(ซูเราะฮ์ อัคเตาบะฮ์ โองการที่ ๑๕)

ท่านวาสิติได้อ่างไว้ในหนังสือของท่านชื่อ “อัชบาบุล-นุซูล” ว่า

“ท่านสะซัน ท่านซอบีเย์และท่านกุฎฎิบีได้กล่าวว่า “อะลี อับบาต และ
ฎอลสะฮ์ บิน ซัยบะฮ์ได้คุยอวดความคิดต่อกันและกัน

โดยที่ฎอลสะฮ์กล่าวว่า

“ฉันคือผู้ดูแลอาคารบัยต์ซึ่งกุญแจของมันอยู่ในมือของฉัน ถ้าฉันต้องการ
จะอยู่ในนั้นก็ยอมได้”

ส่วนอับบาตพูดว่า “ฉันคือผู้จัดน้ำดื่มและประจำอยู่ที่นั่น”

ส่วนอะลีพูดว่า “ไม่รู้หละ แต่ฉันได้เข้ามาชกก่อนใครๆ เป็นเวลาถึงหกเดือน
และฉันคือผู้ออกต่อสู้อ”

แล้วโองการของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ก็ถูกประทานลงมาความว่า

“สูเจ้าถือหรือว่า ผู้ทำหน้าที่จัดน้ำดื่มแก่ผู้บ่าเพ็ญอัญญ์กับผู้ที่ทำนุบำรุง
มัลยิกอัล-สะรอมมีความเสมอเหมือนกับผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวัน
ปรโลกและได้ต่อสู้เสียสละในวิถีทางของอัลลอฮ์ ไม่เสมอเหมือนกันดอก
ในทัศนะของอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์ไม่ทรงชี้นำกลุ่มชนผู้อธรรม”

จนถึงโองการที่ว่า

“พวกที่ศรัทธาและอพยพและต่อสู้เสียสละในวิถีทางของอัลลอฮ์ด้วย
ทรัพย์สินและชีวิตของพวกเขาคนนั้น มีเกียรติอันยิ่งใหญ่หลายระดับ ในทัศนะ
ของอัลลอฮ์ และพวกเขาถือบรรดาผู้มีชัยชนะ”

๔. โองการที่ว่า

“แต่ที่จริงพวกที่ศรัทธาและประกอบคุณความดี พระผู้ทรงกรุณาจะ
บันดาลความรักให้แก่พวกเขา” (ซูเราะฮ์มัรยัม โองการที่ ๕๖)

โองการนี้ถูกประทานลงมาในเรื่องของท่านอะลี(อ) กล่าวคือจะไม่ถือว่า
ผู้ใดเป็นผู้ศรัทธา นอกเสียจากว่าในจิตใจของเขานั้น จะมีความรักต่ออะลี(อ)
นี่คือรายงานจากท่านอิบนุอับบาส ในการอธิบายความหมายโดย
ท่านฮัมซะฮ์ ชุมาลี กล่าวว่า “ท่านอะบูญะฮ์ฟัร อัลบากิร (อ) ได้กล่าวว่า
ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ได้กล่าวแก่ท่านอะลี (อ) ว่า
“เจ้าจงกล่าวเถิดว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า โปรดบันดาลให้มีความผูกพัน
ประการหนึ่งจากพระองค์แก่ข้า และโปรดบันดาลให้หัวใจของผู้ศรัทธามี
ความรักต่อฉัน” เมื่อท่านอะลี (อ) ได้กล่าวสองประโยคนี้แล้ว โองการ
ดังกล่าวก็ถูกประทานลงมา

ทำนองเดียวกันนี้ก็ยังมีรายงานจากท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อัล-อันศอรี
อีกด้วย

ท่านได้กล่าวไว้อีกว่า “สิ่งที่ยืนยันในเรื่องนี้อีกประการหนึ่งว่าถูกต้องก็คือคำกล่าวของท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ) ที่ว่า

“ถ้าหากปลายงมูกของผู้ศรัทธาถูกฟาดลงไปด้วยดาบของฉันทเพื่อที่จะให้เขาโกรธฉันแล้วไซ้ แน่แน่นอนเขาจะไม่โกรธฉันเลย และถึงแม้จะมอบทรัพย์สินทั้งโลกให้แก่พวกกลับกลอกเพื่อที่จะให้เขารักฉัน แน่แน่นอน เขาก็หาได้รักฉันไม่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะความเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่ท่านนบี (ศ) ผู้ประเสริฐได้เคยกล่าวไว้ว่าผู้ศรัทธาจะไม่มีวันโกรธเจ้า และพวกกลับกลอกจะไม่มีวันรักเจ้า” (๓๓)

๕. โองการที่ว่า

“และผู้ที่นำมาซึ่งสัจจะและความเชื่อมั่นในสิ่งนั้น เหล่านี้ คือบรรดาผู้สำรวจตน” (ซูเราะฮ์ซุมัร โองการ ๓๓)

ท่านซุญญีได้รับคำบอกเล่าจากรายงานของท่านอับนุอับบาสว่าโองการนี้หมายถึงความเป็นอะมีรุลมุมีนีน(ผู้นำของบรรดาผู้ศรัทธา) ของท่านอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ) ท่านอูบัยดะฮ์ บินฮะมิด ได้รับรายงานจากท่านมันษูร จากคำบอกเล่าของท่านมูญาฮิดก็เป็นอย่างนี้เหมือนกันทั้งหมด

มีรายงานจากท่านอะบีญะฮ์ฟัร(อ)อธิบายว่า “ผู้ที่นำมาซึ่งสัจจะ หมายถึงท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) คำว่า “และมีความเชื่อมั่นในสิ่งนั้น” หมายถึงท่านอะลี บินอะบีฏอลิบ (อ)

มีรายงานจากท่านอะลี บินอะบีฮัมซะฮ์ ถึงคำอธิบายของท่านอะบี อับดุลลอฮ์ ญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด(อ)ก็เป็นที่ไปเช่นเดียวกันนี้ (๓๔)

(๓๓) มัจญ์มะฮุด บะยาน เล่ม ๓ หน้า ๕๑๒

(๓๔) อัล-อ็ญูฮ์ หน้า ๑๐๓

ประมวลชะดีย์ของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)

นับตั้งแต่ช่วงเวลาที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้รับการแต่งตั้งจวบจนถึงวาระแห่งการวายชนม์ของท่านนั้น ท่านไม่เคยว่างเว้นจากการยกย่องให้เกียรติแก่ท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ) ในทุกสถานที่และทุกโอกาสที่มีการประชุม จนไม่อาจคำนวณนับชะดีย์ต่างๆ ที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) กล่าวถึงท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ) ให้ครบถ้วนได้ คำเราะชะดีย์ที่ดี คำเราะประวัติศาสตร์อิสลามที่ดี ไม่มีเล่มใดที่เสนอออกมาโดยที่ไม่มีการประมวลเรื่องราวอันว่าด้วย เกียรติยศของท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ)

เจ้าของตำราศอฮ์ต่างๆ ก็ดี นักปราชญ์ชะดีย์ทั้งหลายก็ดี ล้วนให้รายละเอียดในเรื่องที่เกี่ยวกับความดีงามของท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)ไว้ ในตำราต่าง ๆ ของพวกตนด้วยกันทั้งสิ้น นอกจากนี้ นักปราชญ์ของอิสลามอีกเป็นจำนวนมากที่ได้รวบรวมเรื่องราวของท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)ไว้เป็นเล่มหนึ่ง อีกต่างหากอีกทั้งได้รวบรวมวจนะต่างๆ ของท่านประมุขของท่านศาสนทูต(ศ) ในบทสรุปเล็กๆ น้อยๆ นี้เราจะเสนอเพียงห้าชะดีย์มาบันทึกลงในหน้ากระดาษ อันเป็นชะดีย์ที่เกี่ยวกับคุณงามความดีของท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)

๑. ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้กล่าวว่า “อะลืออยู่กับสวรรค์และสวรรค์อยู่กับอะลีเสมอ” (๑)

(๑) ดารีล อัล-บัฆดาดี เล่ม ๑๔ หน้า ๓๒๑

๒. ท่านอุมร์ บินค็อฎฎ็อบ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ)ว่า

แน่นอนที่สุด ข้าฯเคยได้ยินท่านกล่าวว่า

“แท้จริงชั้นฟ้าทั้งเจ็ด แผ่นดินทั้งเจ็ด ถ้าหากวางลงบนตราซึ่งข้างหนึ่ง แล้ววางความศรัทธาของอะลี (อ) ลงบนตราซึ่งอีกข้างหนึ่ง แน่ของมันจะต้องเบากว่าความศรัทธาของอะลี บินอะบีฏอลิบ” (๒)

(๒) .อัล-เมะดีรี เล่ม ๒ หน้า ๒๘๘ รายงานจาก อัลด-คาร์ฎฎนี และอิบนุอะซากิร

๓. ในคอฮ์อิษ์บุคอรีและมุสลิมมีรายงานบทหนึ่งจากอะฮ์มัด บินอะบีวัคกอซ ท่านกล่าวว่า

“แท้จริงท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ได้แต่งตั้ง อะลี (ร.ฎ.)ให้เป็นผู้ปกครองแทนท่านในสงครามตาบูก แล้วท่าน อะลี (อ) ได้กล่าวว่า

“ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ท่านจะทิ้งฉันไว้ให้อยู่กับบรรดาสตรีและเด็กๆ กระจันหรือ?”

ท่านนบี(ศ) ได้กล่าวว่า “เธอไม่พอใจดอกหรือที่เธอกับฉันมีตำแหน่ง เช่น ฮารูนกับมูซา เพียงแต่ว่าจะไม่มีนบีภายหลังจากฉันแล้วเท่านั้นเอง”(๓)

(๓.) ตัซกีเราะตุลเคาะวาศ หน้า ๑๑

๔. รายงานบทหนึ่งจากท่านอะนัสความว่า “ฉันเคยอยู่กับท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ซึ่งฉันก็ได้เห็นอะลียูเบียงหน้า ท่านกล่าวว่า “ฉันและคน ๆ นี้ คือข้อพิสูจน์สำหรับประชาชาติของฉันในวันฟื้นคืนชีพ” (๔)

๕. เมื่อครั้งที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้กล่าวคำเทศนาเกี่ยวกับเรื่องความดีงามของเดือนรอมฎอน อันเป็นที่รู้จักกันมาตลอดนั้น

ท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)ได้กล่าวว่า

“โอ้ ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ในเดือนนี้จะอะไรที่เป็นงานซึ่งมีความประเสริฐที่สุด?”

ท่านตอบว่า “พ่อของสะฮันเอีย งานที่ประเสริฐที่สุดสำหรับเดือนนี้คือ การระมัดระวังตัวให้พ้นจากสิ่งต้องห้ามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.)”

จากนั้นท่านก็ร้องไห้

ท่านอะลี(อ) ได้กล่าวว่า “โอ้ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) เหตุใดท่านจึงร้องไห้?”

ท่านตอบว่า “อะลีเอีย ที่ฉันร้องไห้ก็เพราะว่า ในเดือนนี้จะมีเหตุการณ์ที่ทำให้เธอต้องเสียชีวิตในขณะที่เธอมาซเพื่อพระผู้อภิบาลของเธออยู่นั้น คนที่ชั่วร้ายที่สุดนับตั้งแต่มนุษย์ยุคแรกถึงมนุษย์สุดท้ายที่ชั่วร้ายถึงขนาดฆ่าอูฐตัวหนึ่งของชาวสะมุค มันได้ฟาดฟันลงบนต้นคอของเธอจนเลือดได้หลั่งไหลชโลมเคราของเธอ”

ท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)ได้กล่าวว่า “ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อความอยู่รอดแห่งศาสนาของฉันใช่ไหม?”

(๔) .มะนาภิบ อะมีรุลมุมีนีน(อ)(โคยิบนู อัล- มะฆอชะลี หน้า ๔๕

ท่านศาสนทูต(ศ)ได้กล่าวว่า “เพื่อความอยู่รอดแห่งศาสนาของเธอ”

จากนั้นท่านได้กล่าวว่า “อะลีเอ๋ย ผู้ใดที่สังหารเธอก็เท่ากับเราได้สังหาร
ฉัน และผู้ใดทำให้เธอโกรธก็เท่ากับทำให้ฉันโกรธ ผู้ใดประณามเธอก็เท่ากับ
ประณามฉัน เพราะว่าเธอมีฐานะเท่ากับตัวของฉัน วิญญาณของเธอ
เหมือนกับวิญญาณของฉัน เนื้อหนังของเธอก็คือเนื้อหนังของฉัน

แท้จริงอัลลอฮ์(ซ.บ.)สร้างฉันและเธอมาด้วยกัน ทรงคัดเลือกฉันและเธอมา
ด้วยกัน โดยทรงคัดเลือกฉันให้เป็นนบี และคัดเลือกเธอให้เป็นอิมาม

ฉะนั้นผู้ใดที่ปฏิเสธตำแหน่งอิมามของเธอ ก็เท่ากับปฏิเสธตำแหน่งนบีของ
ฉัน เธอคือบิดาแห่งบุตรชายของฉัน เธอคือสามีแห่งบุตรสาวของฉัน และ

เป็นผู้ปกครองแทนฉันในหมู่ประชาชาติ ทั้งในขณะที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ และ

หลังจากที่ฉันได้ตายไปแล้ว คำสั่งของเธอเท่ากับเป็นคำสั่งของฉัน ข้อห้าม

ของเธอเท่ากับเป็นข้อห้ามของฉัน ขอสาบานต่อพระองค์ ผู้ซึ่งแต่งตั้งฉันมา
ให้เป็นนบีและมอบตำแหน่ง คือยรูล-บะริยะฮ์(ความดีงามที่ประเสริฐยิ่ง)

ให้แก่นฉัน แท้จริงเธอคือข้อพิสูจน์ประการหนึ่งที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงประทาน

ให้แก่มวลมนุษย์และเป็นผู้ทำหน้าที่ปกครองที่พระองค์ทรงประทานมายัง

ปวงบ่าวของพระองค์” (๕)

(๕.) จากหนังสืออุยูน อักบาร్ ริฎอ เล่ม ๑ หน้า ๒๓๒

วิถีชีวิตของท่านอะลี(อ)

สำหรับวิถีชีวิตของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) และจริยธรรมของท่านนั้น ให้ความสำคัญอย่างใหญ่หลวง ในด้านการเผยแพร่อิสลาม ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับอิสลามได้สอนให้เราได้เรียนรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงของโลกอาหรับ อันสืบเนื่องโดยจริยธรรมของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ทั้งนี้อัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ทรงยกย่องคุณลักษณะของท่านไว้ว่า

“แท้จริง เจ้ามีจริยธรรมอันยิ่งใหญ่” (อัล-กอดัม/๔)

และพระองค์ทรงมีโองการอีกว่า

“และถ้าหากเจ้ามีจิตใจที่แข็งกระด้างแล้วไซ้ร้ แน่นนอนพวกเขาเหล่านั้นจะพากันวิ่งหนีออกจากเจ้า” (อาลิอิมรอน/๑๕๕)

ขณะเดียวกัน วิถีชีวิตของท่านนบี(ศ) ในด้านอื่น ๆ ก็ยังมีอีกมากมาย เช่น ความซื่อสัตย์ สุจริต ความอ่อนโยน ความนอบน้อม การมีจิตใจเพื่อแม่และความกล้าหาญ เป็นต้น ซึ่งนับได้ว่าเป็นตัวอย่างที่สูงส่งในแง่ของความดีงามทั้งสิ้น

ท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ) ผู้เป็นบุตรชายของลุงของท่าน ได้พยายามดำเนินไปตามวิถีชีวิตของท่านมาโดยตลอด ฉะนั้นการดำเนินชีวิตของท่านจึงขึ้นตรงตามแบบฉบับแห่งวิถีชีวิตของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ทั้งในด้านแบบแผนแห่งจริยธรรมในด้านต่าง ๆ ซึ่งประชาชาติในยุคปัจจุบันนี้

จำเป็นต้องดัดแปลง แต่งเสริมวิถีชีวิตของตนเองและจริยธรรมของคนให้ได้
มาตรฐานตามแบบแผนเหล่านี้ให้ได้

สิ่งสำคัญที่เราจะกล่าวถึงในที่นี้ก็คือว่า วิถีชีวิตของท่านอิมาม(อ)นั้นคือ
สิ่งที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาโดยจริยธรรมต่าง ๆ เหล่านี้นั่นเอง และเราพึงได้ให้
ความสำคัญกับการชี้นำเหล่านี้ เพื่อเราจะได้เข้าถึงความสุขและความผาสุก
อย่างแท้จริง

คุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเพียงประเด็นเล็กๆ น้อยๆ จากวิถีชีวิตของ
ท่านอิมาม(อ)นั่นคือ

๑. ท่านสุวัยค์ บิน มื่อฟละฮ์ ได้กล่าวว่า ฉันเคยเข้าพบท่านอะลี(อ)ในวัน
หนึ่งซึ่งในบ้านของท่านไม่มีอะไรรับรองเลย นอกจากเสื่อเพียงผืนเดียว
เท่านั้น แล้วท่านก็ใช้เป็นสถานที่นั่ง ฉันได้กล่าวแก่ท่านว่า

“ข้าแต่ ท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ) ท่านเป็นถึงประมุขของบรรดามุสลิม ท่าน
เป็นผู้ปกครองของคนเหล่านั้น และทั้งบัยตุลมาล(กองคลัง) มีแขกเหรื่อ
มากมายมาเยี่ยมเยือนท่านเสมอ แต่ในบ้านของท่านไม่มีสิ่งอื่นที่จะต้อนรับ
แขกนอกจากเสื่อผืนนี้”

ท่านกล่าวว่า “สุวัยค์เอ๋ย ปวงปราชญ์นั้นย่อมไม่สะสมเครื่องเรือนไว้ในบ้าน
ชั่วคราว เบื้องหน้าของเรายังมีบ้านที่ถาวรอยู่ ซึ่งเราจะต้องย้ายไปพบกับ
ความสุขของเราที่นั่น และเราก็คือผู้ที่มุ่งหมายไปยังที่นั่นในเวลาอันใกล้”

สุวัยค์ได้กล่าวว่า “ฉันถึงกับร้องไห้ เพราะคำพูดของท่าน ขอสาบานด้วยพระ
นามของอัลลอฮ์ (ช.บ.)” (๑)

๒. ท่านอะลี(อ)ได้ออกไปพบประชาชน ในขณะที่ท่านสวมเสื้อผ้าที่มีคุณภาพต่ำชุดหนึ่ง

ท่านกล่าวว่า “หัวใจย่อมมีความรู้สึกถ่อมตัวไปตามสภาพของอาภรณ์ที่สวมใส่ และมันจะช่วยทำให้ผู้ศรัทธามีความรู้สึกอย่างนี้ได้ในขณะที่เขามองเห็นมันอยู่กับฉัน” (๒)

๓. ฮารูน บินอินตะเราะฮ์ ได้กล่าวว่า พ่อของฉันได้บอกฉันว่า

“ข้าเคยเข้าพบท่านอะมีรุลมุมีนีน พร้อมกับนำผ้าขนกระต่ายป่าไปให้ แต่ท่านกลับมองดูไปที่ของที่อยู่ข้างล่าง ซึ่งเป็นผ้าฝ้ายกำมะหยี่ ข้าจึงกล่าวแก่ท่านว่า ข้าแต่ท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ) แท้จริงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้กำหนดให้ท่านและคนในครอบครัวของท่านมีสิทธิในทรัพย์สินเหล่านี้ทั้งหมด แต่ท่านกลับเลือกเอาในสิ่งซึ่งท่านสามารถทำเองได้”

ท่านกล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ฉันมิได้สร้างภาระใดๆ ให้แก่พวกท่าน อันเกี่ยวกับทรัพย์สินของพวกท่านเลย แท้จริงผ้าฝ้ายกำมะหยี่ของฉันผืนนี้ คือสิ่งที่ฉันนำออกมาจากบ้านของฉันที่มะดีนะฮ์ อันเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่ฉันมีอยู่” (๓)

(๑) ศัซกีเราะตุล เคาะวาศ หน้า ๖๘

(๒) มะฎออลิบ สุอาล เล่ม ๑ หน้า ๕๕ และกัซฟูล มอมมะฮ์ หน้า ๕๐ และศิฟะตุศ สอฟะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๒๑ และศัซกีเราะตุล เคาะวาศ หน้า ๖๖

(๓) มะฎออลิบ สุอาล เล่ม ๑ หน้า ๕๑ และกัซฟูล มอมมะฮ์ หน้า ๕๐ และศัซกีเราะตุลเคาะวาศ หน้า๖๖

๔. สุวัฑฒ์ บินซื่อฟละฮ์ ได้กล่าวว่า ฉันเคยเข้าพบท่านอะดี บินอะบีฏอลิบ (อ) ในช่วงเวลาอันสั้น แล้วฉันได้พบว่า ตรงที่ท่านนั่งอยู่นั้น มีเนยแข็งอยู่ชิ้นหนึ่ง ซึ่งฉันพบว่ากลิ่นของมันเปรี้ยวมากแล้ว และในมือของท่านมีขนมปังหยาบ ๆ ที่ทำมาจากข้าวบาร์เลย์แผ่นหนึ่งเท่านั้น ท่านใช้มือของท่านหักมันอยู่เสมอ ๆ เมื่อมันหักแล้วท่านก็ทิ้งมันลงไป在那อีก

ท่านกล่าวว่า “ท่านจะไม่ลองชิมอาหารแบบนี้ของเราดูบ้างหรือ”

ฉันกล่าวว่า “ฉันถือศีลอด”

ท่านกล่าวอีกว่า “ฉันเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ได้กล่าวว่า ผู้ใดที่ให้การถือศีลอดยับยั้งตนให้พ้นจากอาหารที่ตนชอบแล้วไซริ์ เป็นหน้าที่สำหรับอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ในอันที่จะต้องให้อาหารที่ใช้จากสวนสวรรค์ และให้น้ำดื่มจากสวรรค์แก่เขาผู้นั้น”

ท่านได้กล่าวอีกว่า “ฉันได้พบกับคนรับใช้ของท่านซึ่งมาเยือนอยู่ใกล้ ๆ ท่านว่า “โอ้เด็กน้อย ทำไมเจ้าไม่ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ในเรื่องของผู้อาวุโสท่านนี้บ้าง ทำไมเจ้าจึงโม้แป้งที่เป็นอาหารให้แก่เขาในชนิดที่ฉันกำลังมองเห็นอยู่ในขณะนี้?”

หญิงรับใช้ได้กล่าวว่า “แน่นอนที่สุด ท่านได้สั่งพวกเราว่า อย่าได้โม้แป้งชนิดที่ละเอียดให้เป็นอาหารแก่ท่าน” (๔)

๕. เศาะอ์ เศาะอะฮ์ บินซุฮาน และสหายของท่าน พร้อมกับคนติดตามอีกจำนวนหนึ่ง ได้กล่าวว่า “ท่านทำตัวกับพวกเราแบบเดียวกับพวกเราทุกคน คือนิ่มนวลและอ่อนโยนที่สุด อีกทั้งวางตัวอย่างเรียบง่ายที่สุด” (๕)

๖. ท่านอะลี (อ) ได้ปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระด้วยทรัพย์สินที่ท่านแสวงหามาด้วยมือของตนเองถึง ๑, ๐๐๐ คน (๖)

๗. ท่านอะลี(อ) ได้ใช้มือของท่านนวดแป้งให้กับพวกยิวในเมืองมะดีนะฮ์กลุ่มหนึ่ง จนกระทั่งมือของท่านอ่อนล้าและท่านได้บริจาคค่าจ้างเหล่านั้นไป และท่านยังผูกหินให้ติดกับท้องท่านอีกด้วย(๗)

(๔) กัซฟูล มอหมะฮ์ หน้า ๔๗

(๕) อะอ์ยานุชชีอะฮ์ เล่ม ๓ หน้า ๑๒๔ และซัรฮ์ นะฮ์ญุลบะลาเกาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๘

(๖) อะอ์ยานุชชีอะฮ์ ๓ กอฟ ๑/๔๒ และยะนาบีอูล มะวัตตะฮ์ หน้า ๑๔๖

(๗) ซัรฮ์ นะฮ์ญุลบะลาเกาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๗

๘. ท่านอิมามอะบูสะฮัน อะลี บินอะหมัด อัล-วาฮีดี(ร.ฎ.)และบรรดานักอธิบายอัล-กุรอานท่านอื่นได้เล่าเรื่องราวที่มีสายสืบติดต่อกันมาว่า ท่านอะลี(อ.)ได้ทำงานรับจ้างตั้งแต่พลบค่ำจนถึงตอนเช้า ซึ่งท่านได้รับค่าจ้างเป็นข้าวสาลีจำนวนหนึ่ง แล้วท่านก็ได้จัดการโม่จนเป็นแป้งเสีย ๑ ใน ๓ ส่วน คนในครอบครัวของท่านได้นำมันมาปรุงเป็นอาหารชนิดหนึ่งเพื่อรับประทาน ครั้นเมื่ออาหารสุกแล้วก็ปรากฏว่ามีคนจนมาขอ พวกเขาก็ได้ให้นำอาหาร นั้นออกมามอบให้เขาไป ต่อมาวันหนึ่งท่านก็ได้นำแป้งส่วนที่ ๒ มาปรุงอีก เมื่อมันสุกดีแล้ว ก็มีเด็กกำพร้าคนหนึ่งมาขอ พวกเขาก็ได้ให้เด็กกำพร้าคนนั้น ไปอีก ต่อจากนั้นท่านก็ได้นำแป้งส่วนที่ ๓ มาปรุงอีก เมื่อมันสุกดีแล้วก็ปรากฏว่ามีเชลยคนหนึ่ง ซึ่งเป็นพวกตั้งภาคีได้มาขอ พวกเขาก็ได้ให้เป็นอาหารแก่เชลยผู้นั้นอีก ทั้งท่านอะลี(อ) ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์(อ)

ท่านสะฮัน(อ) และท่านสุเซน(อ) ต่างก็อ่อนเพลียเพราะความหิว

อัลลอฮ์(ช.บ.)จึงได้ทรงบันดาลให้นบีของพระองค์รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับพวกเขา เพราะแท้จริงเจตนาในการกระทำเช่นนี้ ล้วนขึ้นตรงต่ออัลลอฮ์(ช.บ.)เท่านั้น เป็นการแสวงหารางวัลจากพระองค์และแสวงหาความปลอดภัยให้พ้นจากการลงโทษของพระองค์ อัลลอฮ์(ช.บ.)จึงได้ทรงประทานโอองการมาในอัล-กุรอานหลายโองการ โดยเริ่มต้นตั้งแต่โองการที่ว่า

“และเขาเหล่านั้นได้ให้อาหาร อันเนื่องมาจากความรักที่มีต่อพระองค์”

กล่าวคือ พระองค์ทรงยกย่องคนเหล่านี้ และทรงกล่าวถึงการตอบแทนอันพึงได้สำหรับสภาพการณ์ ด้วยโองการที่ว่า

“คังนั้น อัลลอฮ์(ซ.บ.)จึงปกป้องพวกเขาให้พ้นจากความเลวร้ายในวันนั้น และให้พวกเขาได้รับความปิติสุขและความชื่นชมยินดี และทรงตอบแทนเขาเหล่านั้นไปตามกรณีที่พวกเขาอดทนนั้นคือสวนสวรรค์และผ้าไหม โดยจะเป็นผู้เอกเขนกอยู่บนที่พักพิงในนั้น”

นี่คือการเคารพภักดีที่สมบูรณ์ เนื่องจากพวกเขาได้บริจจาคอาหารไปทั้ง ๆ ที่อาหารนั้นเป็นที่ต้องการของพวกเขาอย่างที่สุดเช่นกัน มิฉะนั้น แล้วชีวประวัติตอนนี้ ก็คงจะไม่เป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่แต่ประการใด และอัลลอฮ์(ซ.บ.) ก็คงจะไม่ให้ความสำคัญจนถึงขนาดที่ประทานโองการเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้แก่ศาสนทูตของพระองค์(ศ)ไว้ในอัล-กุรอาน(๘)

๘. ท่านศอลิห์ได้กล่าวว่า “ฉันได้พบกับท่านอะลี (อ) โดยที่ท่านถืออินทผลัมอยู่ช่อหนึ่ง

ฉันกล่าวกับท่านว่า “ข้าแต่ท่านอะมีรุลมูมีนีน โปรดมอบอินทผลัมช่อนี้ให้กับฉันถือแทนท่านเพื่อไปส่งถึงบ้านของท่านเถิด”

ท่านกล่าวว่า “เจ้าของบ้านคือผู้ที่ควรค่าแก่การถือของของตนเอง” ซึ่งท่านมิได้มอบให้ฉันถือให้ แล้วท่านก็ได้นำมันไปในบ้านของท่านเอง สักพักหนึ่ง ท่านก็ได้กลับออกมาพร้อมกับถุงผ้าใบหนึ่งซึ่งบรรจุอินทผลัมที่เปลือก แล้วท่านได้ไปมาฆวันศุกร์ร่วมกับประชาชน(๙)

(๘) กัซฟูล มอัมมะฮ์ หน้า ๔๕

(๙) ยะนาบีอุล มะวัตตะฮ์ หน้า ๑๔๖

๑๐. ท่านอะลี(อ)ได้กล่าวกับท่านสะฮัน(อ)หลังจากที่ท่านได้รับบาดเจ็บ เพราะอิบนุ มุลญิม(ผู้ที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงสาปแช่ง) ทำร้ายว่า

“สะฮันเอ๋ยจงดูแลคนที่ทำร้ายฉัน จงเอาอาหารของฉันให้แก่เขา และจงเอาน้ำดื่มของฉันให้เขาดื่ม ถ้าหากฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ฉันจะจัดการกับสิทธิของฉันเอง แต่ถ้าฉันตายลงซะรี พวกเจ้าก็จงฟันเขา ๑ ครั้งและจงอย่างฟันซ้ำ แท้จริงฉันเคยได้ยื่นท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ได้กล่าวว่า พวกท่านจงระวังในเรื่องการซ้ำเติมแม่แต่กับสุนัขที่ตะกละ”

จากนั้นท่านอะลี(อ)ได้กล่าวว่า “โอ้ บุตรหลานของอับดุลมุฏฏอติบ ฉันจะไม่สั่งเสียพวกเจ้า ให้ล้างผลาญเลือดเนื้อของมวลมุสลิม โดยกล่าวว่า อะมีรุลมูมีนีนถูกสังหารแล้ว แน่อนไม่มีใครฆ่าฉันเลยนอกจากคนๆ เดียว”
(๑๐)

(๑๐) อัลฟุตุล มุฮิมมะฮ์ หน้า ๑๑๘

คำปราศรัยอันทรงคุณค่าของท่านอะมีรุลมูมินีน(อ)

ในบรรดาจำนวนเศาะฮาบะฮ์ และบรรดาคอลีฟะฮ์ทั้งหลายนั้น ไม่มีคำปราศรัย คำตักเตือนสุภายิต คำสั่งเสีย คำสั่ง และข้อเขียนของใครจะถูกบันทึกไว้ให้เหมือนกับของท่านอะลี(อ) นั่นคือ

หนังสืออะนุส-บะลาอะฮ์ ที่ถูกเรียบเรียงมาด้วยโวหารที่สูงส่ง และสมบูรณ์ด้วยอรรถรสอันลึกล้ำ คือความภาคภูมิใจของมวลมุสลิมทุกคน และเป็นเกียรติยศสำหรับผู้ศรัทธาทุกคน นี่เป็นสิ่งเดียวที่นอกเหนือจากพจนารถของผู้ทรงสร้าง แต่สูงส่งเกินกว่าถ้อยคำของมวลมนุษย์ทั้งปวง

อิบนุ อะบิลฮะดีดได้กล่าวว่า “ท่านจงพิจารณาข้อมูล ถ้อยคำของท่านอะมีรุลมูมินีน (อ) เถิด แล้วท่านจะพบว่า มันแยกแยะมาจากถ้อยคำต่างๆ แห่งพระคัมภีร์ของอัลลอฮ์ (ช.บ.) และเป็นข้อมูลที่เก็บถ้อยคำต่างๆ มาจากความหมายและแนวทางต่าง ๆ จากพระคัมภีร์ มีเค้าโครงอย่างเดียวกับเค้าโครงของพระคัมภีร์ มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะไม่มีคำพูดของใครเสมอเหมือนเทียบเคียงได้ ควรที่จะกล่าวได้ว่า หลังจากพระคัมภีร์แล้วจะไม่มีถ้อยคำของใคร เป็นโวหารสูงส่งลึกซึ้ง มีอรรถรส มีคุณค่าอีกแล้วหากจะมีได้ก็เพียงถ้อยคำของท่านอะลี(อ)เท่านั้น ความจริงข้อนี้ไม่มีใครรู้ได้ นอกจากผู้ที่มีความรู้สันตติที่สุดในงานแขนงนี้เท่านั้น และหาใช่ว่าคนทุกคนจะควรค่ากับการเป็นผู้ครอบครองเพชรอัญมณียิ่งไปกว่านั้น ก็หาใช่ว่าจะคู่ควรกับทองคำเสมอไป

ในบทนี้เราจะบันทึกประโยคคำพูดของท่านอะมีรุลมูมินีน(อ)พอเป็น
สังเขป

๑. จากคำปราศรัยของท่านอะมีรุลมูมินีน(อ) ที่กำชับในเรื่องการ ต่อสู้
และตำหนิพวกที่เฉยเมยในเรื่องนี้ว่า

“แท้จริง การต่อสู้คือประตูด่านหนึ่งของประตูสวรรค์ ที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)
ทรงเปิดไว้สำหรับเหล่าบรรดา ผู้ใกล้ชิดของพระองค์โดยเฉพาะ และมันคือ
อาภรณ์แห่งการสำรวมตนเป็นเกราะของอัลลอฮ์(ซ.บ.)อันแข็งแกร่ง
ผู้ใดละทิ้งมันไปด้วยความรังเกียจ อัลลอฮ์(ซ.บ.)จะ让他ผู้นั้นสวมใส่
อาภรณ์แห่งความต่ำต้อยและสภาพชีวิตที่ได้รับการลงโทษอันน่าอัปยศอดสู
หัวใจจะถูกตรึงไว้ด้วยสิ่งปิดกั้น สัจธรรมจะถูกยึดไปจากเขาเนื่องจาก
ทอดทิ้งการต่อสู้ เขาจะจ้านกับความพ่ายแพ้

ความเป็นธรรมจะถูกปิดกั้น แน่นอนข้าเคยเรียกร้องท่านหลายครั้งแล้วไซ้
ใหม่ว่า ให้ต่อสู้กับพวกเขาทั้งในยามกลางคืนและกลางวัน ทั้งโดยลับและ
โดยเปิดเผย และข้าเคยพูดกับพวกท่านว่าจงสู้รบกับเขาเหล่านั้น ก่อนที่พวก
เขาจะสู้รบกับพวกท่าน ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) หากคน
พวกนั้นได้รับการบุกโจมตีถึงใจกลางบ้านเมืองแล้ว พวกเขาจะได้รับความ
ตกต่ำ กล่าวคือ พวกท่านต้องยอมสวามิภักดิ์และยอมอ่อนข้อให้ จนพวกท่าน
ต้องถูกทำลายอย่างย่อยยับเป็นเสี้ยวๆ และบ้านเมืองก็จะถูกยึดครอง และนี่
คือ พี่ชายของฆอมิด พลังของเขาสามารถพิชิตเมืองอันบาร์(๑)

เขาสามารถสังหารอิซซาน บินอิซซาน อัล-บักรี และทำลายแสนยานุภาพ
ของพวกท่านได้ ทั้ๆ ที่มีอาวุธมากมาย ฉันได้ทราบมาว่าชายคนหนึ่งในหมู่
พวกเขาเข้ามาบุกกรุกสตรีมุสลิม

(๑)เมืองอันบาร์ อยู่ชายฝั่งด้านตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรติส

อีกทั้งย้ายเกียรติโดยถอดกำไลเท้า และเครื่องประดับของพวกนาง นางไม่มีอะไรยับยั้งมันได้นอกจากกล่าวรำพึงและอ้อนวอนขอความเมตตา ต่อจากนั้นพวกเขาก็พากันแยกย้ายกระจัดกระจาย คนผู้ชายในหมู่พวกเขาไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลยและพวกเขาไม่มีใครเสียเลือดเลย นี่ถ้าหากว่ามีชายมุสลิมตายลง

หลังจากเหตุการณ์นี้ด้วยความเสียใจ ก็คงไม่มีอะไรเป็นที่น่าตำหนิ ยิ่งไปกว่านั้นสำหรับข้าถือว่า เป็นสิ่งที่คู่ควรอย่างแท้จริงด้วยซ้ำ ข้าแต่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) นำแปลกใจจริงๆ ที่หัวใจเหล่านั้นตายด้านความรู้สึกสำนึกถูกครอบงำ พวกเขาต่างร่วมกันอยู่ในความผิดพลาด ท่านทั้งหลายต่างพากันทำลายสิทธิของพวกท่านเอง สำหรับพวกท่านจึงมีแต่ความน่าเกลียดและชิงชัง ในยามที่พวกท่านยอมตกเป็นเป้าถูกขว้างปา พวกท่านถูกเร่งเร้า แต่ก็หาได้มีปฏิกิริยาโต้ตอบ พวกท่านถูกทิ่มแทงแต่พวกท่านก็ไม่มีรู้สึกปวดร้าวอะไร ในขณะที่พวกเขาทรยศต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) พวกท่านกลับพึงพอใจ

ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อข้าออกคำสั่งให้พวกท่านออกไปรบกับพวกเขา ในช่วงฤดูร้อน ท่านทั้งหลายก็กล่าวว่า มันร้อนจัดเหลือเกิน ความร้อนจะต้องเผาผลาญเราแน่ ๆ แต่พอข้าฯสั่งให้ออกไปรบกับพวกเขาในช่วงฤดูหนาว พวกท่านก็บอกว่า นี่มันหนาวเหลือเกิน ความหนาวจัดต้องทำลายเราแน่ ๆ ทุกฤดูกาล ไม่ว่าจะร้อนหรือหนาว พวกท่านก็จะผละหนีทั้งนั้น ก็ในเมื่อเป็นอย่างนี้ ด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) พวกท่านก็สมควรแล้วที่ต้องเผชิญกับคมดาบ โอ้พวกเจ้าผู้มีเรือนร่างเป็นบุรุษแต่ไม่ใช่บุรุษ

แม้แต่เพียงนิดเดียวเป็นพวกทารกแรกเกิด และเป็นพวกที่มันสมองติดอยู่กับกำไลสตรี แน่นอน ฉันทันไม่ปรารถนาจะแลเห็น และไม่อยากจะรู้จักกับพวกท่านเลย ด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) เพราะมันน่าเสียใจ

มันน่าละอายแก่ใจ ในที่สุดขอให้อัลลอฮ์(ซ.บ. ทำลายพวกท่านเสียเถิด
แน่นอนพวกท่านทำให้หัวใจของข้าเต็มไปด้วยความรังเกียจ และพวกท่าน
สร้างภาระที่ขมขื่นให้แก่หัวอกของข้าอย่างยิ่ง พวกท่านทำให้ข้ากระอัก
กระอ่วนมีความทุกข์โศก ทูรันทุราย พวกท่านได้ก่อความเสียหายให้แก่ข้า
ด้วยการทรยศและทำลายจนพวกกูเรชถึงกับกล่าวว่า

“บุตรของอะบิฏอเล็บ เป็นชายที่กล้าหาญก็จริง แต่ไม่มีความรู้ในเชิงรบ”
ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) อันว่า บิดาของพวกท่านเหล่านั้น
คนใดบ้างที่มีประสบการณ์ และมีฐานะที่กล้าหน้าเข้าได้ แน่แน่นอนข้าเก่งกล้าใน
เรื่องนี้ ตั้งแต่อายุยังไม่ถึง ๒๐ ปี และข้าก็ยังเป็นอยู่อย่างนี้ ทั้งๆ ที่มีอายุมาก
ถึง ๖๐ ปี แล้วแต่ที่ว่ามันยอมไม่ใช่คำสั่งต่อบุคคลที่ไม่มีความกลัว”

๒. ส่วนหนึ่งจากคำสั่งเสียของท่านอะลี(อ) ที่มีแก่ท่านสะฮัน(อ) และ
ท่านฮุเซน(อ) เมื่อครั้งที่อิบน์ มุลญิม(ผู้ได้รับการสถาปนาแข่งจากอัลลอฮ์(ซ.บ.))
ได้ใช้ดาบฟันนั้น มีใจความว่า

“ข้าขอสั่งเสียเจ้าทั้งสองให้มีการสำรวจตนต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) และจง
อย่าละเมิดกับโลกนี้ ถึงแม้มันจะละเมิดต่อเจ้าทั้งสอง และจงอย่าแสดงความ
เสียใจกับสิ่งใด ๆ ก็ตามในโลกที่มันสูญเสียไปจากเจ้าทั้งสอง จงพูดความ
จริง จงทำงานเพื่อผลการตอบแทน จงเป็นศัตรูกับผู้ชั่วธรรม จงเป็นผู้
ช่วยเหลือคนที่ได้รับความไม่เป็นธรรม ข้าขอสั่งเสียแก่เจ้าทั้งสอง และลูกๆ
ของข้าทั้งหมดและภรรยาของข้าทั้งหมด ตลอดจนถึงคนที่ได้รับหนังสือของ
ฉันทั้งหมดว่า ให้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) จงทำให้งานของพวกเจ้ามี
ระเบียบ จงปรับปรุงแก้ไขเรื่องระหว่างพวกเจ้าให้ดี เพราะฉันเคยได้ยินท่าน
ผู้เป็นตาของพวกเจ้า

ผู้เป็นศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า

“การปรับปรุงแก้ไขในเรื่องราวระหว่างพวกเดียวกันนั้นมีคุณค่าสูงกว่า การนมาซและการถือศีลอดโดยทั่ว ๆ ไป”

“วัลลอฮ์ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) เรื่องของลูกกำพร้า พวกเจ้าจงอย่า ล้วงของที่อยู่มากของพวกเขาออกมา และจงอย่าให้เขาเหล่านั้นได้รับความ สูญเสียอันเนื่องมาจากเกียรติยศของพวกเจ้า”

“วัลลอฮ์ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ในเรื่อง เพื่อนบ้านของพวกเจ้า พวก เขาคือคำสั่งเสียของนบีของพวกเจ้า ท่านนบี(ศ)ไม่เคยว่างเว้นจากการสั่งเสีย ในเรื่องของพวกเขาจนเราถึงกับคิดว่าท่านจะมอบมรดกให้กับพวกเขา”

“วัลลอฮ์ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) ในเรื่องอัล-กูรานจงอย่าให้คนอื่น นอกจากพวกเจ้าถือปฏิบัติตามคำสั่งสอนของมัน ถ้าหน้าพวกเจ้า”

“วัลลอฮ์ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) เรื่องนมาซมันคือเสาหลักแห่ง ศาสนาของพวกเจ้า”

“วัลลอฮ์ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) ในเรื่องของบ้านของพระผู้อภิบาล ของเจ้า พวกเจ้าจงอย่าเห็นห่างจากมันตราบใดที่พวกเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เพราะ ถ้ามันถูกทอดทิ้ง พวกเจ้าก็จะไม่ดูแลต่อกันและกัน”

“วัลลอฮ์ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) ในเรื่องการต่อสู้ (การทำญิฮาด) ด้วยทรัพย์สินด้วยชีวิต และด้วยวาจาของพวกเจ้า ในวิถีทางของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) พวกเจ้าจงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง และจงเสียสละอย่างทุ่มเท และจง ระมัดระวังการหลบหนีและตัดขาด อีกทั้งจงอย่าละทิ้งการสอนให้ทำความดี และยับยั้งห้ามปรามจากการทำความชั่ว

มิฉะนั้นความชั่วของพวกเจ้าจะครอบงำพวกเจ้า เมื่อนั้น ถ้าพวกเจ้า
วิงวอนขอพระองค์ก็จะไม่ทรงตอบรับพวกเจ้า”

ต่อจากนั้น ท่านได้กล่าวอีกว่า

“โอบุตรหลานของอับดุลมุฏฏอลิบเอ๋ย ฉันจะไม่สั่งเสียพวกเจ้าว่าให้หลัง
เลือดของพี่น้องมุสลิม โดยพวกท่านจะกล่าวว่า อะมีรุลมุมีนีนถูกสังหารแล้ว
แน่นอน ไม่มีใครสังหารฉัน นอกจาก ฆาตกรที่ฆ่าฉันคนเดียวเท่านั้น”

“พวกเจ้าจงรู้ไว้เถิดว่า ถ้าหาก ฉันตายลงกับการพินครั้งเดียวของเขาใน
ครั้งนี้ พวกเจ้าก็จงพินเขากลับไปหนึ่งครั้งเช่นเดียวกัน และจงอย่าให้ชายคน
ใดพินซ้ำ เพราะฉันเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้กล่าวว่า

“การซ้ำเติมเป็นของต้องห้ามแม้กับสุนัขที่ตะกละก็ตาม”

๓. ในบันทึกของท่าน อะมีรุลมุมีนีน(อ)ที่ส่งไปยัง ฮาริษ อัล-ฮัมมะดานี
นั้น มีใจความว่า

“และจงยึดสายเชือกแห่งอัล-กูรอาน และจงนำกูรอานไว้เพื่อสั่งสอน
และจงนำหลักการที่กูรอานได้อนุมัติให้ใช้ได้นำมาใช้และจงนำข้อห้ามจาก
อัล-กูรอานมาเป็นข้อห้ามจงเชื่อในสิ่งที่มาจากความจริง จงเปรียบเทียบจาก
สิ่งที่ผ่านมาจากโลกนี้ กับสิ่งที่ยังคงเหลืออยู่ ถึงแม้มันจะเป็นของที่คล้ายคลึง
กัน แต่ของที่มาที่หลังย่อมตามทันของที่มาในตอนแรกของมันได้เสมอ
ของๆ มันทุกอย่างล้วนสลายและแยกจากกัน และจงให้เกียรติกับพระนาม
ของอัลลอฮ์(ซ.บ.) อย่างกล่าวถึงพระองค์นอกจากสิ่งที่เป็นสัจจะ
จงคิดถึงความตายให้มาก และจงคิดถึงเรื่องราวหลังจากความตายให้มาก
และจงอย่าตั้งใจกับความตายอย่างเด็ดขาดจนกว่าจะอยู่กับเงื่อนไขที่มั่นคง
แล้ว

จรรยาวัตรว่างกับการงานทุกอย่างที่เจ้าของงานนั้นๆ พึงพอใจในงานดังกล่าวเพื่อตนเองและเป็นที่ยอมรับสำหรับมุสลิมทั่วไป จรรยาวัตรว่างการงานที่กระทำลงไปในที่ลับทุกประเภท และที่น่าละอายแก่ใจที่จะกระทำนั้นๆ ในที่ที่เปิดเผยและจรรยาวัตรว่างงานทุกประเภท ที่ถ้าหากเจ้าของงานนั้นๆ ถูกถามถึงแล้ว เขาแสดงความรังเกียจหรือมีอาการแก้ตัว จงอย่าทำตัวของเจ้าให้ตกเป็นเป้าเนื่องจากพูดมาก และจงอย่าพูดกับประชาชนทุกเรื่องที่เจ้าเคยได้ยินได้ฟังมา เพราะในเรื่องเช่นนี้มีความเท็จจริงมากมาย จงหนักแน่นด้วยความอดกลั้น จงหลีกเลี่ยงจากการใช้อำนาจ จงมีความละมุนละม่อมในยามโกรธ จงอ่อนปรนกับฝ่ายบริหาร(ในยามที่อำนาจการปกครองอยู่ในมือของเจ้า) จงเป็นผู้ลงโทษตัวเอง และจงปรับปรุงความโปรดปรานทุกอย่างที่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงประทานให้แก่เจ้าให้ดีๆ และจงอย่าทำให้ความโปรดปรานของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ที่ทรงประทานมายังเจ้าต้องสูญเสียไป และจงทำให้เป็นที่ประจักษ์แก่ตัวเองของเจ้าว่า มีความเป็นไปตามกรณีที่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้ทรงโปรดปรานสิ่งนั้นๆ ให้แก่เจ้า”

“จงรู้ไว้เถิดว่า ผู้ศรัทธาที่มีคุณงามความดีมากที่สุด ต้องเสียสละทุ่มเทชีวิต พวกพ้องและทรัพย์สินของตน เพราะไม่ว่าเจ้าจะเสียสละสิ่งของอันใดที่ดีๆ มันจะยังคงอยู่เป็นถาวรสำหรับเจ้าเสมอ อะไรก็ตามที่เจ้าซักซ้าเซเชื่อนมันจะเป็นความดิงามสำหรับคนอื่นไปเสียเสมอ จรรยาวัตรว่างในการเป็นเพื่อนกับคนที่มีความคิดเห็นอ่อนแอ และมีงานที่น่ารังเกียจ เพราะว่าเพื่อนย่อมเป็นตัวอย่างของเพื่อน จงอาศัยอยู่ในแหล่งอาศัยที่มีคนหมู่มาก เพราะที่นั่นเป็นศูนย์รวมของบรรดามุสลิม จรรยาวัตรว่างสภาพหลงลืม แข็งข้อ และตระหนี่ในการส่งเสริมต่อการเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮ์(ซ.บ.)

จงให้ความเห็นสั้นๆ กับเรื่องใดก็ตามที่เป็นประโยชน์แก่เจ้า จงระมัดระวัง
ในเรื่องการนั่งตามตลาดร้านค้า เพราะมันเป็นแหล่งมั่วสุมของมารชัฏอน
และเป็นที่แสดงออกของความเลวร้าย จงมองคนที่เจ้ามีความเป็นเลิศ
มากกว่าเขาไว้ให้มาก เพราะนี่คือประตูบานหนึ่งของความสำนึกรู้ใน
พระคุณกรุณา จงอย่าเดินทางในวันศุกร์จนกว่าจะได้เข้ามาเสียก่อน
ยกเว้นในกรณีที่เป็นงานเสียสละเพื่อวิถีทางของอัลลอฮ์(ซ.บ.)หรือเป็น
เพราะอยู่ในภารกิจที่เดือดร้อน จงปฏิบัติตามอัลลอฮ์(ซ.บ.)ในการทำงานทุก
กรณีของเจ้า เพราะการปฏิบัติตามอัลลอฮ์(ซ.บ.)คือความประเสริฐเลิศเลอยิ่ง
กว่าสิ่งใด จงปลอบประโลมตัวของเจ้าให้ตกอยู่ในการเคารพภักดี
และจงเป็นเพื่อนกับมัน และจงอย่าใช้อำนาจของมัน จงฉายเอาโอกาสและ
ความสามารถของมันเพื่อกิจการอันนอกเหนือไปจากนมาซที่ถูกบังคับ คือ
จำเป็นต้องชดใช้ชำระคืนตามข้อผูกพัน (นมาซกอฎอ)ไปตามวาระของมัน
จงระวังตนจากการเป็นมิตรกับคนฝ่าฝืน เพราะความชั่วย่อมถูกติดตามมา
ด้วยความชั่ว

จงสำรวจตนต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) จงรักบุคคลอันเป็นที่รักของพระองค์ จง
ระวังความโกรธเพราะมันเป็นพลพรรคที่ยิ่งใหญ่ของอิบลิส วัสลาม"

สุภาษิตอันลือชื่อของท่านอิมามอะลี(อ)

ถ้อยคำต่างๆ ของท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)นั้นไม่อาจสรุปลงด้วยบทสั้นๆ ได้ ในหนังสือ “นะฮ์ญุลบะลาฆะฮ์” ได้รวบรวมสุภาษิตอันลือชื่อของท่านไว้ถึงห้าร้อยบท

สำนักพิมพ์อัลสะดิษแห่งเลบานอน อามีน ฮัร รัยฮานี ได้พิมพ์สุภาษิตของท่านถึง ๑๐๐ บท ลงในหนังสือเล่มหนึ่งต่างหากและอีกเล่มหนึ่ง พิมพ์มากถึง ๑, ๐๐๐ บท นอกเหนือจากนี้สำนักพิมพ์อื่นๆ ก็ดำเนินการจัดพิมพ์สุภาษิตของท่านนับเป็นจำนวนพันๆ บทอีกเช่นกัน

ต่อไปนี้เป็นสำนวนสุภาษิตสั้นๆ เกี่ยวกับเรื่องจริยธรรม ความรู้เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า มารยาท และความรู้ทั่วไปที่ไม่เป็นประโยชน์ใดๆ เหมือนแห่งอื่น ในเรื่องราวเหล่านี้นับว่าเป็นสิ่งที่อำนวยความสะดวกให้แก่สภาพสังคมของเราอย่างมากมาหลายทีเดี๋ย ในที่นี้เราจะเสนอสุภาษิตของท่านอิมามอะลี(อ)ไว้จำนวน ๒๕ บท

๑. เมื่อท่านมีอำนาจเหนือฝ่ายศัตรูของท่านก็จงถือหลักการผ่อนปรนแก่เขาอย่างดีที่สุดแทนการใช้อำนาจ
๒. ผู้ใดทำงานช้า ผลลัพธ์ของงานก็จะเสร็จเร็วไม่ได้
๓. การชำระบาปใหญ่อยู่ที่การช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ และการผ่อนปรนแก่คนที่กำลังลำบาก

๔. บุตรของอาดัมเอ๋ย ถ้าเจ้าเห็นว่าพระผู้อภิบาลของเจ้ามอบความโปรดปรานมาแก่เจ้าในขณะที่เจ้ากำลังทรยศพระองค์อยู่นั้นก็จงได้ระมัดระวังเถิด

๕. เมื่อเจ้าอยู่ด้านหลังสุด ส่วนความตายนั้นอยู่ข้างหน้าสุด นั่นแหละ คือที่ต้องพบกันอย่างรวดเร็ว

๖. ลิ่นคือสิ่งโศก หากเว้นว่างจากมัน มันก็จะเป็นอูฐเชื่อง

๗. ฉันแปลกใจจริง ๆ กับคนที่ทำบาปในขณะที่เดียวกับที่ขอกภัยโทษ

๘. คนที่ปรับปรุงแก้ไขเรื่องที่อยู่ระหว่างตนกับอัลลอฮ์(ช.บ.)ได้ อัลลอฮ์(ช.บ.)ก็จะแก้ไขเรื่องระหว่างเขากับมนุษย์ได้และคนที่แก้ไขเรื่องระหว่างตนกับปรโลกได้ อัลลอฮ์(ช.บ.)ก็จะแก้ไขเรื่องระหว่างเขากับโลกนี้ได้ คนใดที่เป็นผู้ขัดเกลาตนเอง อัลลอฮ์(ช.บ.)ก็จะเป็นผู้พิทักษ์รักษาเขา

๙. ความยิ่งใหญ่ของผู้สร้างอยู่ใกล้กับตัวเจ้า และสิ่งที่เล็กที่สุดจากสิ่งที่ถูกสร้างนั้น อยู่ในดวงตาของเจ้าเอง

๑๐. วาระที่ผู้ถูกอธรรมกระทำต่อผู้อธรรม ย่อมร้ายแรงกว่าวาระที่ผู้อธรรมกระทำต่อผู้ถูกอธรรม

๑๑. จะไม่ถือว่าเป็นการเชื่อฟังของมนุษย์ในขณะที่เมื่อเขาฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์(ช.บ.)

๑๒. สิ่งใดก็ตามอันเป็นเรื่องของศาสนา ถ้าประชาชนละทิ้งเพียงเพื่อความสะดวกสบายในทางโลก อัลลอฮ์(ซ.บ.) จะทรงบันดาลภัยพิบัติที่ร้ายแรงกว่านั้นให้เกิดขึ้นแก่พวกเขา

๑๓. ผู้ใดที่ทำให้ตัวเองตกอยู่ในข้อกล่าวหา ก็จงอย่าประณามคนที่มองตนในแง่ร้ายอย่างเด็ดขาด

๑๔. ผู้กีดกันเพราะความโกรธเพื่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)จะเป็นคนที่เข้มแข็งที่สุดในการต่อสู้กับความผิดพลาด

๑๕. เสาบียงที่เลวร้ายที่สุดในการคืนกลับสู่ปรโลก คือการเป็นศัตรูกับบ่าวของอัลลอฮ์(ซ.บ.)

๑๖. จงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)บ้างเถิด แม้แต่เพียงนิดหน่อย และจงทำให้มีสิ่งปิดป้องกำบังระหว่างเจ้ากับอัลลอฮ์(ซ.บ.) แม้ว่าจะจะเป็นสิ่งที่เบาบาง

๑๗. ในความโปรดปรานทุกอย่างล้วนมีสิทธิอยู่ ณ อัลลอฮ์(ซ.บ.) ผู้ใดกระทำหน้าที่ตามสิทธินั้นๆ เขาก็จะได้รับมัน ผู้ใดริดรอนสิทธินั้นๆ ก็จะเป็นอันตราย เพราะพลาดโอกาสจากความโปรดปรานนั้นๆ

๑๘. งานที่ดีที่สุดมักจะเป็นงานที่เจ้าต้องฝืนใจของเจ้ากระทำเสมอ

๑๙. ความขมขื่นที่มีในโลกนี้ คือความหวานชื่นในโลกหน้า และความหวานชื่นในโลกนี้คือความขมขื่นในโลกหน้า

๒๐. บุตรของอาดัมเอ๋ย จงเป็นทายาทของตนเองกับทรัพย์สินของตนเอง และจงทำงานไปกับทรัพย์สินนั้นๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์อันควรแก่การที่คนที่มาทีหลังเจ้าจะสามารถทำงานไปกับมันได้

๒๑. ถ้าท่านยากจน ก็จงทำการค้ากับอัลลอฮ์(ซ.บ.)ด้วยการบริจาค

๒๒. คนที่หวงแหนคนรักของตน จะไม่ล่วงประเวณีเป็นอันขาด

๒๓. พวกเจ้าจงยำเกรงกับการประพฤติที่เป็นการทรยศต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) ในยามที่อยู่ตามลำพัง เพราะผู้ที่ทรงมองเห็นคือผู้ตัดสิน

๒๔. บาบที่รุนแรงที่สุด ได้แก่การกระทำที่เจ้าตัวคุณเคลนว่าเป็นเรื่องเล็ก

๒๕. การให้อภัยคืออาภรณ์ประจำตัวของคนจน การขอบคุณคืออาภรณ์ติดตัวของคนรวย(๑)

(๑)สุภาษิตสั้นๆ เหล่านี้ ล้วนนำมาจากหนังสือ นะฮญลอะลาอะฮะฮ์

ตอบคำถามของอิมามอะลี(อ)

ลึกซึ้งและสะสวย

บ่อยครั้งเหลือเกินที่มีการถามแบบรุกไล่ท่านอะมีรุลมุมินีน(อ)ด้วยคำถามที่ขยาด แต่ท่านก็สามารถตอบได้อย่างทันท่วงทีและสละสะสวย มีความลึกซึ้ง อยู่ในคำตอบอย่างน่าสังเกต บางครั้งท่านต้องตอบคำถามของนักปราชญ์ คริสเตียนและพวกยิว ปรากฏว่าคนเหล่านั้นต่างมีความฉงนใจในคำตอบยิ่งนัก เมื่อมาถามท่านอะมีรุลมุมินีน(อ)

ดังตัวอย่างการตอบคำถามของท่านต่อไปนี้

ถาม-ตอบ

เรื่องที่ ๑

มีชาวอาหรับชนบทคนหนึ่งเข้าพบท่านอะมีรุลมุมินีน(อ) แล้วกล่าวว่า “ฉันเห็นสุนัขตัวหนึ่งร่วมเพศกับแพะตัวหนึ่ง แล้วมันก็มีลูกออกมา บทบัญญัติในเรื่องนี้จะว่าอย่างไร?”

ท่านอิมามอะลี(อ)ตอบว่า “จงพิจารณาดูในเวลากิน หากมันกินเนื้อ มันก็คือสุนัข แต่ถ้ามันกินหญ้า มันก็คือแพะ”

ชาวอาหรับชนบท “ฉันเห็นมันในบางครั้งก็กินหญ้า และในบางครั้งก็กินเนื้อ”

อิมาม(อ) “จงดูในการดื่ม หากมันดื่มอย่างแพะ มันคือแพะ แต่หากมันตัวคลื่นดื่มอย่างสุนัขมันก็คือสุนัข”

ชาวอาหรับชนบท “ฉันเห็นมันค่อมอย่างนั้นบ้าง และค่อมอย่างนี้บ้าง”

อิมาม(อ) “ก็จงดูมันในเวลาเดินกับสัตว์เลี้ยงอื่นๆ ถ้าสัตว์นั้นๆ เดินช้ากว่ามันๆ คือสุนัขแต่ถ้าสัตว์เลี้ยงนั้นๆ เดินเร็วกว่าหรือพอๆ กัน มันคือแพะ”

ชาวอาหรับชนบท “ฉันเห็นมันทั้งสองพอๆ กัน”

อิมาม(อ) “จงพิจารณาดูในเวลาหนึ่ง หากมันคุกเข่าหมอบ มันคือแพะ แต่หากมันใช้เท้ายันมันคือสุนัข”

ชาวอาหรับชนบท “ฉันเห็นมันทั้งสองอย่าง”

อิมาม(อ) “จงเชื่อดมันดู หากมันมีกระเพาะมันคือแพะ แต่ถ้ามันมีลำไส้ใหญ่เท่านั้น มันคือสุนัข”

คนอาหรับชนบทผู้นั้นก็ยอมรับฟังเนื่องจากความละเอียดพิสดารที่ท่านอิมามอะลี(อ)ให้คำตอบนั่นเอง(๑)

(๑) เกาะภู อะมีรุลมุมีนีน ของซัยคัซซุเซน ชะฟาอี

ถาม-ตอบ

เรื่องที่ ๒

มีชายคนหนึ่งถูกนำตัวมาหาท่านอุมร์ บินค็อลฎอบ เพราะเขาเที่ยวออกประกาศกับคนทั้งหลายที่ถามถึงความเป็นอยู่ของเขาว่า “ท่านเป็นอย่างไรบ้าง?”

แล้วเขาตอบว่า “ฉันก็มีความเป็นอยู่ที่ดี เพราะว่าฉันได้กลายเป็นผู้ที่ชอบของฟิถนะฮ์ (ไม่ดีหรือทดสอบจากอัลลอฮ์) ฉันกลายเป็นผู้รังเกียจความจริง ฉันเชื่อถือพวกยิวและพวกนัศอรอ (คริสเตียน) ฉันศรัทธาในสิ่งที่ฉันมองไม่เห็น ฉันจะยึดมั่นในสิ่งที่ยังไม่ถูกสร้างมา”

ดังนั้น ท่านอุมร์จึงส่งชายคนนี้ไปหาท่านอิมามอะลี(อ) เมื่อมาถึงท่านอุมร์ก็ได้เล่าเรื่องราวจากคำพูดของชายคนนั้น

ท่านอะลี(อ)ได้กล่าวว่า “ชายคนนั้นพูดถูก ที่เขารักของฟิถนะฮ์ ก็เพราะอัลลอฮ์ (ซ.บ.) กล่าวว่า อันที่จริงทรัพย์สินและลูกๆ ของสุเจ้าเป็นของทดสอบ และที่เขารังเกียจความจริงนั้น ก็หมายความว่า ความตายตามที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) บอกว่า “ความตายจะมาในฐานะเป็นความจริง” ที่เขาเชื่อพวกยิวกับพวกนัสอรอนั้น ก็เพราะอัลลอฮ์ทรงมีโองการว่า “พวกยิวกล่าวว่า พวกนัสอรอนั้นมิได้ตั้งอยู่กับสิ่งอันใดเลย” และพวกนัสอรอก็กล่าวว่า พวกยิวก็ได้ตั้งอยู่กับอะไรเลย ที่ว่าเขาศรัทธาในสิ่งที่เขามองไม่เห็นก็หมายความว่า เขาศรัทธาในอัลลอฮ์(ซ.บ.)นั่นเอง ที่ว่าเขายึดมั่นในสิ่งที่ยังไม่ถูกสร้างก็หมายความว่า เขายึดมั่นในยามอวสาน”

ท่านอุมร์กล่าวว่า “ข้าขอความคุ้มครองจากอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ให้พ้นจากความหลงผิดในยามที่ไม่มีอะลี (อ) อยู่ด้วย” (๒)

(๒) นูรุล อัลศ็อร ของชิบลิญญี หน้า ๗๕

ถาม-ตอบ

เรื่องที่ ๓

ท่านกะอับ อัลดะหฺบารี ได้ถามท่านว่า “โอ้ บิดาของสะซัน (อิมามอะลี (อ)) จงบอกข้าพเจ้าซิว่า ใครคือคนที่ไม่มีพ่อ ใครคือคนที่ไม่มีญาติ ใครคือคนที่ไม่มียศทางสำหรับตน?”

ท่านอิมามอะลี(อ)กล่าวว่า “คนที่ไม่มีพ่อ ได้แก่ อีซา (อ) คนที่ไม่มียศทาง ได้แก่ อาคัม (อ) คนที่ไม่มียศทางสำหรับตน ได้แก่ อาคารแห่งอัลลอฮ์ (ช.บ.) (บัยตุลชะรออม)”

เขาพูดอีกว่า “จงบอกข้าพเจ้าว่า ในของสามอย่างที่ไม่นับปฏิสนธิในครรภ์ และมีได้ออกมาจากเรือนร่าง?”

อิมาม(อ)ตอบว่า “ไม้เท้าของมุซา (อ) อูฐของชาวอะมูด และแกะของอิบรอฮีม (อ) จงถามมาเถิดกะอับ ”

เขากล่าวอีกว่า “โอ้ บิดาของสะซัน ยังมีอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าหากท่านตอบได้ แสดงว่าท่านเป็นเลิศอย่างแน่แท้”

อิมาม(อ)พูดว่า “ถามมาเถิด กะอับ ”

เขาถามว่า “สุสานที่เคลื่อนที่ไปกับเจ้าของคืออะไร?”

อิมาม(อ)ตอบว่า “นั่นคือ ท่านยูนุส (อ) บุตรของมะดา ในขณะที่อัลลอฮ์ (ช.บ.) ชังเขาไว้ในท้องปลาตัวใหญ่” (๓)

(๓) เต็มเต็ม

ถาม-ตอบ

เรื่องที่ ๔

ชาวียคนหนึ่งได้ถามท่านอิมามอะลี(อ)ว่า “จงบอกข้าพเจ้า มาซิว่า อะไร ที่มีได้เป็นของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และอะไรที่มีได้มาจากอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และ อะไรที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ไม่ทรงรู้?”

อิมาม(อ)กล่าวว่า “สำหรับสิ่งที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ไม่ทรงรู้นั้น ก็คือสิ่งที่ พวกยิวในหมู่ชนของท่านพูดกันเองว่า แท้จริงอุซัยรเป็นบุตรของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) แท้จริงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ไม่ทรงรู้เรื่องการมีบุตรของพระองค์ สำหรับ สิ่งที่ท่านพูดว่ามีได้เป็นของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) นั้น ก็คืออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงไม่มี สิ่งตั้งภาคีเสมอพระองค์ ที่ว่ามีได้มาจากอัลลอฮ์(ซ.บ.)นั้น ได้แก่ความ อธรรมต่อปวงบ่าวนั้นมีได้มาจากอัลลอฮ์(ซ.บ.)”

ยิวคนนั้นถึงกับกล่าวว่า “ข้าฯขอปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และแท้จริงมุฮัมมัด (ศ) เป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ซ.บ.)” (๔)

(๔) อัค-เตาฮีด หน้า ๓๓๓

ถาม-ตอบ

เรื่องที่ ๕

หัวหน้าของพวกยิวคนหนึ่งกล่าวว่า “บรรดามุสลิมแอบอ้างว่า อะลี (อ) เป็นคนที่ถกเถียงปัญหา และมีความรู้มากกว่าคนทั้งหมด ท่านทั้งหลายจงพาเข้าไปหาอะลี (อ) ซึ่เพื่อข้าฯจะได้ถามเขาในคำถามที่เขาต้องตอบผิดแน่ ๆ”

แล้วพวกเขาก็เข้ามาหาท่านอิมามอะลี(อ)

ชายคนนั้นกล่าวว่า “โอ้ อะมีรุลมุมินีน ข้าฯต้องการจะถามปัญหาท่านสักข้อ”

อิมาม(อ)กล่าวว่า “จงถามข้าฯได้ตามที่ท่านต้องการ”

เขาถามว่า “โอ้ อะมีรุลมุมินีน พระผู้อภิบาลของเรามีมาตั้งแต่เมื่อไหร่?”

อิมาม(อ)ตอบว่า “โอ้ ชาวยิวเอ๋ยคำว่า มีมาตั้งแต่เมื่อไหร่ นั้น เขาใช้สำหรับผู้ที่เคยไม่มีมาก่อนแล้วมีขึ้นมา ในเมื่อพระองค์คือผู้ทรงมี ที่ไม่ใช่มีขึ้นมาอย่างการก่อตัว ทรงมีอยู่โดยที่ไม่มีวิธีการในการมี

ชาวยิวเอ๋ย คำว่าทรงมีมาก่อนจะใช้กับพระองค์ได้อย่างไร ในเมื่อทรงมีมาก่อน ก่อนการมีอย่างชนิดอย่างชนิดที่ไม่มีจุดคาดหมายและไม่มีที่สิ้นสุด เป็นจุดแห่งความคาดหมายที่ตัดขาด

จากจุดแห่งความคาดหมายใด ๆ ทั้งปวง เพราะพระองค์คือ จุดแห่งความคาดหมายของจุดแห่งความคาดหมายทั้งหลาย”

ชาวยิวผู้นั้นกล่าวว่า “ข้าฯขอปฏิญาณว่า ศาสนาของท่านเป็นสัจธรรม และแนวทางอื่นที่ขัดแย้งกับสิ่งนี้ ย่อมเป็นโมฆะทั้งสิ้น” (๕)

(๕) อัลดาศีด หน้า ๑๗๖

ถาม-ตอบ

เรื่องที่ ๖

รายงานจากท่านซัลมาน อัลฟารีซี (ขออัลลอฮ์(ช.บ.)ทรงประทานความเมตตาแก่ท่าน) ได้เล่าประวัติที่ยืดยาวเรื่องหนึ่งในตอนที่ท่านญายิลิกได้เดินทางเข้ามายังเมืองมะดีนะฮ์พร้อมกับพวกคริสเตียนอีกจำนวนนับร้อยคน หลังจากการวายชนม์ของท่านบี(ศ) เขาได้ถามท่านอะบูบักร์เกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ แต่ท่านอะบูบักร์ก็มิได้ตอบเขาแต่อย่างใด จากนั้นเขาก็ถูกแนะนำให้ไปหาท่านอะลี อะมีรุลมุมีนีน(อ)แล้วเขาก็ถามท่านอิมาม(อ) ก็ตอบส่วนหนึ่งของเรื่องที่ถามกันก็คือ

เขาถามว่า “จงบอกข้ามาซิว่า พระพัคตร์ของพระผู้อภิบาลผู้ทรงสูงสุดเป็นอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ)ก็ได้จัดการหาไฟและฟืนมาจุด ครั้นพอมันลุกโชติช่วงแล้วอิมาม(อ)ก็กล่าวว่า “ใบหน้าของไฟกองนี้อยู่ที่ไหน?”

เขาตอบว่า “ใบหน้าของมันมีอยู่ทุกทิศ”

อิมาม(อ)กล่าวว่า “นี่เพียงแคไฟที่ถูกจุด ถูกจัดแต่งสร้างสรรค์ขึ้นมาก็ไม่มีความสามารถจะรู้จักใบหน้าของมันได้ แล้วเทียบกันได้อย่างไรกับผู้ทรงสร้างมันขึ้นมาที่ไม่มีส่วนคล้ายคลึงกับมันเลย แต่ทั้งทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ล้วนเป็นของอัลลอฮ์ (ช.บ.) ดังนั้นไม่ว่าพวกท่านจะหันหน้าไปทางไหนก็เท่ากับพบพระพัคตร์ของอัลลอฮ์ (ช.บ.) ไม่มีสิ่งซ่อนเร้นใด ๆ ซ่อนเร้นจากพระผู้อภิบาลของเราได้” (๖)

(๖) อัลดะฮีด หน้า ๑๘๒(๕) อัลดะฮีด หน้า ๑๗๖

วินิจฉัยอันชาญฉลาดของท่านอะมีร์ลุมินีน(อ)

บ่อยครั้งที่ปัญหาอันยุ่งยาก และลำบากในการพิจารณาตัดสินได้ถูกนำมาเสนอแก่ท่านอิมามอะลี(อ) ซึ่งล้วนแต่เป็นปัญหาที่ต้องใช้กำลังทางด้านความคิดอย่างสูง ที่ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ถูกนำขึ้นมาเสนอแก่ท่านก็เป็นเพราะว่าท่านคือ ผู้ตัดสินปัญหาที่ชาญฉลาด และสามารถบอกเล่ารายละเอียดต่าง ๆ ได้ดีที่สุด นี่มิได้เป็นเรื่องที่เกินเลยจากความจริงแต่ประการใด ในเมื่อท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้เคยกล่าวถึงท่านไว้ว่า

“ท่านทั้งหลายจงให้อะลี(อ) เป็นผู้ตัดสินปัญหา”

ท่านอิบน์ซุฮัยร และนักปราชญ์อีกหลายท่านได้รับรายงาน มาจากท่านอะลี(อ)ว่า

“เมื่อครั้งที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้ส่งฉันไปปกครองเมืองยะมันั้น ฉันได้กล่าวว่า

“โอ้ ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ท่านได้ส่งฉันไปปกครองเมืองยะมันั้นทั้ง ๆ ที่ฉันยังเป็นคนหนุ่ม ฉันจะไปพิจารณาตัดสินปัญหาในระหว่างพวกเขาได้อย่างไร ในเมื่อฉันยังไม่มีความรู้ในเรื่องการตัดสินปัญหา”

ท่านได้ตอบมาที่หน้าอกของฉันด้วยมือของท่าน แล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ขอได้โปรดชี้นำหัวใจของเขาและจงทำให้วาจาของเขามั่นคง ขอสาบานต่อพระเจ้าผู้ซึ่งทรงผลิเมล็ดพืช ฉันไม่เคยสงสัยแต่ประการใดกับการตัดสินปัญหาใด ๆ ของคุณูร์ณีสองฝ่าย” (๑)

(๑) อัญญาะบะกอด อัลกุบรอ เล่ม ๒ หน้า ๑๐๐

เรามีหนังสือหลายเล่มที่บันทึกเกี่ยวกับเรื่องการตัดสินใจหาของ
ท่านอะลี(อ) แต่เราจะนำมาเสนอเพียงบางส่วน

(๑)

ท่านชะรีฟ ได้กล่าวว่า “ฉันดำรงตำแหน่งเป็นผู้พิพากษา ในสมัยของท่าน
อุมร์ บินค็อฏฏอบ

วันหนึ่งมีชายคนหนึ่งมาหาฉันแล้วกล่าวว่า

“โอ้ อะบูมุฮัมมัด มีชายคนหนึ่งได้มอบผู้หญิงสองคนให้แก่ข้าฯ คน
หนึ่งนั้นเป็นอิสรชน

ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นเชลย ซึ่งฉันได้ให้ทั้งสองคนอยู่ในบ้านเดียวกัน วัน
หนึ่งทั้งสองคนได้คลอดบุตรเป็นบุตรชายหนึ่ง เป็นบุตรหญิงหนึ่ง แต่ทั้งสอง
ต่างก็อ้างว่าเด็กผู้ชายเป็นบุตรของตน และต่างคนก็ปฏิเสธที่จะรับเด็กผู้หญิง
ขอให้ท่านได้โปรดตัดสินไปตาม หลักเกณฑ์การตัดสินของท่านในเรื่องของ
คนทั้งสองนี้ด้วยเถิด ”

แต่ฉันไม่มีปัญญาตัดสินปัญหาระหว่างคนทั้งสองนี้แต่ประการใด ฉันจึง
ไปหาท่านอุมร์

แล้วฉันก็ได้เล่าเรื่องราวให้ท่านฟัง

ท่านถามว่า “แล้วท่านตัดสินไปอย่างไร?”

ฉันตอบว่า “ถ้าหากฉันสามารถตัดสินได้ เรื่องอะไรฉันจะมาหาท่าน ”

ดังนั้นท่านอุมร์จึงรวบรวมบรรดาสาวกทั้งหมดของท่านนบี(ศ) มา
ประชุม และสั่งให้ฉันเล่าเรื่องที่ผมได้บอกเล่าท่านไปแล้วแก่คนเหล่านั้น
และท่านได้หารือกับคนเหล่านั้น ซึ่งทุกๆ คนต่างก็ให้ความเห็นมาที่ผมบ้าง
ที่ท่านอุมร์บ้าง

ท่านอุมร์กล่าวว่า “แต่ฉันรู้จักผู้ทำให้ทางออกแก่ปัญหานี้ได้ ”

พวกเขาบอกว่า “ท่านพูดอย่างนี้คงจะหมายถึงบุตรของอะบีฏอลิบหรือ?”

ท่านกล่าวว่า “ถูกแล้ว แล้วจะดำเนินการอย่างไร?”

พวกเขาตอบว่า “ท่านก็ส่งคนไปเชิญตัวเขามาหาท่านได้”

ท่านกล่าวว่า “ไม่ได้ ศักดิ์ศรีของตระกูลบนีฮาซิมมีอยู่ที่เขา แหล่งที่มาแห่งความรู้ก็อยู่ที่เขา

เขาควรจะถูกไปหา มิใช่จะเป็นฝ่ายมาหา เพราะวิทษปัญญาอยู่ที่บ้านของเขา ดังนั้นพวกท่านจงลุกขึ้นไปหาเขาพร้อมกับเรา”

แล้วเราก็มารหาท่านอะมีรุลมุมินีน(อ) ขณะนั้นเราได้พบว่า เขาชอบอยู่กับฝาบ้านแล้วอ่าน โองการที่มีใจความว่า

“มนุษย์คิดหรือว่า ตนจะถูกทอดทิ้งอย่างไรความหมาย”

แล้วท่านก็ร้องไห้ พวกเราจึงรอรออยู่จนกระทั่งท่านหยุดร้อง จากนั้นก็ขออนุญาตเข้าไปหาท่าน แล้วท่านก็ได้ออกมาหาพวกเราต่างๆ ที่ท่านใส่เสื้อคลุมที่มีแขนครึ่งเดียว ท่านได้หันหน้าไปหาท่านอุมร์ แล้วกล่าวว่า

“มีอะไรในการมาของท่านหรือ?”

ท่านอุมร์หันกลับมา แล้วสั่งให้ฉันเล่าเรื่องราวให้ท่านอะลี(อ)ฟัง

อิมาม(อ)ถามว่า “แล้วท่านตัดสินใจไปอย่างไร?”

ฉันตอบว่า “ฉันไม่มีปัญหาแก่ปัญหานี้”

แล้วท่านก็หยิบของสิ่งหนึ่งมาจากพื้นดิน แล้วกล่าวว่า

“การตัดสินใจปัญหานี้ง่ายกว่าสิ่งนี้เสียอีก”

ต่อจากนั้นท่านได้สั่งให้นำผู้หญิงทั้งสองคนมา และท่านได้นำภาชนะอย่างหนึ่งมาด้วย แล้วท่านก็มอบให้ผู้หญิงคนหนึ่ง พลังกล่าวว่า “จงบีบน้ำนมลงในนี้ซิ”

แล้วนางก็บีบน้ำนมของนางลงในนั้น แล้วท่านก็เอาไปชั่งคูน้ำหนักและมอบภาชนะอีกอันหนึ่ง พลางกล่าวว่า “จงบีบน้ำนมลงในนี้ซิ”

เมื่อนางบีบน้ำนมลงในภาชนะแล้ว ท่านก็เอาไปชั่งคูน้ำหนักอีก แล้วท่านก็กล่าวแก่คนที่มีน้ำหนักน้ำหนักเบาว่า “เจ้าจงรับเอาลูกที่เป็นผู้หญิงของเจ้าไป” และกล่าวแก่คนที่มีน้ำหนักน้ำหนักหนักว่า “เจ้าจงรับเอาลูกผู้ชายไป”

แล้วท่านก็หันไปหาท่านอุมร์ พลางกล่าวว่า “ท่านยังไม่รู้ใช่ไหมว่าอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้กำหนดส่วนได้ของผู้หญิงเพียงครึ่งหนึ่งของผู้ชาย กล่าวคือทรงบันดาลให้สติปัญญาและมรดกของนางมีน้อยกว่าของผู้ชาย ทำนองเดียวกัน นมที่จะให้แก่เด็กที่เป็นผู้หญิงก็มีอัตราน้อยกว่าของเด็กผู้ชาย”

ท่านอุมร์กล่าวว่า “แน่นอนที่สุด ความรู้ของท่านเป็นัจธรรม แต่ทว่าพวกของท่านยังโง่อยู่ โอ้บิดาของสะฮัน ”

อิมาม(อ)กล่าวว่า “ไม่เป็นไร โอ้บิดาของฮัฟเสาะฮ์ แท้จริงวันแห่งการตัดสินนั้นถูกกำหนดไว้แล้ว ” (๒)

(๒) เกาะฎอ อะมีรุลมุมินีน (อ) ของตุษตะรี หน้า ๑๒๑

(๒)

ท่านอะมีรุลมุมินีน(อ)ถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับกรณีที่ชายคนหนึ่งตีชายอีกคนตรงที่สำคัญ คนที่ถูกตีได้อ้างว่า เขามองอะไรไม่เห็นเลย และไม่รู้สึกรว่าจะได้กลิ่นอะไรอีกเลย และลิ้นก็หมดความรู้สึกไปเสียเฉยๆ

อิมาม(อ)กล่าวว่า “ถ้าหากเขาพูดความจริง เขาก็จะได้รับค่าทำขวัญ

๓ กรณี

มีคำถามขึ้นว่า “แล้วจะรู้ว่าเขาพูดความจริงได้อย่างไรเล่า

ท่านอะมีรุลมุมินีน?”

อิมาม(อ)ตอบว่า “ที่เขาอ้างว่า เขาไม่รู้สักได้กลิ่นอะไรเลยนั้น ก็จงเอาดิน
ชนวนเข้าไปใกล้เขาดู คือถ้าเป็นเหมือนอย่างที่เขาพูด เขาก็จะดมมันได้เฉย ๆ
มิฉะนั้นแล้วเขาจะเวียนศีรษะ และน้ำตาจะไหลออกมา ส่วนที่เขาอ้างในเรื่อง
ตาทั้งสองข้างของเขานั้น ก็จงให้เขาแหงนใบหน้าให้ดวงอาทิตย์ตรงกับตา
ทั้งสอง ถ้าเขาโกหกเขาจะลืมตาไม่ได้เลย แต่ถ้าเขาพูดความจริงเขาจะ
สามารถเปิดนัยน์ตาทั้งสองข้างดูได้เฉย ๆ ส่วนกรณีที่เขาอ้างในเรื่องกลิ่นก็ให้
เอาเข็มจิ้มลิ้นลงไปดู คือถ้าหากเลือดที่ออกมาเป็นสีแดง หมายความว่าเขา
โกหก แต่ถ้าเลือดที่ออกมาเป็นสีดำ นั่นหมายความว่าเขาพูดความจริง

(๓)

ท่านอิมามศอดิก(อ)ได้กล่าวไว้ว่า ในสมัยของท่านอะลี(อ) มีชายคนหนึ่ง
มุ่งมาจากทางภูเขา

พร้อมกับถกเถียงกับคนรับใช้ของตนมาระหว่างทางเพราะเหตุว่าผู้เป็น
นายจ้างตีเขาเนื่องจากเขาทำความผิด

เขาผู้นั้นกล่าวว่า “เธอมิได้เป็นนายจ้างของฉัน ฉันเองต่างหากที่เป็น
นายจ้างของเธอ ต่างฝ่ายต่างก็อ้างกันอย่างนี้”

จนในที่สุดฝ่ายหนึ่งก็กล่าวขึ้นว่า “แล้วจะได้เห็นดิฉัน ให้พวกเราไปถึงเมืองกูพะฮ์ก่อนเถอะ เจ้าศัตรูของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) แล้วฉันจะพาเจ้าไปพบท่านอะมีรุลมุมินีน (อ)”

ครั้นเมื่อคนทั้งสองมาถึงเมืองกูพะฮ์ ต่างก็มาหาท่านอะมีรุลมุมินีน(อ) คนที่ตีคนรับใช้ก็กล่าวขึ้นว่า “นี่คือเค้กรับใช้ของฉัน เขากระทำความผิด ฉันจึงตีเขาแล้วเขาก็ตะคอกใส่ฉัน ”

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) เรายังไม่เห็นคนที่เป็นคนรับใช้ของฉัน ความจริงท่านพ่อของฉันได้ส่งเขามาร่วมเดินทางกับฉัน เพื่อสอนให้ฉันเรียนรู้ แต่เขากลับตะคอกใส่ฉันเพื่อจะเอาทรัพย์สินของฉันไป ”

ผู้เล่ารายงานนี้กล่าวว่า จากนั้นคนนี้ก็สาบาน คนนั้นก็สาบาน คนนี้ก็กล่าวหาคนนั้น คนนั้นก็กล่าวหาคนนี้

อิมาม(อ)จึงกล่าวว่า “ท่านทั้งสองจงหยุดกันก่อน ในคำสาบานนี้ฉันจะตัดสินท่านทั้งสองเอง

แน่นอนว่าจะไม่มีการตัดสินอย่างอื่นเกิดขึ้นนอกจากความเป็นธรรมอย่างแท้จริง ”

ครั้นในเวลาต่อมาท่านอะมีรุลมุมินีน(อ)ก็กล่าวแก่กัมบ์รว่า “จงเงาะรูที่ฝาผนัง สักสองรู ”

เมื่อถึงเวลาตอนเช้า อิมาม(อ)ก็ปล่อยให้ล่วงเลยจนดวงอาทิตย์ขึ้นสูงแล้ว ชายทั้งสองคนก็เข้ามา บรรดาประชาชนทั้งหลายก็มาชุมนุมกัน พลางกล่าวว่า “แน่นอน กรณีพิพาทที่เกิดขึ้นในคราวนี้ ไม่เคยประสบแก่ท่านมาก่อนเลย ท่านจึงยังไม่ออกมา ”

อิมาม(อ)ได้กล่าวแก่คนทั้งสองว่า “เจ้าทั้งสองจะว่าอย่างไรกัน?” ว่าแล้วท่านก็พูดกับคนทั้งสองว่า “จงออกกันไปเถิด ฉันยังมองไม่เห็นว่ามีใครคนไหนที่พูดความจริง”

จากนั้นท่านก็กล่าวกับชายคนหนึ่งว่า “จงเอาศีรษะของเจ้าลอดเข้าไปในรูนี้ซิ”

ต่อจากนั้นท่านก็พูดกับกัมบ์รว่า “จงไปเอาดาบของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) มาให้ฉันซีกัมบ์ร เพื่อฉันจะได้รับฟืนค่อ เจ้าคนที่เป็นคนรับใช้ในจำนวนสองคนนี้เสีย”

ทันใดนั้นเอง คนรับใช้ก็รีบเอาศีรษะออกทันที ส่วนอีกคนหนึ่งก็ยังคงอยู่อย่างเดิมในรู

อิมาม(อ)ได้กล่าวว่า “เจ้าไซ้ใหม่ที่แอบอ้างว่าตัวเองไม่ได้เป็นคนรับใช้?”

เขาตอบว่า “ไซ้แล้ว แต่ทว่าเขาตีฉันและเข้มงวดกับฉัน”

แล้วท่านอะมีร์ลุมูนิน(อ)ก็ได้อบรมแก่เขา และปล่อยเขาไปกับเจ้านายตามเดิม

(๔)

มีหญิงคนหนึ่งมาหาท่านอุมัร บินค็อฎฎอบ ซึ่งผู้หญิงคนนี้ได้นำตัวชายหนุ่มชาวคริสเตียนคนหนึ่งมาด้วย และนางมีความใคร่กับชายหนุ่มคนนั้น แต่เมื่อเขาไม่ได้ทำให้นางพอใจ นางก็ต้องการจะหาเรื่องใส่เขา คือนางได้เอาไข่ฟองหนึ่งมาทำให้แตกใส่ลงบนผ้าของนาง และเปื้อนตรงบริเวณขาของนาง แล้วนางก็มาหาท่านอุมัรพร้อมกับทำเสียงตื่นตระหนกว่า

“ผู้ชายคนนี้เป็นลูกปล้ำฉัน เขาทำให้ฉันต้องขายหน้าพวกฟ้องของฉัน และนี่คือร่องรอยจากการกระทำของเขา”

ท่านอุมัรก็ซักถามบรรดาศตรีซึ่งพวกนางก็บอกว่า

“แท้จริงที่ร่างกายของนาง และเสื้อผ้าของนางนั้นเป็นคราบอสุจิ”

ท่านจึงคิดที่จะลงโทษชายหนุ่มชาวคริสเตียนคนนั้น ชายหนุ่มก็เลยขอร้องให้ท่านช่วยเหลือ และกล่าวว่า

“ท่านโปรดพิสูจน์ความจริงในเรื่องของข้าพเจ้าเถิด

ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ช.บ.)ว่า ข้ามิได้กระทำความชั่ว และไม่มีจิตเสนาหานางเลย เพียงแต่นางนั่นเองที่ชอบเข้าวนอารมณ์ของข้า ซึ่งข้าก็ข่มใจไว้ได้”

ท่านอุ้มรากล่าวว่า “โอบีดาของสะซัน ท่านมีความเห็นในเรื่องนี้อย่างไร?”

ท่านอิมามอะลี(อ)ก็มองไปที่ผ้าของนาง และตั้งให้เอาน้ำที่ร้อนจัดมา จากนั้นท่านก็รดน้ำร้อนลงบนผ้า ซึ่งไขขาวนั้นก็กลายเป็นของแข็ง จากนั้นท่านก็เอามาดมและลิ้มรสดู แล้วท่านก็ทราบในรสของมัน ผู้หญิงคนนั้นก็พ่ายแพ้และยอมรับผิด

(๕)

อิมามอะลี(อ)ได้พบชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังร้องไห้อยู่ และรอบๆ เขานั้นมีคนพวกหนึ่งกำลังปลอบให้เขาสงบเงียบ เรื่องของเขามีอยู่ว่า บิดาของชายคนนั้นออกเดินทางไปกับคนพวกหนึ่ง

ต่อมาพวกเขาก็อ้างว่า บิดาของเขาเสียชีวิตแล้ว และพวกเขาก็โกงทรัพย์สินของบิดาของเขาด้วย ทั้งๆ ที่บิดาของเขามีทรัพย์สินมากมาย และท่านชะรีฟซึ่งเป็นผู้พิพากษาก็ได้ตัดสินความนิรโทษพวกเขาแล้วด้วย

อิมาม(อ) จึงดำเนินการเรียกหาผู้ชายเหล่านั้น และขอเจ้าหน้าที่ฝ่ายตรวจการมาด้วย และท่านได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่สองคนอยู่ประจำชายเหล่านั้นทุก ๆ ๑ คน แล้วท่านก็แยกพวกเขาให้เข้ามา และเพ่งมองที่ใบหน้าพลางกล่าวกับพวกเขาว่า

“พวกเจ้าจะว่าอย่างไร ฉันทยังไม่รู้เลยว่าพวกเจ้ากระทำอะไรลงไปกับบิดาของชายผู้นี้อย่างไรบ้าง”

ต่อจากนั้นท่านอิมาม(อ)ก็สั่งให้พวกเขาแยกตัวออกจากกัน(๓)

(๓) ท่านอะลี (อ) เป็นคนแรกที่ใช้หลักการแยกตัวผู้ต้องหาออกจากกัน

และท่านได้สั่งให้นำขึ้นไปบนแท่นสูงของมัสยิดทีละคน ต่อจากนั้นท่านได้สั่งให้ฮับดุลลอฮ์ บินอะบิรอฟิ์ บันทึกคำให้การ แล้วท่านได้กล่าวแก่ประชาชนว่า

“ถ้าหากฉันกล่าวตักบิร (ให้ความเกรียงไกรแด่อัลลอฮ์ ช.บ.) ก็ขอให้พวกท่านกล่าวตาม

แล้วท่านก็เรียกเขาเหล่านั้นมาถามทีละคน ด้วยคำถามว่าออกจากบ้านในวันอะไร เดือนอะไร ปีอะไร บิดาของชายหนุ่มคนนี้อยู่ที่ไหน ป่วยด้วยโรคอะไร ป่วยอยู่นานเท่าใด มีใครอยู่ดูแล ตอนที่เขาป่วย และตายในวันอะไร ใครเป็นคนห่อกะฟีน (ผ้าห่อศพตามศาสนาบัญญัติ) ใครเป็นคนนำมาชให้ ใครเป็นคนนำศพลงในหลุม?”

และชายคนนั้นก็ตอบคำถามเหล่านี้

ครั้นเมื่อถามคำถามต่างๆ เสร็จแล้วท่านอะลี(อ)ก็ได้กล่าว “ตักบิร” บรรดาสาวกทุกคนก็กล่าวตาม พวกที่ยังเหลืออยู่ก็คิดด้วยความฟุ้งซ่าน และแน่ใจว่าพวกพ้องของตนต้องให้การพาดพิงมายังพวกตนและตัวของเขาเอง แน่แล้ว อิมาม (อ) ยังได้ออกคำสั่งให้นำชายคนนั้นไปฝังไว้

ต่อจากนั้นท่านก็เรียกคนต่อไป แล้วกล่าวกับเขาว่า

“เจ้าอย่าได้คิดว่าฉันไม่รู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำลงไปกับบิดาของชายหนุ่มคนนี้”

ชายคนนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเองก็เหมือนกับคนพวกนั้นแหละ ข้ามีความรังเกียจที่จะฆ่าเขา”

เมื่อชายคนนี้ให้การอย่างนี้ อิมาม(อ)ก็เรียกพวกเขามาทีละคนๆ ซึ่งแต่ละคนก็ให้การในเชิงยอมรับทั้งหมด หลังจากนั้นท่านก็สั่งให้นำคนเหล่านั้นไปขังคุก เป็นอันว่าเรื่องนี้ได้เป็นที่ถูกยอมรับ แล้วท่านก็สั่งให้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยทรัพย์สินและชีวิต(๔)

(๔) กอฏออุล อิมาม อะมีรุล มุมีนีน (อ) ของซัยด์สุเซน อะลี อัชชะฟาอี

(๖)

มีชายสองคนมาหาสตรีชาวกูเรซ แล้วฝากเงินให้นางเก็บไว้ ๑๐๐ ดินาร พร้อมกับบอกว่า

“นางจงอย่ามอบเงินจำนวนนี้ให้แก่คนใดคนหนึ่งระหว่างเราสองคนนี้ โดยเฉพาะ นอกจากในยามที่เรามาพร้อมกันเท่านั้น ”

แล้วต่อมาไม่นานนัก มีคนหนึ่งในจำนวนสองคนนี้มาหานางแล้วกล่าวว่า

“เพื่อนของฉันตายเสียแล้ว นางโปรดมอบเงินจำนวนนั้นคืนให้ฉันเถิด ”

นางตอบปฏิเสธ แต่ชายคนนั้นก็รีบรื้อนางกับครอบครัวของนาง ก็เป็นที่สุดวิสัยแก่นาง

จนกระทั่งนางต้องมอบเงินจำนวนนี้ให้เขาไป ต่อจากนั้นไม่นานชายอีกคนหนึ่งก็มาอีกแล้วกล่าวว่า

“โปรดมอบเงินจำนวนนั้นให้แก่ฉันเถิด ”

นางกล่าวว่า “ก็เพื่อนของท่านมาหาข้าฯและอ้างว่าท่านตายแล้ว ข้าจึงมอบเงินจำนวนนั้นแก่เขาไป ”

แล้วคนทั้งสองก็ได้เถียงกันจนเรื่องไปถึงท่านอุมร์ ดังนั้นท่านอุมร์จึงลงความเห็นที่จะตัดสินเอาโทษนาง และให้นางเป็นผู้รับผิดชอบ

นางกล่าวว่า “ข้าขอปฏิญาณต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ว่า ขออย่าให้ท่านทำหน้าที่
ตัดสินเรื่องของเราเลย เราจะเอาเรื่องนี้ไปหาท่านอะลี บินอะบีฏอลิบ (อ)”

ครั้งเมื่อคนทั้งสองไปหาท่านอะลี(อ) ท่านก็รู้ทันทีว่า ชายคนนี้ชื่อโง
นาง

แล้วท่านได้กล่าวว่า “เจ้าเคยพูดไซ้ใหม่นางจงอย่ามอบเงินจำนวนนี้
ให้แก่ใคร ในจำนวนเราสองคน โดยเฉพาะถ้าหากคนหนึ่งไม่มาด้วย?

เขาตอบว่า “ไซ้แล้ว ”

อิมาม(อ)ตอบว่า “แท้จริงเงินของเจ้ามีอยู่ที่เรา จงไปตามเพื่อนของเจ้ามา
ซิ เพื่อเราจะได้มอบให้แก่เจ้าทั้งสอง ”

เมื่อเรื่องนี้ได้ขึ้นไปถึงท่านอุมร์ ท่านก็กล่าวทันทีว่า

“ โอ้อัลลอฮ์(ซ.บ.)ขออย่าปล่อยให้ฉันอยู่ในขณะที่ไม่มีบุตรของอะ
บีฏอลิบเลย ” (๕)

(๕) อัล เฆาะดिर เล่ม ๖ หน้า ๑๒๖ อ้างจากอัล อชกียาอ์ ของอิบน์อัส เญาซี หน้า ๑๘

(๓)

มีหญิงสองคนต่างก็ฟ้องต่อท่านอุมร์ว่า เด็กชายคนหนึ่งนั้นเป็นบุตรของ
นาง โดยที่หญิงทั้งสองต่างคนก็ไม่มีหลักฐานยืนยัน และไม่มีใครคัดค้านคน
ทั้งสองในเรื่องของเด็กคนนี้ นอกจากนางสองคนนี้เท่านั้น ดังนั้น ท่านอุมร์ก็
เกิดความสับสนในการตัดสินเรื่องนี้ ท่านจึงมอบเรื่องไปหาอิมามอะลี(อ)

อิมาม(อ) ก็เรียกหญิงทั้งสองเข้ามารับฟังการอบรม และสอนให้นางทั้งสอง
เกรงกลัวต่อจากนั้นทั้งสองก็เปิดฉากถกเถียงกัน

อิมามอะลี(อ)จึงกล่าวขึ้นในขณะที่นางทั้งสองถกเถียงกันว่า “จงเอาเลื่อย
มาให้ฉันซิ”

หญิงทั้งสองกล่าวว่า “ท่านจะทำอะไรหรือ?”

อิมาม(อ)ตอบว่า “ฉันจะเลื่อยเขาออกเป็นสองส่วน เพื่อให้เธอทั้งสองได้
เอาไปคนละครึ่ง”

หญิงคนหนึ่งนิ่งเงียบ

แต่คนหนึ่งกล่าวว่า “ยาอัลลลอฮ์ ยาอัลลลอฮ์ โอ้บิดาของสะฮัน ถ้าเป็นอย่าง
นั้น ฉันยอมยกเขาให้นางดีกว่า”

อิมาม(อ)จึงกล่าวว่า “อัลลลอฮ์ (ซ.บ.) คือผู้ทรงเกรียงไกร นี่ก็คือลูกชายของ
เธอโดยแท้ เพราะถ้าหากเป็นลูกของอีกคนนางจะต้องหวงแหน และแสดง
ความอาลัยรักต่อเขา”

ดังนั้นหญิงคนนั้นก็นิ่งเงียบ เพราะว่าความจริงเด็กคนนั้นเป็นของหญิง
อีกคนหนึ่งและเป็นบุตรของนางจริง ข่าวนี้อันได้ยื่นไปถึงท่านอุมร์ ท่านได้ขอดุ
อาอ์ให้แก่ท่านอะมีรุลมุมินีน(อ)ในฐานะที่ช่วยแก้ไขปัญหา และตัดสินได้
สำเร็จ(๖)

(๖) อัล อีรชาด ของท่านซัยด์ มุฟิเด หน้า ๘๖

(๘)

มีหญิงคนหนึ่งคลอดบุตร เมื่อตั้งครรภ์ได้หกเดือนถูกนำตัวมาหาท่านอุษมาน ท่านอุษมานถึงเห็นว่าจะต้องตัดสินลงโทษนางด้วยการขว้างให้ตายอิมามอะลี (อ)จึงกล่าวว่า

“ ถ้าหากนางแย่งท่านด้วยคัมภีร์ของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ฉันก็จะแย่งท่านด้วย ” เพราะอัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงมีโองการว่า

“ การตั้งครรภ์ของเขา และช่วงเวลาของเขาสามสิบเดือน ”

แล้วทรงกล่าวอีกว่า “ และมารดาทั้งหลายยอมให้นมบุตรของตนครบสองปี บริบูรณ์ สำหรับผู้ที่ต้องการจะให้นมจนครบสมบูรณ์ ดังนั้นสองปีจึงเป็น ช่วงเวลาของการให้นม หกเดือนจึงเป็นช่วงเวลาของการตั้งครรภ์ ” ท่านอุษมานจึงกล่าวว่า “ ถ้าเช่นนั้นก็ให้ปล่อยนางไปเถิด ” (๗)

(๗) อัล มะนากิบ เล่ม ๑ หน้า ๕๐๑

(๙)

มีคดีหนึ่งถูกส่งมาให้ท่านอุมร์ตัดสิน คือคนใช้คนหนึ่งได้สังหารเจ้านายของตนตาย ดังนั้นท่านอุมร์จึงออกคำสั่งให้ฆาตกรตามกันไป แต่อิมามอะลี(อ) ได้เรียกเขามาแล้วถามว่า “ ท่านฆ่าเขาจริงหรือ? ”

เขาตอบว่า “ ใช่ครับ ”

อิมาม(อ)ถามว่า “ ท่านฆ่าเขาทำไม ”

เขาตอบว่า “ เขาปลุกปล้ำ และพยายามร่วมเพศกับข้าพเจ้า ”

อิมาม(อ)ได้กล่าวแก่ทนายทของคู่ตายว่า “ พวกท่านฝั่งนายของพวกท่านแล้ว หรือยัง ”

พวกเขาตอบว่า “ฟังแล้ว”

อิมาม(อ)ถามว่า “ฟังเมื่อไหร่?”

พวกเขาตอบว่า “ฟังไปเมื่อชั่วโมงที่ผ่านมา”

อิมาม(อ)จึงพูดกับท่านอุมร์ว่า “ให้ขังเค็กรับใช้คนนี้ไว้ก่อนสักสามวันและจงอย่าพูดอะไรในเรื่องนี้ จนกว่าครบสามวันเสียก่อน”

ต่อจากนั้นท่านก็ได้กล่าวแก่ทนายของผู้ตายว่า

“เมื่อครบสามวันแล้วพวกท่านจงมาพบข้าพเจ้าที่นี่”

ครั้นเมื่อครบสามวันแล้ว พวกเขาก็มาหาท่านอะลี(อ)

ท่านอะลี(อ)ก็จับมือท่านอุมร์ออกไป จนกระทั่งถึงสุสานของผู้ตาย แล้วท่านอะลี(อ)ก็สั่งแก่ทนายของผู้ตายว่า

“นี่คือสุสานของพวกท่านใช่ไหม?”

พวกเขาตอบว่า “ใช่”

ท่านอะลี(อ)กล่าวว่า “พวกท่านจงขุดจนกระทั่งถึงหลุมชั้นในแล้วให้เอาคนตายของพวกท่านออกมา”

ดังนั้น พวกเขาได้มองไปยังฝากระดาน(ฝาห่อศพ)ในหลุมชั้นใน แต่แล้วก็ไม่พบคนตาย พวกเขาจึงบอกท่านอะลี(อ)

ท่านอะลี(อ)กล่าวว่า “อัลลอฮ์ (ช.บ.) คือผู้ทรงเกรียงไกร ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ฉันมิได้โกหก และไม่เคยโกหก ฉันได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวว่า คนในประชาชาติของฉันไม่ว่าใครถ้าหากมีพฤติกรรมเหมือนอย่างประชาชาติของนบีมูฮัมมัด (อ) แล้วตายลงในเรื่องนี้ ก็จงรับนำเขาลงในหลุมเสีย เพราะเมื่อเขาถูกวางในหลุมแล้ว อยู่ไม่เกินสามวัน แผ่นดินจะสูบเขาไปอยู่ร่วมกับพวกภูถันเป็นพวกที่ได้รับความเสียหาย กล่าวคือ เขาจะถูกนำไปรวมอยู่กับคนเหล่านั้น” (๘)

(๘) ละอิลล อักบาร์ ของคุวัยซัรกาณี หน้า ๕๘๕

(๑๐)

ท่านอาคิม บินฮัมซะฮ์ ได้เล่าว่า มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งกับผู้หญิงคนหนึ่งมาหาท่านอุมร์ แล้วเด็กผู้ชายคนนั้นก็กล่าวว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) นี่ก็อมรดาของฉันนางได้อุ้มครรภ์ฉันมาเป็นเวลาถึง ๕ เดือน และนางยังได้ให้นมแก่ฉันเป็นเวลาสองปีบริบูรณ์ แต่แล้วนางก็พละหนีจากฉัน และขับไล่ฉัน และอ้างว่านางไม่รู้จักฉัน”

แล้วก็ได้มีพี่น้องฝ่ายนางมาถึงจำนวน ๔ คน และพยานฝ่ายนางอีก ๔๐ คนมายืนยันว่า เด็กคนนี้ตั้งข้อหากลับแก่งให้นางต้องได้รับความอับอายญาติพี่น้อง แท้จริงนางยังอยู่ในการดูแลของผู้ปกครอง และไม่เคยแต่งงานมาก่อน ดังนั้น ท่านอุมร์จึงออกคำสั่งให้เชิญเด็กผู้ชายคนนั้น แต่เขาแลเห็นท่านอะลี(อ)

เขาจึงกล่าวว่า “โอ้ ท่านอะมีรุลมุมินีน (อ) จงตัดสินเรื่องระหว่างฉันกับมารดาของฉันด้วยเถิด”

ดังนั้นท่านอะลี(อ)ก็นั่งลงตรงที่นั่งของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)แล้วกล่าวว่า “แม่นางมีผู้ปกครองมาด้วยหรือ?”

นางตอบว่า “จะ เขาเหล่านี้ทั้ง ๔ คน คือพี่น้องของฉัน”

ท่านอะลี(อ)ได้กล่าวว่า “จะให้ฉันตัดสินเรื่องของพวกเขาท่านและพี่น้องของพวกเขาท่านด้วยหรือไม่?”

พวกเขากล่าวว่า “ขอยอมรับ”

ดังนั้น ท่านอะลี(อ)ได้กล่าวว่า “ข้าขอให้อัลลอฮ์ (ซ.บ.) และผู้มาร่วมชุมนุมนี้เป็นพยาน ฉันจะขอทำการแต่งงานหญิงคนนี้ให้แก่เด็กชายคนนี้ด้วยเงิน ๔๐๐ ดิรฮัม สำหรับเรื่องเงินเป็นหน้าที่ของฉันทันเอง โอ้กัมบร์ ไปเอาเงินมาให้ฉันซิ”

ครั้งเขาได้นำเงินมาแล้ว ท่านก็กล่าวว่า “จงรับมันไปมอบให้ที่ตักของภรรยาของเธอ และจงจับมือของนางพากลับบ้านไปเลย”

หญิงคนนั้นร้องขึ้นว่า “ขอยืนยัน โอ้ท่านผู้เป็นบุตรแห่งลุงของศาสนทูตของอัลลอฮ์ (ศ) ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) นี่คือนุศรายของฉันทันจริง เป็นเพราะว่าพี่ชายของฉันทันได้ร่วมหลับนอนกับฉันทันด้วยความชั่วร้ายแล้วฉันทันก็ได้คลอดเขาออกมา พอเขาเติบโตแล้ว พวกเขาปฏิเสธและสั่งให้ฉันทันปฏิเสธเขาด้วยและฉันทันก็กลัวพวกเขา”

แล้วนางก็จับมือของเด็กผู้ชายจากไปพร้อมกัน

ท่านอุมร์กล่าวว่า “หากไม่มีอะลี (อ) อุมร์ต้องพินาศเป็นแน่แท้” (๕)

(๕) อัลมะนากิบ เล่ม ๑ หน้า ๔๕๔

(๑๑)

ท่านอับดุลเราะฮ์มาน บินฮัจญัจได้เล่าว่า “ฉันเคยได้ฟังท่านอิบนุ อะบีลียลาเล่าเรื่องพรรคพวกของเขาว่า ท่านอะมีรุลมุมีนีน (อ) ได้ตัดสินเรื่องระหว่างชายสองคนที่เป็นเพื่อนกันในยามเดินทาง ครั้นเมื่อคนทั้งสองต้องการจะรับประทานอาหาร คนหนึ่งก็ได้นำขนมปังออกมาจากถุงเสบียงของตน ๕ แผ่น ส่วนอีกคนหนึ่งก็นำของตนออกมา ๓ แผ่น แล้วปรากฏว่า มีคนเดินทางผ่านมาคนหนึ่ง เขาทั้งสองจึงเรียกเชิญให้เข้ามารับประทานอาหารของพวกเขาทั้งสอง แล้วชายคนนั้นก็รับประทานร่วมกับคนทั้งสอง

จนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือ เมื่อเสร็จจากการรับประทานอาหารแล้ว
ชายคนนั้นก็มอบของราคาเล็กๆ น้อยๆ ให้แก่คนทั้งสองในราคาแปด
ดริฮัม อันเป็นการตอบแทน

อาหารของคนทั้งสองที่เขาได้รับประทานไป เจ้าของขนมปัง ๓ แผ่น ก็กล่าว
แก่คนที่เจ้าของขนมปัง ๕ แผ่นว่า

“ท่านจงแบ่งมันออกเป็นสองส่วนเท่า ๆ กัน ระหว่างฉันกับท่าน”
แต่เจ้าของขนมปัง ๕ แผ่นกล่าวว่า “ไม่ได้ เราสองคนจะต้องเอาไปตามส่วน
เฉลี่ยของอาหารเสปียงที่เอาออกมา”

ดังนั้นคนทั้งสองก็ไปหาท่านอะมิรุลมุมินีน(อ) เพื่อตัดสินในเรื่องนี้ เมื่อท่าน
ได้รับฟังเรื่องราวของคนทั้งสองฝ่ายแล้ว ท่านก็กล่าวกับคนทั้งสองว่า

“ท่านทั้งสองคนจงปรองดองกันเองเถิด เพราะเรื่องของท่านสองคน
เป็นเรื่องง่าย ๆ”

แต่เขาทั้งสองกล่าวว่า “จงตัดสินเรื่องระหว่างเราด้วยความถูกต้องเถิด”
ครั้นแล้ว ท่านก็มอบให้คนที่เจ้าของขนมปัง ๕ แผ่น เจ็ดดริฮัมและมอบ
ให้คนที่เจ้าของขนมปัง ๓ แผ่นเพียงหนึ่งดริฮัม แล้วกล่าวว่า

“คนหนึ่งเอาขนมปังออกมา ๕ แผ่น และอีกคนหนึ่งเอาออกมา ๓ แผ่น
มิใช่หรือ?”

เขาทั้งสองตอบว่า “ใช่แล้ว”

ท่านกล่าวว่า “แขกของท่านรับประทานร่วมกับท่านทั้งสองเหมือนๆ กับที่
ท่านทั้งสองรับประทานใช่หรือไม่?”

เขาทั้งสองกล่าวว่า “ใช่แล้ว”

ท่านกล่าวว่า “คนที่เจ้าของขนมปังสามแผ่น เจ้ากินขนมปังไป ๒ แผ่น
กับอีกสองในสามของแผ่นใช่หรือไม่?”

คนที่เป็นเจ้าของขนมปังห้าแผ่น เขาก็กินขนมปังไป ๒ แผ่น กับอีกสองในสามของแผ่นไข่หรือไม่? และเขาก็กินขนมปังไป ๒ แผ่นกับอีกสองในสามของแผ่นไข่หรือไม่? แล้วเจ้าของขนมปังสามแผ่นก็ยังคงเหลือขนมปังของตน ๑ ใน ๓ ของแผ่นไข่หรือไม่? แล้วเจ้าของขนมปังสามแผ่นก็ยังคงเหลือขนมปังของตน ๑ ใน ๓ ของแผ่นไข่หรือไม่? แล้วเจ้าของขนมปัง ๕ แผ่นก็ยังคงเหลือขนมปังของตน ๒ แผ่นกับ ๑ ใน ๓ ของแผ่น ไข่หรือไม่? และมันถูกกินไป ๒ แผ่นกับอีกสองในสามของแผ่น ดังนั้นฉันจึงมอบให้แก่ท่านทั้งสองในอัตรา ๑ ใน ๓ ของแผ่นต่อหนึ่งคิรฮัม ดังนั้นฉันจึงมอบให้แก่เจ้าคนที่คงเหลือขนมปัง สองแผ่นกับ ๑ ใน ๓ เจ็ดคิรฮัมและมอบให้แก่เจ้าของขนมปัง ๓ แผ่น เพียงหนึ่งคิรฮัม” (๑๐)

(๑๐) วิชาอิลูซิชอะฮ์ เล่ม ๑๘ หน้า ๒๑๐

คำวิงวอนอย่างสั้น

เอกลักษณ์ประการหนึ่งของบรรดาอิมาม(อ)ของเราคือ “คูอาฮ์” โดยมีคุณลักษณะที่ไม่มีใครเหมือน มีความโดดเด่นในเรื่องนี้โดยเฉพาะ อุซตาส อับดุลอะซีซ ได้กล่าวว่า “ผลงานดังกล่าวนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถทำได้ ดีกว่าบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) เช่นในหมู่พวกเขามีหนังสือ

“อัศ-เศาะฮิฟะตุช ชัจญาติยะฮ์” มันคือสมบัติอันล้ำค่าของบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์ (อ) วงศ์วานของศาสดามุฮัมมัด (ศ) เป็นคลังแห่งความรู้อันยิ่งใหญ่ เป็นศูนย์แห่งวิชาการและจริยธรรม เป็นเอกลักษณ์พิเศษสำหรับการหาความรู้ในสภาวะแห่งพระผู้เป็นเจ้า”

ได้มีการรวบรวมเอาบทคูอาฮ์ของท่านอิมาม(อ)เหล่านี้มาบันทึกโดยนักปราชญ์จำนวนนับร้อย

อีกทั้งยังได้มีการหยิบยกมาบันทึกไว้ในหนังสือวิชาการเกี่ยวกับประวัติและ
สารานุกรมต่างๆอย่างมากมาย

เรามีหนังสือเกี่ยวกับประมวลบทคุดอ้อของอิมามอะลี(อ) ฉบับที่บันทึก
โดย ท่านอับดุลลอฮ์ บินศอลิห์ อัช-ซามาฮีญี อันเป็นหนังสือที่รวบรวม
ประเด็นต่างๆ ที่บทคุดอ้อของท่านเกี่ยวข้องด้วย

ในบทนี้ เราจะนำบทคุดอ้อบางส่วนของท่านอะลี(อ) มาบันทึกเป็นพอ
สังเขป

๑. “ข้าแต่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ข้าขอความคุ้มครองจากพระองค์ ให้พ้นจาก
ความมั่งมาก ให้พ้นจากความโกรธ และความริษยา ให้พ้นจากความอ่อนแอ
ให้พ้นจากความไม่มีอุตสาหกรรม การเบียดเบียน การคล้อยตามอารมณ์ ให้พ้น
จากการปฏิบัติตามความอยาก ความขัดแย้งต่อทางนำ ความหลงลืม ให้พ้น
จากความประพฤตินทางผิด ให้พ้นจากการเป็นคนบาป ให้พ้นจาก การ
ทรยศ ตัดขาดการเชื่อฟังปฏิบัติตาม สนับสนุนคนสะสมทรัพย์สิน และ
เบียดเบียนคนที่ยากจน ปกครองคนด้วยวิธีการที่เลวร้าย ไม่ชอบพระองค์ผู้ที่
สร้างสรรค์ให้แก่เราให้พ้นจากการที่ต้องช่วยเหลือผู้ธรรมบน้นทอนคนที่ถูก
กดขี่ ออกความคิดเห็นในสิ่งที่ไม่ชอบธรรมแก่ตน หรือพูดในสิ่งที่ไม่
มีความรู้ เราขอความคุ้มครองให้พ้นจากการเบียดเบียนผู้อื่น ให้พ้นจากการพึง
พอใจในทรัพย์สินและผลงานและความหวังที่ยาวนาน เราขอความคุ้มครอง
ให้พ้นจากวิถีชีวิตที่เลวร้าย การกลั่นแกล้งผู้อื่น ให้เราพ้นจากมารชัยฏอน
ให้พ้นจากการละเมิดของผู้มีอำนาจ เราขอความคุ้มครองให้พ้นจากความ
สุรุษสุร่ายและความสิ้นเปลือง ให้พ้นจากการเบียดเบียนของเหล่าศัตรู ให้พ้น
จากความขาดแคลนเพื่อนฝูง ให้พ้นจากชีวิตที่เร้นแค้นหรือการตายที่ไม่
เป็นไปตามวาระกำหนด

ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ข้าขอความคุ้มครอง ให้พ้นจากความขาดทุนอันยิ่งใหญ่ ให้พ้นจากภัยพิบัติอันใหญ่หลวง ให้พ้นจากสถานที่คืนกลับอันแสนแสบและ ถูกตัดขาดจากรางวัล และต้องรับการลงโทษ ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ข้าขอความ คุ้มครองต่อพระองค์ ให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ทุกประการ ด้วยความเมตตาและความ ประเสริฐจากพระองค์ แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่ง”

(๑)

๒. คุณอาของท่านอะลี(อ) เมื่อหันมองดวงจันทร์เสี้ยว

“ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ข้าขอจากพระองค์ซึ่งความดีงามแห่งเดือนนี้และ ความมีรัศมีของมันความแจ่มจ้าของมัน ความมีสิริมงคลของมัน ความ สะอาดบริสุทธิ์ของมัน และลาภยศจากมัน ข้าขอต่อพระองค์ให้ได้ ความดีที่ มีอยู่ในมัน และความดีที่ตามหลังมันมา ข้าขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้ พ้นจากความชั่วที่มีอยู่ในมัน และความชั่วที่ติดตามมาภายหลังมัน ข้า แต่อัลลอฮ์(ซ.บ.)โปรดนำมันเข้ามาสู่เราด้วยความปลอดภัยและศรัทธา ด้วย ความสันติและความสุขสงบ ด้วยความจำเริญและการสำรวม ด้วยความ สัมฤทธิ์ผลตามที่พระองค์ทรงรักและทรงปิติชื่นชม” (๒)

๓. ในสิบวันแรกของเดือนชุล-ฮิจญะฮ์ ท่านอะลี(อ) ได้ขอคุณอาว่า

“ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์(ซ.บ.) ตามจำนวนของหนามและ ต้นไม้ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์(ซ.บ.) ตามจำนวนของเม็ดและ หยาดหยดของฝน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์(ซ.บ.)ตามจำนวนของ ก้อนหินและก้อนกรวดทราย ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์(ซ.บ.)

(๑) ซัรฮ์ นะฮ์ญุลบะลาเกาะฮ์ เล่ม ๒ หน้า ๖๖

(๒) มิศบาหุล มุตะฮัจญุด หน้า ๓๘๔

ตามจำนวนของการกระพริบตา ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ในยามกลางคืนที่มีคิมิดและในยามเช้าที่กระจ่าง ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์(ซ.บ.)ตามจำนวนของกระแสลมที่จับบนบกและในทะเล ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์(ซ.บ.) นับแต่วันนี้จนถึงวันที่มีการเป่าลงใน แตรสังข์สัญญาณ ” (๓)

๔. หลังจากนมาซภาคบังคับ ท่านอะลี(อ) อ่านคูอาฮ์ ดังนี้

“ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ข้าขอวิงวอนจากพระองค์โดยอ้างนาม ของ พระองค์อันถูกพิทักษ์คุ้มครองรักษาไว้โดยสะอาดบริสุทธิ์ด้วยจำเริญ ข้าขอ วิงวอนจากพระองค์ ด้วยพระนามของพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ และด้วยอำนาจ ของพระองค์ที่ทรงมีมาแต่เดิม ข้าแต่ผู้ทรงให้ตลอดกาล ข้าแต่ผู้ทรง ปลดปล่อยเชลย ข้าแต่ผู้ทรงปลดปล่อยคนผิดให้พ้นจากไฟนรก ข้าขอวิงวอนจากพระองค์ได้โปรดประทานพรแด่มุฮัมมัด และได้โปรด ปลดปล่อยข้าให้พ้นจากไฟนรก ให้ข้าได้ออกจากโลกนี้ด้วยความสุขสันติ ให้ข้าได้เข้าสู่สวรรค์ด้วยความปลอดภัยและโปรดบันดาลให้เบื้องต้นของ คูอาฮ์ข้านี้เป็นชัยชนะ และในตอนกลางของมันเป็นความสำเร็จ ให้ตอนท้าย ของมันเป็นความดีงามแท้จริงพระองค์คือผู้ทรงรู้ในสิ่งเร้นลับเสมอ ” (๔)

๕. อิมามศอดิก(อ) ได้กล่าวว่า ท่านอะมีรุลมุมินิน(อ) ได้กล่าวในตอน “สุญุดชุกร ” ว่า

“ข้าแต่ผู้ทรงไม่มีอะไรจะให้แก่คนที่กระวนกระวาย นอกจากความดี งามและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

(๓) อุคตะตุค คาลี หน้า ๘๕

(๔) อัล-นูนนะตุลวากียะฮ์ ของกัฟอะมีฮ์ หน้า ๑๔

ข้าแต่ผู้มีไว้ซึ่งคลังทั้งมวลแห่งชั้นฟ้า และแผ่นดิน โปรดอย่าให้ความชั่วของข้า ต้องยับยั้งพระองค์มิให้ประทาน ความดีงามของพระองค์ ข้าขอวิงวอนต่อพระองค์ได้โปรดประทานให้ ข้าได้ในสิ่งที่พระองค์เป็นเจ้าของ ขณะที่พระองค์เป็นเจ้าของความดี เกียรติยศ และการอภัย ข้าแต่พระผู้อภิบาล พระองค์คือผู้ทรงสามารถยิ่งในการตอบแทน ด้วยบทลงโทษ ข้าแต่พระผู้อภิบาล แน่อนอนข้าขอมุ่งมั่นกับสิ่งนั้น ข้าไม่มีข้อพิสูจน์และไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ที่จะมิต่อพระองค์ ความบาปทุกอย่างที่ข้ากระทำลงไปและความผิดทุกประการที่ข้ากระทำไป และความชั่วทุกอย่างที่ข้ากระทำไป ขอได้โปรดอภัยให้แก่ข้า และโปรดเมตตา และโปรดอนุโลมไว้ในสิ่งที่พระองค์ทรงรู้ แท้จริงพระองค์ทรงให้ความรัก ความเอื้อเฟื้อต่อแผ่เสมอ ” (๕)

๖. คูอาอวิงวอนขอของท่านอะลี(อ) ตอนหนึ่งมีดังนี้

“ข้าแต่อัลลอฮ์(ช.บ.) ขอได้โปรดบันดาลให้สิ้นของข้าสะอาดจากการโกหก ให้หัวใจของข้าสะอาดพ้นจากความหลอกลวง ให้การงานของข้าสะอาด พ้นจากการโอ้อวด ให้สายตาของข้าสะอาด พ้นจากสิ่งที่ชั่วร้าย เพราะพระองค์ทรงรู้ในสิ่งที่ชั่วร้ายอย่างเปิดเผย และสิ่งซ่อนเร้นในหัวใจ ” (๖)

(๕) เล่มเดิม หน้า ๔๒

(๖) ชรีฮ์ นะฮ์ญุด บะลาฆะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๖๕

๗. คุณอ๋อวิงวอนขอของท่านอะลี(อ)ในช่วงเวลาเช้า(ซุบฮิ)

“มวลดการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ผู้ทรงบันดาล ให้ฉัน
รู้จักพระองค์ และไม่ทอดทิ้งให้ฉันอยู่ในสภาพที่หัวใจบอด

มวลดการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ผู้ซึ่งบันดาลให้ฉันเป็น
ประชาชาติของมุฮัมมัด(ศ)

มวลดการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ผู้ซึ่งบันดาลให้เครื่องยังชีพ
ของฉันอยู่ในอุ้งอำนาจของพระองค์ และไม่ทำให้มันตกอยู่ในอุ้งมือของมวล
มนุษย์

มวลดการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ที่ทรงปกป้องความลับของข้า
ให้พ้นจากความอับอายต่อมวลมนุษย์” (๗)

๘. คุณอ๋ออีกบทหนึ่งของท่านอะลี(อ) มีดังนี้

“มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ผู้ที่ไม่มีใครสามารถควบคุมความรอบรู้ของ
พระองค์ได้

มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ผู้ซึ่งไม่มีใครทำลายคลังทั้งมวลของพระองค์

มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ผู้ซึ่งไม่มีใครตัดทานความเกรียงไกรของ
พระองค์ได้

มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ผู้ซึ่งไม่มีใครบั่นทอนสิ่งที่มีอยู่ ณ พระองค์ได้
มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ผู้ที่ไม่มีใครตัดรอนความยั่งยืนของพระองค์ได้

มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ผู้ซึ่งไม่มีภาคีหุ้นส่วนใด ๆ ในภารกิจของพระองค์
มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ผู้ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นอีกเลย นอกจากพระองค์”

(๘)

(๗) อัล-ญุนนะตุลวะกียะฮ์ ของดามาด หน้า ๕๐

(๘) อัล-ญุนนะตุลวะกียะฮ์ ของกัฟอะมีฮ์ หน้า ๕๑

๘. คุณอัครหนึ่งของท่านอะลี(อ) มีดังนี้

“ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้โปรดอภัยให้แก่ข้า ในความผิดซึ่งพระองค์รู้ว่า มีอยู่ในตัวข้า ดังนั้นถ้าหากพระองค์ทรงคิดคำนวณต่อข้า ขอได้โปรดคิดคำนวณด้วยการให้อภัย

ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้โปรดอภัยในทุกสิ่งที่เป็นความผิดในตัวข้าและที่พระองค์ ไม่ทรงพบว่าจะมีทางผ่อนผันใด ๆ

ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้โปรดอภัยให้แก่ข้า ในกรณีที่ข้าได้แสวงหาความใกล้ชิดต่อพระองค์แล้ว ต่อจากนั้น หัวใจของข้าก็ได้แปรเปลี่ยนเสีย

ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้โปรดอภัยแก่ข้าให้พ้นจากความพลาดพลั้งเผลอและการถูกรอบงำด้วยด้วยอารมณ์ต่ำและปลายถิ่นที่โง่เขลา” (๘)

๑๐. บทคุณอัครของท่านอะลี(อ) เมื่ออ่านอัล-กุรอานจบแล้ว

“ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) โปรดเผยหัวอกของข้าให้เข้าใจอัล-กุรอานและโปรดให้เรือนร่างของข้ามีพฤติกรรมไปตามอัล-กุรอาน และโปรดให้สายตาของข้าได้รับแสงสว่างจากอัล-กุรอาน ให้ลิ้นของข้ามีวาจาเป็นไปตามอัล-กุรอาน โปรดให้ข้าอยู่กับมันตราบเท่าที่พระองค์ยังทรงไว้ชีวิตข้าอยู่ แท้จริงไม่มีพลังและไม่มีความใด ๆ นอกจากโดยพระองค์” (๑๐)

(๘) เล่มเดิม หน้า ๔๒

(๑๐) มิสบาฮุล มุตะฮัจญุด หน้า ๒๒๕

การตอบสนองที่มีต่อบทควาอ์ของท่านอะลี(อ)

เกียรติคุณในด้านนี้ บรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์(อ)ได้รับการกล่าวถึงไว้มากมาย จะเห็นได้ว่า มีบันทึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากคำวิงวอนของท่านเหล่านี้ต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะอัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงสัญญาต่อปวงบ่าวของพระองค์ว่า จะให้การตอบสนองต่อบรรดาผู้ศรัทธา ดังที่พระองค์ตรัสว่า

“สุเจ้าจงวิงวอนขอต่อข้าเถิด แล้วข้าจะตอบสนองต่อสุเจ้า”

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว จะเป็นอย่างไรอีกกับคำวิงวอนขอโดยอิมามของบรรดาผู้ศรัทธา และผู้นำของมวลมุสลิม

ในบทนี้ เราจะกล่าวถึงรายงานบางประการเกี่ยวกับเรื่องการสนองตอบที่มีต่อคำวิงวอนของท่านอะลี(อ)

๑. เมื่อครั้งที่ท่านอะลี(อ) ขอคำยืนยันจากบรรดาสาวกของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ที่เคยเป็นสักขีพยานในเหตุการณ์แห่งวันฆะดิร ซึ่งมีสาวกจำนวน ๓๐ ท่านลุกขึ้นยืนยันต่อท่านในเรื่องนี้ แต่ท่านอะนัส บินมาลิก มิได้ลุกขึ้นยืนยัน ท่านอะลี(อ)กล่าวว่า

“ทำไมท่านจึงไม่ลุกขึ้นยืนยันร่วมกับบรรดาสาวกของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ไปตามความจริงที่ท่านได้ยินเรื่องนี้จากท่านศาสนทูต(ศ)ในวันนั้น?”

ท่านอะนัสกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านอะมีรุลมุมีนิน ฉันอายุมากแล้ว ฉันจึงลี้มไป”

ท่านอะลี(อ)กล่าวว่า “ถ้าหากท่านเป็นคนโกหก ขอให้อัลลอฮ์ลงโทษท่าน ให้เป็นโรคเรื้อนปรากฏโดยที่ผ้าโพกศีรษะปกปิดไม่มีด”

ต่อมาไม่นานนัก ปรากฏว่ามีโรคเรื้อนปรากฏที่ใบหน้าของท่านอะนัส และหลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า

“คำวิงวอนขอของบ่าวผู้มีคุณธรรม ได้ประจักษ์แก่ฉันแล้ว” (๑)

(๑) อัล-มูรอญูอาต หน้า ๒๐๕

๒. มีข่าวหนึ่งมาถึงท่านอะลี(อ) ว่า บะซร์ บินอิรฎูต แม่ทัพของฝ่ายมูอาวียะฮ์ได้บุกโจมตีเมืองยะมันและสังหารผู้บริสุทธิ์ ท่านจึงขอคุอ้อต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ว่า

“ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) แท้จริงบะซร์ ได้ขายศาสนาของตน และเหยียบย่ำเกียรติยศของพระองค์ และการเชื่อถือปฏิบัติตามเป็นของผู้ถูกสร้างโดยก่อกรรมทำชั่วต่อสิทธิของพระองค์เป็นที่ตั้งเพื่อความสำเร็จของตนเอง ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ขอได้โปรดอย่าให้เขาตายจนกว่าจะทำให้ความคิดของเขาถูกลบเลือน และอย่าให้ความเมตตาของพระองค์มีต่อเขา แม้แต่ชั่วยามเดียวของกลางวัน ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.) โปรดสาปแช่งบะซร์ อัมร และมูอาวียะฮ์ และโปรดพรุ่งพรูความกริ้วของพระองค์ลงมายังพวกเขา และโปรดประทาน การลงโทษของพระองค์ให้แก่พวกเขา และโปรดให้พวกเขาประสบกับภัยพิบัติและการลงโทษที่ไม่มีใครสกัดกั้นให้พ้นจากพวกอาชญากรทางศาสนาได้”

หลังจากนั้นไม่นานนัก ปรากฏว่า เขามีอาการกระสับกระส่าย สติปัญญา
เลอะเลือนไป เขามีดาบประจำตัวอยู่เล่มหนึ่ง แล้วเขาพูดเป็นประจำว่า จงเอา
ดาบมาให้ข้า ข้าจะฆ่าเขาด้วยดาบ จนถึงกับต้องทำดาบด้วยไม้ธรรมดาให้เขา
เล่มหนึ่ง ซึ่งเขาจะถือติดตัวตลอดเวลา และจะฟาดฟันอะไร ๆ
ด้วยดาบเล่มนี้จนกระทั่งถึงแก่ความตาย(๒)

๓. ส่วนหนึ่งจากคำสนทนาของท่านอะลี(อ) กับสะฮัน อัล-บัศรี ระหว่าง
ทำฎุอ์ โดยสะฮันเป็นฝ่ายพูดกับท่านว่า

“แต่ก่อนนี้ ฉันเคยสังหาร คนที่กำลังทำฎุอ์ ไปหลายคน ”

ท่านอิมามอะลี(อ) จึงกล่าวว่า “แล้วท่านมีความเสียใจกับเขาเหล่านั้นใช่
ไหม?”

เขาตอบว่า “ใช่”

ท่านอะลี(อ)กล่าวว่า “ขอให้อัลลอฮ์ (ซ.บ.) บันดาลความเศร้าโศกตลอด
กาลแก่ท่านเถิด ”

ท่านอัยยูบ อัซ-ซัจดานีได้กล่าวว่า “ดังนั้น เราจึงพบเห็นว่า ท่านสะฮัน อยู่
ในความเศร้าอย่างเดียว ราวกับคนที่เพิ่งกลับจากฝั่งคนที่ตนรัก ”

ฉันจึงพูดกับเขาในเรื่องนี้ ท่านตอบว่า

“มันเป็นไปตามคำวิงวอนขอของชายผู้มีคุณธรรม ” (๓)

(๒) มินะนุร เราะห์มาน หน้า ๓๔๕

(๓) อัล-กุนนี วัล-อิลกอบ เล่ม ๒ หน้า ๓๕

การบริจาทานและเสียสละเพื่อการกุศลของอิมามอะลี(อ)

ในทุกแง่มุมแห่งวิถีชีวิตของท่านอิมามอะลี(อ) นั้นเราจะพบว่า มีแต่ความดีงามอันยิ่งใหญ่สุดเหลือประมาณ มีความสูงส่งอย่างเหลือล้น ท่านจึงเป็นสุดยอดของตัวอย่างในด้านการเคารพภักดี

การวิงวอนขอ ความจริงใจ การต่อสู้ จริยธรรมอันดีงาม และความมากมายในเรื่องบริจาค

นอกจากนี้ก็ยังมีความดีงามและเกียรติคุณในด้านอื่นอีกจนนับไม่ถ้วน ในบทนี้จะเป็นการกล่าวถึงงานบริจาทานของท่านอิมามอะลี(อ) และงานเสียสละเพื่อการกุศลของท่าน ซึ่งอัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้ทรงหยิบยกมาเป็นเรื่องที่สำคัญเรื่องหนึ่งในลักษณะที่พระองค์ตรัสถึงด้วยการให้เกียรติอย่างสูง นั่นคือ กรณีที่ท่านมีเงินสี่ดิรฮัม แล้วท่านบริจาคในยามกลางคืนหนึ่งดิรฮัม บริจาคในยามกลางวันหนึ่งดิรฮัม บริจาคอย่างเป็นความลับหนึ่งดิรฮัม และบริจาคอย่างเปิดเผยอีกหนึ่งดิรฮัม แล้วอัลลอฮ์(ซ.บ.) จึงทรงประทาน โองการมาดั่งมีใจความว่า

“บรรดาผู้ที่บริจาคทรัพย์สินของพวกเขาทั้งในยามกลางคืน และยามกลางวัน ทั้งโดยซ่อนเร้น และโดยเปิดเผย”

ท่านคือผู้ที่บริจาคแหวนในขณะที่กำลังโค้ง(รุกูอ์) แล้วอัลลอฮ์(ซ.บ.) ก็ประทานโองการมาว่า

“บรรดาผู้ที่ดำรงการมาซและการส่งมอบเพื่อการขัดเกลา ในขณะที่ตนกำลังโค้งอยู่” (๑)

(๑) โปรดดูเรื่อง “อิมามในทัศนะของอัล-กุรอาน” จากหนังสือเล่มนี้

นักประวัติศาสตร์ได้บันทึกในเรื่องที่ท่านบริจาคเสียดสิ่งของที่มีค่า
หลายประการที่เคยเป็นของของท่าน แต่ท่านได้ทำให้สิ่งนั้นๆ เป็นทาน
ท่านเคยกล่าวว่า

“แน่นอนท่านจะเห็นว่า ฉันจะต้องผูกท้องของฉันไว้กับก้อนหินเพราะ
ความหิวโหย แต่การบริจาคของฉันในวันนี้ จะต้องมากถึงสี่หมื่น دينار ”
(๒)

ท่านมุฮัมมัด บินอิซาม กล่าวว่า “ท่านสุเซน (อ) มีหนี้สินจำนวนหนึ่งแล้ว
มุอาวิยะฮ์ได้เสนอซื้อของมีค่าชิ้นหนึ่งซึ่งมีราคาสองแสน دينار แต่ท่าน
ปฏิเสธที่จะขายโดยกล่าวว่า

“อันที่จริง มันเป็นของที่บิดาของฉันได้บริจาคไปเพื่อปกป้องใบหน้า
ของเขาให้พ้นจากความร้อนของไฟนรก ฉันจะไม่ขายมัน ” (๓)

(๒) อะชะดุล-ฆอบะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๒๓

(๓) อะฮ์ยานุชชีอะฮ์ ๓ กอฟ ๒/๑๗

เราจะขอเสนอเรื่องนี้เรื่องเดียวมาเป็นตัวอย่างในหัวข้อการบริจาคตาน
ของท่าน อิมามอะลี(อ)
ซึ่งท่านเป็นผู้ครอบครองสิ่งของที่มีค่าขึ้นสองชิ้นที่เลื่องลือ ซึ่งแต่เดิมนั้น
เป็นของที่แสนรักแสนหวงของอะบู นายซัร แต่เขาได้มอบให้ท่านอะลี(อ)
ด้วยความรัก ท่าน(อ)ได้ถนอมของมีค่าชิ้นนี้มาก
แต่ได้กล่าวในทันทีที่ได้รับว่า “แน่นอนฉันจะต้องบริจาคของชิ้นนี้” (๔)

ท่านได้เขียนจารึกไว้ที่ของที่ท่านบริจาคว่า

“ด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาอยู่
เป็นนิรันดร์ นี่คือนี่สิ่งที่จะลี อะมีรุลมุมีนิน ได้บริจาคของอันมีค่าอันเป็นที่
เลื่องลือสองประการ สำหรับคนยากจนแห่งมะดีนะฮ์และแก่คนเดินทาง เพื่อ
อัลลอฮ์(ซ.บ.)จะได้ทรงปกป้องใบหน้าของเขาให้พ้นจากไฟนรกในวันฟื้น
คืนชีพ จะไม่มีการติดตามทวงคืน นอกจากมอบให้อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงรับ
มรดกในของสองสิ่งนี้ และพระองค์คือผู้สืบทอดที่ประเสริฐที่สุด นอกจาก
กรณีที่จะชัน และสุชนต้องการของทั้งสองนี้ กล่าวคือ สองคนนี้มีสิทธิ
ครอบครองมันได้ และไม่มีใครอื่นอีก” (๕)

(๔) อับศอรุลอัยน์ ของอิซ ชะมาวี หน้า ๖๒

(๕) อะฮ์ยานุชชีอะฮ์ ๓ กอฟ ๒/๗๗

ขอให้ความสันติสุข พึงมีแต่ท่านเกิด ข้าแต่อะมีรุลมุมินีน แน่นอนที่สุด
ท่านได้ฝากบทเรียนไว้ในวิถีการดำเนินชีวิตทุกแง่ทุกมุมแล้ว ถ้าหากเราได้
ปฏิบัติ เราก็จะได้รับความสุขทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า เราจะเป็น
ประชาชาติที่ประเสริฐที่สุดในหน้าแผ่นดิน แต่ทว่าเราทั้งหลายบั่นทอนตัว
ของเราเอง ศัตรูของเราจึงสามารถเอาชนะเราได้ อัลลอฮ์(ช.บ.) เท่านั้นคือ

ผู้ทรงไว้ซึ่งความช่วยเหลือ

วณะจากบรรดาสาวกและรุ่นที่ถัดมา

คงจะเป็นเรื่องที่น่าตำหนิ ในการที่เราเสนอหลักฐานการยกย่องเกียรติคุณ
ของอิมามอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ) โดยถ้อยคำของบรรดาสาวกและถ้อยคำของ
คนในรุ่นที่ถัดมา เพราะถ้าหากไม่เป็นเพราะว่า ท่านเป็นผู้มีผลงานในด้าน
การต่อสู้ และในด้านอื่น ๆ แล้ว แน่นอนพวกเขาคงจะล้มท่านไปเสียแล้วก็
ได้ จะมีคุณค่าอะไรในการกล่าวถึงท่านอีก ในเมื่อท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์
(ช.บ.) ได้กล่าวถึงในเรื่องตัวของท่านว่า

“อะลีเอ๋ย ไม่มีใครรู้จักเจ้าได้ดี นอกจากอัลลอฮ์(ช.บ.)และข้ากับข้อนี้
เองที่ว่าเกียรติยศ และความยิ่งใหญ่ เป็นของเจ้าจนถึงที่สุด”

ถูกแล้ว จุดประสงค์ในคำพูดต่าง ๆ ของบรรดาผู้มีความรู้เหล่านี้ช่วยให้
เราได้มีภาพพจน์ขึ้นมาประการหนึ่งสำหรับความยิ่งใหญ่ในแง่มุมต่างๆ ของ
ท่านอิมามอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ) และเป็นการแสดงให้เห็นถึงความรักที่
พวกเขามีต่อท่าน และการปกป้องเกียรติยศที่คนเหล่านั้นมีต่อท่าน

คำพูดของบรรดาสาวกและคนรุ่นถัดมานั้น เรามีมากมายจนเหลือเฟือ คือ
ไม่ว่าจะเป็นตำราประวัติศาสตร์อิสลามเล่มใด ไม่แคล้วที่ต้องมีการเอ่ยถึงชื่อ
ของท่านอิมามอะลี(อ)ในเล่มนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นภาคใดภาคหนึ่ง
ท่านอิมามอะลี(อ) จะต้องเป็นบุคคลแรกที่ถูกนำชื่อมาเอ่ยถึงเสมอ

เราจะเสนอคำพูดของบุคคลเหล่านั้น ณ บัดนี้

๑. ท่านอะบูบักร์ ได้กล่าวถึงท่าน อะมีรุลมุมีนีน(อ) ว่า

“บุตรของอะบีฏอลิบเอ๋ย ท่านเป็นผู้ปกครองของผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิงทุกคน ” (๑)

(๑) อัล-ฟุตุฮัต อัล-อิสลามียะฮ์ เล่ม ๒ หน้า ๔๗๐ เป็นคำพูดที่ท่านกล่าวขึ้น หลังจากที่ท่านนบี (ศ) กล่าวว่า “ฉันเป็นผู้ปกครองของใคร อะลีย่อมเป็นผู้ปกครองของคนนั้น ”

๒. ท่านอุมร์ บินค็อฏฏอบได้กล่าวว่า

“หากไม่มีอะลี อุมร์ต้องหายนะแน ” (๒)

“อย่าให้ฉันมีชีวิตอยู่ จนพบกับปัญหาที่ยุ่งยากใด ๆ ในยามที่ไม่มีบิดาของสะพานด้วยเลย ” (๓)

“ไม่ว่าใครก็อย่าวิจารณ์อันใดเป็นอันขาด ในขณะที่อะลีมาถึง ” (๔)

“บุคคลใดอย่างใดได้ออกความเห็นเลย ขณะท่านอะลีอยู่ ” (๕)

(๒) ชัรฮ์ นะฮ์ญุล บะลาเฆาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๖ และตัซกีเราะฮ์คุดเคาะวาศ หน้า ๘๗

(๓) ชัรฮ์ นะฮ์ญุล-บะลาเฆาะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๖ และอะซะอะคุด-ฆอบะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๒๒๐ และตะฮ์ชีบุด-ตะฮ์ชีบ เล่ม ๗ หน้า ๓๓๗

(๔), (๕) อ้างเล่มเดิม

“ขอให้อัลลอฮ์(ซ.บ.) อย่าให้ฉันมีชีวิตอยู่ภายหลังบุตรของอะบีฏอลิบ
เลย” (๖)

และว่า “อะลี คือผู้ตัดสินที่ดีที่สุดของพวกเรา” (๗)

๓. ท่านอุษมาน บินอัฟฟาน ได้กล่าวว่า “หากไม่มีอะลี อุษมานต้อง
หายหน้า” (๘)

๔. ท่านอับดุลลอฮ์ บินมัศอูด กล่าวว่า “พวกเราพูดกันว่า ผู้พิพากษาแห่ง
นครมะดีนะห์ต้องเป็นอะลี บินอะบีฏอลิบ” (๙)

๕. ท่านสะอีด บินมุชิบกล่าวว่า “ในหมู่มนุษย์จะไม่มีใครสามารถพูดคำ
ว่า “จงถำมันเถิด” ได้เลยนอกจากอะลี บินอะบีฏอลิบ” (๑๐)

(๖) ศัซกีเราะตุลเคาะวาศ หน้า ๘๘

(๗) ตะฮ์ซิบุด-ตะฮ์บ เล่ม ๗ หน้า ๓๓๗

(๘) อัล-ฆอดีร เล่ม ๗ หน้า ๒๑๔

(๙) อะชะคุล-ฆอบะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๒๒

(๑๐) เล่มเดิม

๖. ท่านสะอัด บินอะบีวัคก็้อซพูดกับมูอาวิยะฮ์ว่า “ฉันขอบอกว่าที่ฉันไม่อาจค่าประณามเขา (อิมามอะลี) ได้ ก็เพราะเหตุผล ๓ กรณี ที่ท่านศาสนทูต (ศ) เคยพูดถึงไว้ ซึ่งถ้าหากฉันมีโอกาสได้มาเพียงประการเดียว ฉันจะยินดีมากกว่าได้อูฐสีแดง ฉันเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) กล่าวแก่ท่านอะลี (อ) หลังจากที่ท่านมอบหมายให้เขาอยู่ในหน้าที่ปกครองเมืองแทนการออกไปทำสงครามในครั้งหนึ่งซึ่งท่านอะลี (อ) พูดกับท่าน (ศ) ว่า

“ข้าแต่ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ท่านจะให้ฉันอยู่ข้างหลังกับบรรดาศาสนิกและเด็กๆกระนั้นหรือ?”

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ได้กล่าวตอบว่า “เจ้ายังไม่พอใจดอกหรืออะลี ที่ฐานะของเจ้ากับฉัน เหมือนกับฐานะของฮารูนกับมูซา เพียงแต่จะไม่มีตำแหน่งบิภายหลังจากฉันอีกแล้วเท่านั้น ”

ในสงครามคือยบร์ ท่านได้พูดถึงเขาว่า “ฉันจะมอบธงให้แก่บุรุษที่รักในอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และศาสนทูตของพระองค์ และอัลลอฮ์ (ซ.บ.) และศาสนทูตของพระองค์ก็รักเขา ”

พวกเขาต่างตั้งความหวังในเรื่องนี้กัน

แต่ท่านกล่าวว่า “จงเรียกอะลีเถิด ”

แล้วเขาก็มาหาท่านในอาการเจ็บตา ท่านได้ใช้น้ำลายตะเะที่ดวงตาทั้งสองของเขาและมอบธงให้เขาไป แล้วอัลลอฮ์(ซ.บ.)ก็ทรงประทานชัยชนะให้แก่เขาและยังมีอีกโองการหนึ่งถูกประทานมาว่า

“ จงกล่าวเถิด ท่านทั้งหลายจงมาซิ แล้วเราจะเรียกบรรดาลูกของเราและบันดาลูกของพวกท่าน และสตรีของเราและสตรีของพวกท่าน และตัวของเรา และตัวของพวกท่าน ”

ปรากฏว่า ท่านศาสนทูตได้เรียก อะลี ฟาฎิมะฮ์ สะฮัน และสุเซน
พลางกล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮ์(ซ.บ.)บุคคลเหล่านี้ คือสมาชิกครอบครัวของข้า”
(๑๑)

๗. ท่านซัยด์ บินอ์รกีอม กล่าวว่า “คนแรกที่มาพบกับท่านศาสนทูต
แห่งอัลลอฮ์ (ศ) คือ อะลีบินอะบีฏอลิบ” (๑๒)

๘. หลังจากท่านอิมามอะลี อะมีรุลมุมีนีน(อ)ได้วายชนม์แล้ว ท่านอิมาม
สะฮัน(อ)ผู้เป็นบุตร กล่าวคำปราศรัยมีใจความตอนหนึ่งว่า

“เมื่อคืนนี้บุรุษหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มีคุณงามความดีล้ำหน้าคนทั้งปวง ทั้งยุค
ก่อนหน้า และยุคหลังอย่างไม่มีใครเสมอเหมือนได้วายชนม์แล้ว แน่นอน
ที่สุดเขาเคยต่อสู้ร่วมกับท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) โดยเอาตัวเองเป็น
เกราะกำบังให้ท่าน ซึ่งท่านศาสนทูต(ศ)ได้มอบธงให้เขาถือ ญิบรออีลได้มา
ขนานบตัวเขาทางด้านขวา มีกาอีลมาขนานบตัวเขาทางด้านซ้าย เขาไม่เคยกลับ
จากสมรภูมิต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ไม่ให้ชัยชนะแก่เขา” (๑๓)

๙. ท่านหญิงอาอิชะฮ์ได้กล่าวว่า

“ฉันไม่เคยเห็นท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)รักบุรุษคนใดมากกว่าเขา”
(๑๔)

(๑๑) เล่มเดิม

(๑๒) อัล-อิซตีอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัล-อิสอabah เล่ม ๓ หน้า ๓๒

(๑๓) มะกอติล อัญฎอลิบีน หน้า ๓๕

(๑๔) อัล อักดุลฟะรีด เล่ม ๒ หน้า ๒๑๖

“เขาคือคนที่รู้เรื่องขนนะฮ์มากกว่ามนุษย์ทั้งหลาย” (๑๕)

๑๐. ท่านอะบูชะอิด อัลคุดริกกล่าวว่า “พวกเรารู้จักคนที่กลับกลอก (มุนาฟิก) ได้ ตรงที่สังเกตว่าใครโกรธท่านอิมามอะลี(อ)” (๑๖)

๑๑. ท่านกันซ บินชะอิด บินอุบาละฮ์ได้กล่าวแก่ มูอาวิยะฮ์ บินอะบีซุฟยานว่า

“แท้จริงอัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงแต่งตั้งท่านนบีมุฮัมมัด(ศ)มาเพื่อเป็นความเมตตาแก่สากลโลก

พระองค์ทรงแต่งตั้งท่านมายังมนุษย์ทั้งมวล ทั้งในหมู่ญินและมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นผิวแดง ดำ หรือขาว พระองค์ทรงคัดเลือกท่านมาให้ดำรงตำแหน่งนบี และมอบคัมภีร์เล่มหนึ่งมาให้ท่าน ปรากฏว่าคนแรกที่ศรัทธาในตัวท่านคือ อะลี บินอะบีฏอลิบ(อ) บุตรแห่งผู้เป็นลุงของท่านเองในขณะที่จะบฏอลิบตัดทานและยับยั้งเขาอยู่ เขาดำเนินการเคลื่อนไหวท่ามกลาง พวกมิฆาติฮ์แห่งตระกูลกูเรซ และท่ามกลางผู้คนที่ซึ่งมีทั้งที่ปกป้องท่านและให้ร้ายท่าน ภารกิจของท่านคือเผยแผ่ศาสนาแห่งพระผู้อภิบาลของท่าน ท่ามกลางเสียงคัดค้านและการให้ร้ายต่าง ๆ นั้น อะบฏอลิบผู้เป็นลุงของท่านก็ได้เสียชีวิตไป และเขาได้สั่งให้บุตรชายของตนสนับสนุนท่านรอซูล(ศ) ซึ่งเขาก็ได้ช่วยเหลือและสนับสนุนท่านโดยเอาตัวเองเข้าไปแลกกับภัยอันตรายทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นความเดือดร้อน หรืออุปสรรคที่น่าหวาดกลัวสักเพียงใดก็ตาม ในเหตุการณ์เช่นนี้อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงเจาะจงที่จะให้มีอะลี(อ) ขึ้นมาท่ามกลางพวกกูเรซ ให้เขามีเกียรติท่ามกลาง

ชาวอาหรับ และคนที่มิใช่ชาวอาหรับ”

(๑๕) อัล อิชติอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัล อิศอบะฮ์ เล่ม ๓ หน้า ๔๐

(๑๖) อัล อะอิมมะตุล อิชนาอะฮ์ ของอิบนุญญูน หน้า ๕๖

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) เคยเรียกบรรดาลูกหลานของ
อับดุลมุฏฏอิลิบมาชุมนุม ในจำนวนนั้น มีทั้งอะบฏอิลิบ และอะบฏละฮับ ซึ่ง
มีด้วยกันในวันนั้น ๔๐ คน ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) ได้เรียกคน
เหล่านั้น รวมทั้งอะลี (อ) ผู้รับใช้ของท่าน โดยที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์
(ศ) นั่งอยู่ต่อหน้าของคุณของท่านเอง ท่านกล่าวว่า

“ในหมู่พวกท่าน จะมีใครบ้างที่ประสงค์ในความเป็นพี่น้องกับฉัน
เป็นผู้ร่วมภารกิจ เป็นทายาท และเป็นผู้สืบอำนาจ(คอลิฟะฮ์)แทนฉันในหมู่
ประชาชาติของฉัน และเป็นผู้ปกครองของผู้ศรัทธาทุกคนภายหลังจากฉัน ?”
คนทั้งหลายต่างพากันนิ่งเงียบแม้ว่าท่านจะกล่าวซ้ำถึง ๓ ครั้ง แต่ทุกครั้ง
ท่านอิมามอะลี(อ)กล่าวว่า “ข้าแต่ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ฉันจะอยู่กับท่าน
เอง”

แล้วท่านก็เอาศีรษะของท่านอิมามอะลี(อ) วางลงในตักของท่านแล้ว
กล่าวว่า “ข้าแต่อัลลอฮ (ช.บ.) ขอได้โปรดประทานวิชาความรู้ ความเข้าใจ
และวิทย์ปัญญา ให้มีอยู่ในตัวเขาอย่างเต็มเปี่ยม”

ต่อจากนั้น ท่านได้กล่าวแก่อะบฏอิลิบว่า

“โอ้อ่านอะบฏอิลิบ บัดนี้จึงเชื่อฟังบุตรของท่าน และจงปฏิบัติตามเถิด
แน่นอนที่สุด

อัลลอฮ์(ช.บ.)แต่งตั้งเขาให้อยู่ในตำแหน่งของฮารูนที่เคยมีต่อมุซาและ
ทรงประทานความเป็นพี่น้องระหว่างอะลี(อ)กับตัวของศาสนทูตของ
พระองค์แล้ว” (๑๗)

(๑๗) อัล ฆะมาอีร์ เล่ม ๒ หน้า ๑๐๗

๑๒. ท่านอับดุลลอฮ์ บินอับบาส ได้กล่าวแก่คนกลุ่มหนึ่งที่กล่าวหาท่านอะลี(อ)ว่า “ความวิบัติจะมีแก่พวกท่านทั้งหลาย จำไม่ได้หรือ เขาคือคนที่ได้ยื่นเสียงการมาของญิบรออีล (อ) ที่มายังบ้านของเขา แน่นอนที่สุด อัลลอฮ์ (ซ.บ.) เคยมีโองการตำหนิสาวกของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ไว้

ในอัล กุรอานทั้งนั้นแต่ไม่เคยกล่าวถึงเขาเลย นอกจากในแง่ดี” (๑๘)

“ท่านอิมามอะลี(อ)ได้มีวิชาความรู้มากถึงเก้าสิบหมวดหมู่ แต่ขอสาบาน ด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ว่าความรู้ของพวกท่านที่มีอยู่รวมด้วยกันคือ สิบหมวดหมู่ที่เหลือนั่นเอง” (๑๙)

“ท่านอิมามอะลี(อ)มีคุณสมบัติพิเศษ ๔ ประการ ซึ่งไม่มีใครได้รับคุณสมบัติดังกล่าวนี้

นอกจากเขาคงคนเดียวนั่นคือเขาเป็นคนแรก ไม่ว่าจะเป็นคนในหมู่ชาวอาหรับ หรือไม่ใช่อาหรับที่ยื่นมาพร้อมกับท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ)เขาคือคนที่ถือธงประจำกองรบ ในการทำสงครามทุกครั้ง เขาคือคนที่อดทนในการยืนเคียงข้างท่านนบี ในยามที่คนอื่น ๆ วิ่งหนี เขาคือคนที่อาบน้ำให้

และนาร่างของท่านลงในสุสาน” (๒๐)

(๑๘) ตัซกีเราะตุลเกาะวาศ หน้า ๕๐ และอัล-อิซตีอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัล อิศอบะฮ์ เล่ม ๓ หน้า ๔๐

(๑๙) อัล อะอิมมะตุล อิฆนาอะฮ์ร ของอิบนุญอูลุน หน้า ๕๒

(๒๐) อัล อิศตีอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัล อิศอบะฮ์ เล่ม ๓ หน้า ๒๗

๑๓. ท่านอับดุลลอฮ์ บินอุมร์ ได้กล่าวแก่ท่านนาฟีอ์ บินอัชรีอก เมื่อครั้งที่ท่านนาฟีอ์ กล่าวว่า “ฉันเกลียดชังอะลี” ว่า

“อัลลอฮ์(ซ.บ.)จะประทานความเกลียดชังแก่ท่าน ท่านจะเกลียดชังคนที่มีความดีเด่นที่สุดเหนือกว่าคนทั้งหลาย และสิ่งทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกนี้ กระนั้นหรือ?”(๒๑)

ท่านกล่าวอีกว่า “ไม่มีอะไรที่ฉันรู้สึกว่าจะน่าเสียใจที่สุดเท่ากับการที่ฉันมิได้ออกทำการต่อสู้กลุ่มชนที่ละเมิดร่วมกับท่านอิมามอะลี(อ)” (๒๒)

๑๔. ท่านสะอีด บินฮัสกกล่าวว่า “สิ่งที่ฉันภูมิใจที่สุดคือขออย่าให้คนที่ฆ่าบิดาของฉันต้องเป็นอะลี บินอะบีฏอลิบบุตรชายแห่งผู้เป็นลุงของท่านเลย” (๒๓)

๑๕. มุอาวียะฮ์ได้กล่าวเมื่อครั้งที่ได้รับทราบข่าวเกี่ยวกับการเสียชีวิตของท่านอิมามอะลี(อ)ว่า

“ความรู้ทางศาสนาและวิชาการต่าง ๆ ได้สูญสลายไปพร้อมกับการตายของบุตรอะบีฏอลิบ” (๒๔)

ท่านอุตบะฮ์ผู้เป็นพี่ชายได้กล่าวทันทีว่า “จงอย่าให้พวกซีเรียได้ยื่นคำพูดคำนี้ของเจ้า”

เขาตอบไปว่า “เรื่องของฉัน เจ้าไม่เกี่ยว” (๒๕)

(๒๑) อัล มะนากิบ เล่ม ๑ หน้า ๒๔๐

(๒๒) อัล อิซตีอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัล อิศอบะฮ์ เล่ม ๒ หน้า ๕๓

(๒๓) อะฮ์ยานูชชีอะฮ์ ๓ กอฟ ๑/๓๖

(๒๔) อัล อิซตีอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัล อิศอบะฮ์ เล่ม ๓ หน้า ๔๕

(๒๕) เล่มเดิม

๑๖. ท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อัลด อันศอริ ได้กล่าวว่า

“เราไม่สามารถรู้จักเลยว่าใครเป็นพวกกลับกลอก(มุนาฟิก) นอกจากสังเกตุกับคนที่เกลียดชังท่านอิมามอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ)” (๒๖)

๑๗. ท่านฎิร็อร บินฎ็อมเราะฮ์ อัลดกะนानी ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของท่านอิมามอะลี(อ)

เมื่อตอนที่มุอาวิยะฮ์ขอร้องให้เขาพรรณนาให้ฟัง ดังนี้

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) เขาคือคนที่มีพลังกำลัง ยอดเยี่ยมสุดเหลือ

ประมาณ พูดยาอย่างเชี่ยวชาญ ตัดสินอย่างยุติธรรม วิชาความรู้กระจายออกมาจากตัวของเขารอบด้าน มีวาจาที่เปี่ยมด้วยวิทย์ปัญญา เป็นคนที่มีชีวิตอยู่บนโลก และบนความสุนทรีย์ของมันอย่างถื่อสันโดษ เป็นคนที่ชินกับกลางคืนและความโดดเดี่ยว เป็นคนที่หลังน้ำตาเสมอ ครุ่นคิดใคร่ครวญตลอดเวลา เป็นคนที่ไม่แบมือรับ และตั้งสอนตัวเอง ชอบสวมใส่เสื้อผ้าหยาบ ๆ และเรียบง่าย ชอบอาหารแบบธรรมดาสามัญ เขาอยู่กับเราเหมือนอย่างพวกเราได้ เขาเข้ามาหาเราเมื่อเราเข้าหาเขา เขาตอบเราเมื่อเราถาม เขาจะมาทันทีที่เราเรียก เขาจะบอกเราเมื่อเราขอร้องให้บอก ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ว่าพวกเราได้ใกล้ชิดกับเขามาก แต่เขาใกล้ชิดกับเรามากกว่านั้น เราแทบจะพุดถึงความดีงามของเขาไม่หมด เมื่อเขายิ้ม ฟันของเขาจะเรียงรายเป็นระเบียบราวไข่มุก เขาให้เกียรติคนเคร่งศาสนา เขาใกล้ชิดกับคนยากจน คนที่เข้มแข็ง ไม่อาจจกขวยข้อผิดพลาดในตัวเขาได้ คนอ่อนแอก็ไม่เคยผิดหวังจากความยุติธรรมของเขา

(๒๖) เล่มเดิม

ฉันเคยเห็นเขาเป็นอยู่โดดเดี่ยวในยามค่ำคืน

ท่ามกลางแสงระยิบระยับของดวงดาว เขาจับเคราของตัวเอง แล้วคลีไป
มา เขาร้องไห้ด้วยความโศกเศร้า ฉันยังจำคำพูดในตอนนั้นของเขาได้จน
บัดนี้ว่า ข้าแต่พระผู้อภิบาล ข้าแต่พระผู้อภิบาล ซึ่งเขากล่อมตนต่อพระองค์
ที่สุด”

เขากล่าวอีกว่า “โอ้โลกเอ๋ย จงหลอกลวงบุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่ฉันเกิด กับฉัน
เจ้าจงผินหลังให้เสียเถิด หรือว่าเจ้าปรารถนาต่อฉัน จงไปให้ห่างไกลเสียเถิด
จงไปให้ห่างไกลเสียเถิด แท้จริงฉันได้สลัดเจ้าทิ้งถึงสามครั้งแล้วซึ่งไม่
อาจจะกลับคืนมาได้อีก อายุของเจ้าสั้นก็จริง แต่พิษสงของเจ้า มันช่างใหญ่
หลวงนัก หนทางชีวิตของเจ้ามันอันตราย โอ้ ผู้ที่มีเสบียงเพียงเล็กน้อย แต่
หนทางเดินยังยาวไกล และต้องโดดเดี่ยวในหนทางนั้นอย่างน่าสพึงกลัว”

มูอาวีซะฮ์ถึงกับร้องไห้ จนไม่สามารถสกัดกั้นหยาดน้ำตาที่หยดลงบน
เคราของตนได้ เขากล่าวว่า

“ขอให้อัลลอฮ์(ซ.บ.)ประทานความเมตตาแก่บิดาของชะฮัน

ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) เขาเป็นอย่างนั้นจริง ๆ แล้วเจ้า
เสียใจอะไรหรือถูรีอ?”

เขากล่าวว่า “ความเสียใจของผู้หญิงที่บุตรของตนถูกเชือดให้ตายคาตัด
นั้น ย่อมไม่มีอะไรหยุดยั้งได้” (๒๗)

(๒๗) ศิพะคุศ ศอฟะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๒๒ และคัมภีร์เราะตุล เกาะวาศ หน้า ๓๐ อะอ์ยานุชชีอะฮ์ ๓
กอฟ ๑/๒๕

๑๘. ท่านกอกอห์ บินซิรอเราะฮ์ ได้ยื่นที่สุสานของท่านอิมามอะลี(อ)แล้ว
กล่าวว่า

“ข้าแต่ท่านอะมีรุลมุมีนีน ขอให้อัลลอฮ์(ซ.บ.)ประทานความปิติชื่นชม
แก่ท่าน ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ว่า ชีวิตของท่านคือกุญแจไขไข
ความดีงาม และถ้าหากประชาชนทั้งหลายให้การยอมรับท่าน แน่แน่นอนพวก
เขาจะได้บริโภคความดีงามทั้งที่อยู่เบื้องบน และที่อยู่เบื้องล่าง แต่ทว่าพวก
เขาเนรคุณต่อความโปรดปราน และลุ่มหลงกับโลกนี้” (๒๘)

๑๙. ท่านสะฮัน บัศรี ได้กล่าวว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) เขาเป็นชนุที่แม่นมมัง
ของอัลลอฮ์(ซ.บ.) ที่พุ่งไปต้องแก่ศัตรูของพระองค์ เขาเป็นจอมปราชญ์แห่ง
ประชาชาตินี้ เป็นความภาคภูมิใจ เป็นความประเสริฐสำหรับประชาชาตินี้
เป็นผู้ที่ใกล้ชิดที่สุดของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ในประชาชาตินี้ เขาไม่เคย
ผลอไผลในคำสั่งของอัลลอฮ์(ซ.บ.) เขาไม่เคยอาทรต่อศาสนาของอัลลอฮ์
(ซ.บ.) และไม่เคยฉกฉวยทรัพย์สินของอัลลอฮ์(ซ.บ.) อัล กุรอานได้ยกย่อง
ในเกียรติภูมิของเขา เขาคือ อะลี บินอะบีฏอลิบ” (๒๙)

(๒๘) ตารีก ยะฮ์กูบี เล่ม ๒ หน้า ๑๕๑

(๒๙) อักคุด ฟะรีด เล่ม ๒ หน้า ๒๗๑ และอัล อิศอบะฮ์ เล่ม ๓ หน้า ๔๗

๒๐. ท่านอะฏอ์เคยฎุกตั้งคำถามว่า “ในบรรดาศาสดาของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) มีใครสักคนใหม่ที่มีความรู้มากกว่าอะลี?”

ท่านตอบว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ว่า ไม่มีคนที่รู้มากกว่าเขา” (๓๐)

๒๑. ท่าน अबดุลลอฮ์ บินอียาซ บินอะบิรออียะฮ์ ได้กล่าวแก่ สะอีด บินอัมร์ บินสะอีด บินอาศ

เมื่อสะอีดถามว่า “โอ้ลุงเอ๋ย ทำไมคนทั้งหลายถึงต้องเอาแบบอย่างตามคุณลักษณะของอะลี (อ)?”

เขาจึงกล่าวว่า “ลูกของน้องชายเอ๋ย เพราะว่า อะลีสมีสิ่งที่เจ้าต้องการอยู่ในตัวเขา อันได้แก่วิชาความรู้ที่เที่ยงแท้ที่สุด เขาคือเครือญาติที่ใกล้ชิดที่สุดของท่านนบีและเป็นบุคคลแรกในอิสลาม

เป็นเขยของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) เป็นผู้มีความรอบรู้ในซุนนะฮ์ เป็นนักต่อสู้ที่กล้าในสนามรบและเป็นคนเอื้ออารีต่อคนขัดสน” (๓๑)

(๓๐) อะชะคุล ฆอบะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๒๒

(๓๑) ตะฮ์ซิบุด ตะฮ์ซิบ เล่ม ๓ หน้า ๓๓๘ และอะชะคุล ฆอบะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๒๒

๒๒. ท่านอมิร บินอับดุลลอฮ์ บินซุบัยร์ ได้กล่าวกับลูกของตนที่ลบลู่ ท่านอะลี(อ)ว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าจงระวัง และจงกลับคำพูดเสีย เพราะแท้จริงบนิม්රวาน สัปแช่งเขามาเป็นเวลาถึง ๖๐ ปี แต่อัลลอฮ์(ซ.บ.)มิได้ให้อะไรแก่เขาเลย นอกจากยกย่องเขาตลอดมา แท้จริงไม่ว่าศาสนาจะสร้างอะไรขึ้นมา โลกนี้ จะต้องทำลายสิ่งนั้น ๆ เสมอ และโลกนี้ก็ไม่สามารถจะสร้างอะไรขึ้นมา ได้ นอกจากจะต้องย้อนกลับไปหาสิ่งที่ตนทำลายลงไปเมื่อคราวก่อน”
(๓๒)

๒๓. ท่านมุฮัมมัด บุตรของท่านอะบูบักร์ บินกุฮาฟะฮ์ เขียนหนังสือถึง มุอาวิยะฮ์มีใจความตอนหนึ่งว่า

“คนแรกที่ตอบรับและศรัทธาและเชื่อมั่น และยอมรับโดยคุณนีย์คือผู้มีศักดิ์เป็นพี่ชายของท่านศาสดา(ศ)ผู้เป็นบุตรแห่งลุงของท่านศาสดา(ศ)นั่นคือ อะลี บินอะบีฏอลิบ เขาเชื่อมั่นต่อท่านศาสดา(ศ)ในสิ่งเร้นลับพันญาณวิสัย เขาเจริญรอยตามท่านศาสดาเหนือกว่าญาติอันเป็นที่รักทุกคน

เขาเอาตัวเองเป็นโล่กำบังให้ท่านศาสดา(ศ)ปลอดภัยทุกครั้งคราว เขา ร่วมทำสงครามกับท่านศาสดา(ศ) เขามีความสุขเมื่อท่านศาสดา(ศ)มีความสุข เขามีแต่เสียดสละเพื่อท่านศาสดา(ศ) ทั้งยามกลางวันและกลางคืน ทั้งในยามที่นำหาวดกลัว และนำประหวั่นพรันพรึง จนกระทั่งมีชัยชนะใน ด้านความดีงาม จนไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน ในบรรดาผู้ที่เชื่อถือตามท่านศาสดาไม่มีใครเคยมีผลงานที่ใกล้เคียงกับเขาเลย แน่อนั่นก็รู้ว่าเจ้าก็สูงส่ง แต่เจ้าก็คือเจ้า ส่วนเขาก็คือเขา เขาเป็นคนมีเจตนารมณ์ที่ซื่อสัตย์ที่สุด เขา เป็นคนมาจากเชื้อสายที่ดีที่สุด เขาเป็นคนที่มีการรยาที่ประเสริฐที่สุด

(๓๒) อัด อิศตีอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัด อิศอปะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๕๕

เขาเป็นลูกของลุงที่ดีที่สุด ลุงของเขาชื่อ ประมุขของบรรดาวิรชน ผู้พลีชีพเพื่ออิสลาม บิดาของเขาคือผู้ปกป้องศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)

ความหายนะจะประสบแก่เจ้า ที่เจ้าเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับอะลี(อ) ในขณะที่เขาคือทายาทของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) และเป็นบิดาของคนที่อยู่ในฐานะบุตรของท่าน เป็นคนแรกที่เชื่อถือตามท่านศาสดา(ศ) และใกล้ชิดกับท่านศาสดา(ศ)มากที่สุด ในอัน

ที่จะรับข้อผูกพันต่าง ๆ เขาคือคนที่ท่านศาสดาบอกความลับด้วย และเป็นคนประกาศคำสั่งของ

ท่าน” (๓๓)

๒๔. ท่านซุอ์บีกกล่าวว่า

“ท่านอะลี บินอะบีฏอลิบกับประชาชาตินี้ เสมือนหนึ่งท่านมะซีหฺ (ท่านนบีอิซา) บุตรของมัรยัมในหมู่ชาวนิอัสรออีล ประการหนึ่ง นั่นคือคนพวกหนึ่งรักเขาแต่ต้องปกปิดความรักนั้น คนพวกหนึ่งเกลียดชังเขาแต่ต้องปกปิดความเกลียดชังนั้น ท่านเป็นผู้ที่มีความเอื้อเฟื้อมากที่สุดในหมู่ประชาชนที่พระองค์อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงรัก เพราะท่านไม่เคยตอบปฏิเสธผู้ที่ร้องขอเลย แม้แต่เพียงครั้งเดียว” (๓๔)

๒๕. ท่านอุมร์ บินอัลคุดอะซีซ ได้กล่าวว่า

“เราไม่เคยรับรู้อีกเลยว่า ในประชาชาตินี้ หลังจากท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)แล้ว ยังมีใครอีกที่สมณะมากกว่าอะลี บินอะบีฏอลิบ” (๓๕)

(๓๓) มุรญูซ ชะฮับ เล่ม ๒ หน้า ๔๓

(๓๔) อัล อักคุด ฟีริศ เล่ม ๒ หน้า ๒๑๖

(๓๕) อะชะคุด มอบะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๒๔ และดัซกีเราะฮฺอะอะวาศ หน้า ๖๔

๒๖. ท่านมูอาวิยะฮ์ บุตรของยะซีด บินมูอาวิยะฮ์ กล่าวคุณูปะฮ์บนมิมบัร ว่า

“แน่นอนมูอาวิยะฮ์ผู้เป็นปู่ของข้าได้ถอดถอนบุคคล ผู้มีความเหมาะสมในการเป็นผู้นำสำหรับภารกิจอันนี้มากกว่าใครๆ ทั้งหมด เพราะท่านอิมามอะลี(อ) เป็นญาติผู้ใกล้ชิดของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) คุณงามความดีของเขามีมากมาย และรุดหน้ายิ่งนัก เป็นคนที่เก่งกาจเกินกว่าพวกอพยพทั้งหมด เป็นคนมีหัวใจที่แกร่งกล้าที่สุด เป็นคนมีความรู้มากที่สุด เป็นคนแรกที่ศรัทธา เป็นคนมีเกียรติมากที่สุด เป็นพี่น้องของท่านนบี ท่านนบี(ศ)จัดการแต่งงาน เขากับบุตรสาวของท่านเองคือ ฟาฏิมะฮ์(อ) ท่านนบีได้ให้เขาเป็นสามีของนาง โดยที่ท่านเลือกให้นางเอง และให้นางเป็นภรรยาของเขา โดยที่ท่านได้เลือกนางให้แก่เขาเอง เขาคือบิดาแห่งผู้เป็นสายตระกูลสองคน อันเป็นประมุขของชายหนุ่มชาวสวรรค์ เป็นผู้ประเสริฐที่สุดสำหรับประชาชาตินี้ ที่ผ่านการเลี้ยงดูมาโดยท่านศาสนทูต(ศ) และเป็นบุตรชายสองคนของท่านหญิงฟาฏิมะฮ์(ศ) ผู้บริสุทธิ์ผู้มาจากพุกษาที่ดี เลิศ สะอาด บริสุทธิ์ แล้วปู่ของข้าก็เผชิญหน้ากับเขาตามที่พวกท่านรู้จักกันอยู่แล้ว และพวกท่านก็เผชิญหน้ากับเขาทั้ง ๆ ที่พวกท่านก็มีได้โง่เขลาเลย”

(๓๖)

(๓๖) สะฮาคุด สะยะวาน อัลด กุบรอ เล่ม ๑ หน้า ๕๗

๒๗. ท่านอะบุ กัยซ์ อัลเอาดี ได้กล่าวว่

“ฉันได้มีโอกาสพบเห็นคนสามประเภทคือ หนึ่งคนเคร่งศาสนาที่รักท่านอะลี(อ) สองคนที่หลงใหลต่อโลกที่รักใคร่มูอาวิยะฮ์ สามพวกนอกกริต (คอวาริจญ์)” (๓๗)

๒๘. ท่านอิบนุ ซิบเราะมะฮ์กล่าวว่

“จะไม่มีมนุษย์คนใดอีกแล้ว ที่สามารถพูดบนมิมบร์ได้ว่า “จงถามฉันเถิด” นอกจากอะลีบินอะบีฏอลิบ เพียงคนเดียว” (๓๘)

๒๙. ท่านอิบนุอิสหากกล่าวว่

“คนแรกที่ได้รับการกล่าวถึงว่ ศรัทธาต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) และศาสนทูตของพระองค์(ศ)คืออะลี อิบนิอะบีฏอลิบ ซึ่งขณะนั้นเขามีอายุเพียง ๑๐ ปี เท่านั้นเอง” (๓๙)

๓๐. ท่านสะเอาฮ์อะฮ์ บินซุฮาน กล่าวว่

“เขาคือผู้คุ้มครองคนที่สำรวมตน เป็นผู้ยังความประเสริฐซึ่งชีวิตเป็นผู้มีความโอบอ้อมอารี เป็นคนมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นคนเด็ดขาด เป็นคนมีใจบุญสุนทาน คบเพื่อน เป็นแสงสว่างที่เจิดจ้าไม่เคยดับ ทั้งผลงานและคำพูดของเขาไม่เคยเหลวไหล เป็นบุตรที่ประเสริฐ เป็นบิดาที่ประเสริฐ เป็นแสงสว่างของปฐพี เป็นครูที่ลือชื่อ เป็นคนกล้าที่ถูกกล่าวถึงเสมอ เป็นคนมักน้อยกับโลก เป็นคนแสวงหาแต่ปรโลกเท่านั้น” (๔๐)

(๓๗) อัล อิซตีอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัล อิศอบะฮ์ เล่ม ๓ หน้า ๕๗

(๓๘) อะฮ์ยานุชชีอะฮ์ ๓ กอฟ ๑/๑๐๓

(๓๙) อัล อิซตีอาบ ภาคผนวกของหนังสืออัล อิศอบะฮ์ เล่ม ๓ หน้า ๓๑

(๔๐) ศัซกีเราะฮ์คุลเกาะวาศ หน้า ๖๕

๓๑. ท่านซุฟยาน บินอัยยิบะฮ์ กล่าวว่า

“อะลี บินอะบีฏอลิบ มิได้สร้าง (คุณงามความดี) เหมือนอย่างก่อกออิฐลง
ไปบนอิฐ หรือวางไม้ลงไปบนท่อนไม้” (๔๑)

๓๒. ท่านอะหนัฟ บินกัยซ์ กล่าวว่าแก่มุอาวิยะฮ์ว่า

“คุณงามความดีของอะลี บินอะบีฏอลิบ ขึ้นต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) เท่านั้น
แน่นอนเขาเพียรพยายามด้วยตัวเองอย่างชนิดที่ท่านและคนอื่น ๆ ไม่อาจ
เทียบเทียมได้” (๔๒)

๓๓. ท่านคอลิด บินมุอัมมัร กล่าวว่าแก่มุอาวิยะฮ์ว่า

“ฉันรักอะลี(อ) เพราะเหตุผล ๓ ประการ คือรักความโอบอ้อมอารีของ
เขาเมื่อยามเขาโกรธรักความซื่อสัตย์ของเขาเมื่อยามเขาพูด รักความยุติธรรม
ของเขาเมื่อยามเขาตัดสิน” (๔๓)

๓๔. ท่านซาบิต บินกัยซ์ บินชิมาช อัล อันศอริ กล่าวว่ากับท่านอะลี(อ)
หลังจากทำพิธีมอบสัตยาบันให้ท่านในโอกาสรับตำแหน่งคอลีฟะฮ์ว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ โอ้ ท่านอะมีรุลมุมินีน ถึงแม้เขา
เหล่านั้น จะดำเนินการในเรื่องการปกครองล้ำหน้าท่าน แต่พวกเขาก็มิได้ล้ำ
หน้าท่านในเรื่องศาสนา แม้ว่าเมื่อวานนี้พวกเขาจะชนะท่านจนรูดหน้าไป
แต่วันนี้ท่านก็ตามพวกเขาทันแล้ว แน่แน่นอนฐานภาพของท่านไม่เคยเป็นที่
สงสัย และไม่มีใครที่ไม่รู้ถึงฐานะของท่าน เขาทั้งหลายต้องเข้ามาหาท่าน
เสมอ ในกรณีที่พวกเขาไม่รู้ แต่ท่านไม่เคยเข้าหาใครสักคนเดียว เพราะ
ความรู้อยู่ที่ ตัวท่านเอง”

(๔๑) อัล อะอิมมะตุล อีษนาอะฮ์ร ของอิบน์ญุลุน หน้า ๕๒

(๔๒) ตัซกีเราะตุลเคาะวาศ หน้า ๖๔

(๔๓) อัล ฟุศูลุค มุอิมมะฮ์ หน้า ๑๑๑

๓๕. ท่านคุชัมมะฮ์ บิน ยาบิต อัล อันศอริ กล่าวว่า

“โอ้ ท่านอะมีรุลมุมินีน หากไม่มีท่านเราย่อมไม่มีโอกาสได้รับกิจการศาสนาของเรา หากไม่มีท่านเราก็ไม่มีที่หวนกลับไปหา แน่นอนเราต้องยืนยันความจริงต่อตัวของเรา เพราะว่าท่านคือคนแรกที่มีความศรัทธา เป็นคนที่มีความรู้ในเรื่องของอัลลอฮ์(ซ.บ.)มากที่สุด เป็นผู้ปกครองบรรดาผู้ศรัทธาต่อจากท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)สิ่งที่มีอยู่ ณ พวกเขาเหล่านั้นเป็นของท่านแต่สิ่งที่มีอยู่ที่ตัวท่าน มิได้เป็นของพวกเขาเหล่านั้นเลย”
(๔๔)

๓๖. ท่านมาลิก อัล อษัตรี ได้กล่าวหลังจากทำพิธีมอบสัตยาบันให้แก่ท่านอิมามอะลี(อ)ดำรงตำแหน่งเป็นคอลีฟะฮ์แล้วว่า

“ประชาชนทั้งหลาย นี่คือนายทาสของบรรดาทายาททางศาสนาเป็นผู้สืบมรดกของบรรดานบี เป็นผู้ผ่านการทดสอบอันยิ่งใหญ่ เป็นผู้มีความดีเป็นเลิศ ซึ่งคัมภีร์ของอัลลอฮ์(ซ.บ.)เป็นพยานยืนยันความศรัทธาของเขาและของศาสนทูตแห่งพระองค์...”(๔๕)

๓๗. ท่านอะนัส บิน มาลิกถูกถามถึงเรื่องที่ว่า ใครเป็นคนสำคัญที่สุดสำหรับท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)

ท่านตอบว่า “ฉันไม่เคยเห็นใครแม้แต่คนเดียวที่อยู่ในฐานะเช่นท่านอะลี บิน อะบีฏอลิบ (อ) คือถึงขนาดสามารถเข้าพบท่านศาสดา(ศ)ได้ในยามกลางคืน อยู่จนถึงสว่างแต่เพียงลำพังกับท่านศาสดา(ศ)เขาเป็นอยู่อย่างนี้กับท่านศาสดา(ศ)จนท่านศาสดา(ศ)จากโลกนี้ไป”

(๔๔) ตาริก ชะฮ์กูบีรี เล่ม ๒ หน้า ๑๕๕

(๔๕) เล่มเดิม

แน่นอน ฉันเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวว่า

“โอ้ อะนัสเจ้ารักอะลีหรือไม่?”

ฉันตอบว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ข้าแต่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ฉันไม่เคยรักเขาเหมือนอย่างที่ท่านรัก”

ท่านกล่าวว่า “เจ้าจงรู้ไว้เถิด ถ้าหากเจ้ารักเขา อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ก็จะรักเจ้า แต่ถ้าหากเจ้าเกลียดชังเขา อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ก็เกลียดชังเจ้า และถ้าหากอัลลอฮ์ (ซ.บ.) เกลียดชังเจ้าแล้วไซริ์ ไฟนรกจะเผาผลาญเจ้า” (๔๖)

๓๘. ท่านหญิงอุมมุ ชะละมะฮ์ กล่าวว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.) แท้จริงท่านอิมามอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ) อยู่กับสังฆกรรมยิ่งกว่าพรรคพวกของเขาเป็นผู้ได้รับพันธะสัญญาให้ทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินในกิจการทั้งปวง” (๔๗)

(๔๖) กัซตุลมุฮัมมะฮ์ หน้า ๑๑๘

(๔๗) อัลกุนนีวัลอัชมา ของ เคาลาลี เล่ม ๒ หน้า ๘๕

สารบัญ

บทนำ	2
ตำแหน่งอิมาม	2
ตำแหน่งอิมามได้รับการยืนยันด้วยอะไร	10
ทำไมต้องมีอิมาม?.....	11
ใครคืออิมาม?	12
ข้อบัญญัติจากท่านศาสนทูต (ศ) ในเรื่องบรรดาอิมาม (อ)	18
อิมามอะมีรุลมุมีนีน (ความสันติสุขพึงมีแต่ท่าน).....	46
ชีวประวัติของท่านอิมามอะลี(อ).....	48
ประมวลแห่งคุณงามความดี	53
ในทัศนะของอัล-กูรอาน	69
วิถีชีวิตของท่านอะลี(อ).....	88
คำปราศรัยอันทรงคุณค่าของท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ).....	96
สุกษยิตอันลือชื่อของท่านอิมามอะลี(อ).....	104
ตอบคำถามของอิมามอะลี(อ)	108
ลี้กซิงและสะฮาย	108
ถาม-ตอบ	108
เรื่องที่ ๑.....	108
ถาม-ตอบ	109
เรื่องที่ ๒	109
ถาม-ตอบ	111
เรื่องที่ ๓	111
ถาม-ตอบ	112
เรื่องที่ ๔	112
ถาม-ตอบ	113
เรื่องที่ ๕	113

ถาม-ตอบ	114
เรื่องที่ ๖	114
วินิจฉัยอันชาญฉลาดของท่านอะมีรุลมุมีนีน(อ)	115
คำวิงวอนอย่างสั้น	133
การตอบสนองที่มีต่อบทคูอาฮ์ของท่านอะลี(อ).....	140
.....	141
การบริจาคนานและเสียสละเพื่อการกุศลของอิมามอะลี(อ).....	143